

Neoperlele

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 35
10 ΙΟΥΝΙΟΥ 1939-Δ'

Η Νεολαία

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικὸν Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου, διοικου-
μένον ὑπὸ Ἀνωτάτου Διοικητικοῦ Συμβουλίου
προεδρευομένου ὑπὸ τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ
τῆς Κυβερνήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ, ὅστις
καὶ ἐκπρὸς αὐτῇ, ἀναπληρούμενος ὑπὸ
τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου
κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΤΟΣ 1.-ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
Ὁδὸς Λεωχάρους 19 (Β' ὁροφος)
Ἀριθ. Τηλεφ. 32-094

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Ὁδὸς Λεωχάρους 19

Ἀριθ. Τεύχους 35-10 Ἰουνίου 1939
ΤΙΜΗ Δραχ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνητε ἀποδείξιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Γεν. Γραμ-
ματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΗ Συνταγματάρχου ἑ. ἀ. καὶ τὴν σφραγίδα τῆς Ε.Ο.Ν.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Μελῶν καὶ μὴ
μαθητῶν μελῶν
ΕΤΗΣΙΑ (Ἑσωτερικὸν) Δρ. 160 — 200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ » 80 — 100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ » 40 — 50
ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Λίρ. Ἀγγλίας
Ἀμερικῆς Δολ.
Αἰγύπτου Λίρ. 1
6
1

Διὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιω-
τικῶν Δικαίου (Δήμους, Κοινοτήτας):
ΕΤΗΣΙΑ Δραχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Γεν. Γραμματεῖαν Ε.Ο.Ν., Πλατ. Συντάγματος

Διὰ τοὺς κ. κ. Συνδρομητὰς καὶ Ἀναγνώστας μας

Σύμφωνα μὲ ὅσα ἔχουμε πῇ ἐπανειλημμένως
μέχρι σήμερα οἱ συνδρομῆς τοῦ Περιοδικοῦ ὠρί-
σθησάν ὡς ἑξῆς:

Οἱ Φαλαγγίτες, οἱ Φαλαγγίτισσες, οἱ Σκαπα-
νεῖς, οἱ Σκαπάνισσες, οἱ μαθηταὶ καὶ οἱ στρατιώ-
ται γιὰ νὰ ἐγγραφοῦν συνδρομηταὶ γιὰ ἓνα ἔτος
(συνδρομὴ ἑτησίᾳ) πρέπει ν' ἀποστείλουν 160
δραχ., ἂν θέλουν γιὰ ἑξ. μῆνες 80 καὶ γιὰ τρεῖς
μῆνες 40.

Γιὰ ὅλους τοὺς ἄλλους ιδιώτας ἡ συνδρομὴ
εἶναι δραχ. 200, ὑποδιακριμένη ἀνάλογα μὲ τὰ
χρονικὰ διαστήματα πού θέλουν.

Γιὰ τοὺς Δήμους καὶ Κοινοτήτας, Σχολικὰς
Ἐφορεῖας, Ἐταιρεῖας, Ἀγροτικὰ Ταμεῖα καὶ γε-
νικῶς γιὰ πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιωτικοῦ Δι-
καίου ἡ ἑτησίᾳ συνδρομὴ εἶναι δραχ. 300.

Ἡ συνδρομὴ δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ποτὲ μικρό-
τερη ἀπὸ τρίμηνη. Εἰδικῶς ὅμως γιὰ τοὺς μι-
κροὺς συνδρομητὰς μας καὶ γιὰ τοὺς στρατιώ-
τας ἔγινε ἡ ἐξαίρεσις νὰ στέλνουν τὴν τρίμηνη
συνδρομὴ των, ἂν δὲν μποροῦν ὁλόκληρη, σὲ δυὸ
δόσεις. Ποτὲ ὅμως σὲ περισσότερες, γιατί εἶναι
ἀδύνατη ἡ παρακολούθησις των μέσα σὲ χιλιά-
δες συνδρομητὰς.

Παρακαλοῦμεν καὶ πάλιν καὶ ἐφιστῶμεν
τὴν προσοχὴν τῶν κ. κ. συνδρομητῶν ὡς ὅτι
ἐμβάζουν οἰονδήποτε ποσὸν δι' ἐπιταγῆς ταχυ-
δρομικῆς νὰ ἀναγράφουν εἰς τὸ ἀπόκομμα
ταύτης μετὰ τοῦ ὀνόματος καὶ τῆς διευσθύν-
σεώς των καὶ τὸ τί ἐκπρὸς αὐτῇ τὸ ἀποστελ-
λόμενον ποσὸν τοῦ ἐμβάσματος.

Πρέπει νὰ προσεχθῇ πάρα πολὺ ἡ διεύθυνσις
πού μᾶς δίδουν οἱ συνδρομηταὶ μας.

Εἶναι ἀπαραίτητα τὰ ἑξῆς στοιχεῖα:

Ὄνομα, ἐπίθετο ἀποστολέως.

Διεύθυνσις (ὁδός, πόλις ἢ χωριό, ἐπαρχία καὶ
Νομός).

Αὐτὸ πρὸς τὸ συμφέρον τῶν συνδρομητῶν
καὶ διευκόλυνσι τοῦ Περιοδικοῦ.

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες ὁπωσδή-
ποτε χρηματικὰ ποσὰ εἰς τὸ Περιοδικὸν «Νεο-
λαία» νὰ τὰ ἀπευθύνουν εἴτε ἀπλῶς πρὸς τὸ Πε-
ριοδικὸν «Νεολαία», ὁδὸς Λεωχάρους 19, εἴτε
πρὸς τὸν κ. Σπ. Ρούβαλην, Γεν. Γραμματέα τῆς
Ε. Ο. Ν. διὰ τὸ Περιοδικὸν «Νεολαία», ὁδὸς Κα-
ραγεώργη τῆς Σερβίας 4.

Η Νεολαία

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ, ΘΡΗ-
ΣΚΕΥΤΙΚΗΣ, ΗΘΙΚΗΣ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΚΑΙ
ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ, ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡ-
ΓΑΝΩΣΕΩΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

ΠΑΡΟΝΤΕΣ

Τὰ παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος προσέφεραν τὴν
παρελθοῦσαν ἑβδομάδα εἰς τὸν Ἀρχηγὸν τοῦ
Κράτους καὶ δημιουργὸν τῆς 4ης Αὐγούστου ἓνα
βιβλίον, ἀφοῦ ἐγένεσαν τὰς σελίδας του μὲ ὅ,τι
ὁ νοῦς καὶ ἡ καρδιά των, αὐτὴ πρὸ παντός, ἔφε-
ρεν εἰς τὴν ἄκραν τῆς πέννας των. Οἱ ἀδιάφο-
ροι, οἱ χλιαροὶ, οἱ ἄτονοι, οἱ κουρασμένοι, τίποτα
ἄλλο δὲν θὰ ἴδουν εἰς τὸ γεγονὸς αὐτό, ἀπὸ μίαν
πράξιν ἑξ' ἐκείνων πού ἐπιννοῦν οἱ ἄνθρωποι διὰ
νὰ ἐκπληρῶνουν μερικοὺς κοινωνικοὺς τύπους
καὶ νὰ σβύνουν τὸ βάρος μερικῶν ὑποχρεώσεων.
Μόνον ὅσοι σκύθουν ἐπάνω εἰς τὸν παλμῶδη
αὐτὸν ὀργανισμόν πού λέγεται ἑλληνικὴ νεότης,
μόνον ὅσοι δὲν πάσχουν ἀπὸ διανοητικὸν δαλτω-
νισμόν καὶ ξεύρουν νὰ ζυγίζουν μὲ εὐθυκρισίαν
καὶ σύνεσιν ὅσα γίνονται γύρω καὶ κάτω ἀπὸ τὰ
μάτια των, μόνον αὐτοὶ ἔμπορουν νὰ κατανοή-
σουν ποῖαν θετικὴν σημασίαν καὶ ποῖον συμβολι-
σμόν ἐγκρύπτει τὸ γεγονὸς καὶ ποῖα ὑπόσχεσις
πρὸς τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸν ἡγέτην της εἶναι χα-
ραγμένη εἰς τὰς σελίδας τοῦ βιβλίου.

Χωρὶς ἀρτίαν νεότητά δὲν εἶναι δυνατόν νὰ
ὑπάρξουν ἔθνη καὶ λαοί, περισσότερον ὅμως δὲν
ἔμπορουν νὰ ὑπάρξουν Κράτη. «Δι' ἡμᾶς τοὺς
γέροντας, ἔγραφεν ὁ Ἀδαμάντιος Κοραῖς πρὸς
τὴν ἐν Λονδίῳ Ἑλληνικὴν Ἀποστολήν, δὲν ἔμει-
νεν οὐδεμίᾳ πλέον διορθώσεως ἐλπίς... ἀπὸ σᾶς
τοὺς νέους μόνους ἐλπίζει τὴν σωτηρίαν της ἡ
Πατρίς... Πλειοτέραν χάριν ἤθελε σᾶς γνωρί-
ζει ἡ Πατρίς, ἂν ἐσπουδάσετε νὰ ἀναβαπτίσετε

καὶ ἡμᾶς τοὺς γέροντας ἐνδεχόμενον βλέποντες
τὴν φρόνιμον διαγωγὴν σας νὰ ἐντραπῶσι τινὲς
ἐξ αὐτῶν καὶ νὰ συνεργήσωσιν, ἢ κἂν νὰ μὴ σᾶς
ἐμποδίζωσιν εἰς τὴν σωτηρίαν τῆς Πατρίδος. Τὸ
στάδιον εἰς τὸ ὁποῖον ἐπεδόθητε εἶναι λαμπρόν·
σᾶς ἐπαινεῖ ἡ Πατρίς ὅτι τὸ τρέχετε μετὰ χαρᾶς·
ἀλλὰ διὰ νὰ σᾶς στεφανώσῃ προσμένει νὰ τὸ
ἀποτρέξετε. Ὅλίγοι κατὰ δυστυχίαν ἐφάνησαν
εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας καὶ εἰς ὅλα τὰ ἔθνη οἱ
καλοὶ σταδιοδρόμοι καὶ συνέθη εἰς τὴν πολιτι-
κὴν ὅ,τι συμβαίνει καὶ εἰς τὴν θρησκείαν· πολ-
λοὶ κλητοὶ καὶ ὀλίγοι ἐκλεκτοί. Πῶς θέλεις νὰ
σταδιοδρομήσῃ εὐτυχῶς, ὅστις τρέχει φορτωμέ-
νος; Εἰς τοὺς σωματικούς ἀγῶνας πρῶτον ἔργον
τοῦ μέλλοντος νὰ τρέξῃ εἶναι νὰ ἐκδυθῇ τὰ πε-
ριττὰ φορέματα καὶ νὰ ἐλαφρώσῃ τὸ σῶμά του·
εἰς τοὺς πολιτικούς, ἐξ ἐναντίας, οἱ πλειότεροι
ἀπὸ τοὺς τρέχοντας τρέχουν καταφορτωμένοι τὰ
πάθη των· ἄλλος τρέχει διὰ νὰ ἀποκτήσῃ χρυ-
σόν, ἄλλος ἀρχὰς καὶ ἐξουσίας, ἄλλος διὰ κα-
νένα τίτλον γελοιώδη Ἐξοχότητος ἢ Ἐκλαμπρό-
τητος, χωρὶς νὰ συλλογισθῇ ὅτι μόνος σκοπὸς
τοῦ δρόμου του πρέπει νὰ εἶναι νὰ χρυσώσῃ τὴν
Πατρίδα του, νὰ τὴν καταστήσῃ μόνην ἀρχου-
σαν, μόνην Ἐξοχωτάτην καὶ Ἐκλαμπροτάτην,
ὡς ἔπραξαν ἄλλοτε οἱ Ἀριστείδαι, οἱ Φωκίω-
νες καὶ εἰς τοὺς καιροὺς μας οἱ Βασιγκτῶνες,
οἱ Φραγκλῖνοι καὶ Γεφερωῶνες».

Τοὺς ὀλίγους τούτους στεφανωμένους νομί-
μως ἀθλητὰς χρεωστοῦν οἱ νέοι μας νὰ συλλο-

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΡΓΟΥΡΓΙΑ Α. Ε.

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΟΛΟΣΧΕΡΩΣ ΚΑΤΑΒΕΒΛΗΜΕΝΟΝ ΔΡΧ. 100.000.000

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ

ΕΡΓΟΥΡΓΙΑΣ ΕΝ ΠΑΤΗΣΙΟΙΣ, ΜΕΤΑΞΟΥΡΓΙΑΣ ΠΑΡΑ ΤΗΝ Ν. ΙΩΝΙΑΝ, ΒΑΜΒΑΚΟΥΡΓΙΑΣ ΠΑΡΑ ΤΗΝ Ν. ΙΩΝΙΑΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΝΕΑΝ ΙΩΝΙΑΝ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ: ΠΛΑΤΕΙΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 13, 13^Α

ΤΗΛΕΦΩΝΑ ΓΡΑΦΕΙΩΝ & ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ: 80-851 & 80-852, ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΟΣ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ 30-394

γίζονται νύκτα και ημέραν' αυτούς μόνους να στησωσι πρό των ὀφθαλμῶν τῆς πολιτικῆς των διαγωγῆς παράδειγμα: «Ἐάν δὲ καὶ ἀθλῇ τις, οὐ στεφανοῦται, ἐάν μὴ νομίμως ἀθλήσῃ».

Ἀς ρίψωμεν ἓνα βλέμμα εἰς τὸ παρελθόν. Πρό τῆς 4ης Αὐγούστου ζόφος καὶ ἔρεβος ἐκάλυπταν τὴν Ἑλλάδα. Ἡ ἀναρχία εἶχε στήσει τὴν ἔδραν τῆς εἰς τὸν τόπον αὐτόν, πού τὸν ἐθέρμαινε ὁ ζωοφόρος ἥλιος τῆς δόξης καὶ τῆς ἱστορίας. Δεκαπέντε ἐκπρόσωποι τοῦ βορείου ψεύδους εἰς τὴν Βουλὴν μὲ ὄσους ἐκλόνισαν εἰς τὰ αἰσθήματα καὶ τὰς πεποιθήσεις των αἱ καινοδοξίαι καὶ τὰ ἀνόσια κηρύγματα, ἐσκόρπιζαν τὴν ἀγωνίαν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐπροκαλοῦσαν τὸ ψυχικὸν ἐκεῖνο δέος πού οὔτε τὴν ἐργασίαν ὑποβοηθεῖ, οὔτε τὴν ἀνάπτυξιν μιᾶς χώρας, ὀργώσης ἐν τούτοις πρὸς πρόοδον καὶ ἀκμήν, ἐπιτρέπει, οὔτε καὶ τὰς συνειδήσεις ἐνισχύει καὶ τὴν εὐταξίαν παγίωνει. Τὴν παραμονὴν τῆς 4ης Αὐγούστου οἱ ἔμποροι ἴσταντο διαρκῶς εἰς τὰς εἰσόδους τῶν καταστημάτων των διὰ νὰ εἶναι ἔτοιμοι νὰ κατεβάξουν τὰ ρολά, εἰς τὸν ἀέρα δὲν ἀντήχοις τὸ ἐνθουσιαστικὸν ἐμβατήριον τῆς Νεολαίας, οὔτε καὶ κανένα ἄλλο πατριωτικὸν καὶ τὰ ἄτομα ὑπὸ τὴν πλαστὴν ἀτμόσφαιραν τοῦ ζόφου, πού ἐπύκνωναν ὅλον ἐν οἱ ἀργυρώνητοι πράκτορες τοῦ ψεύδους, ἐφρόντιζαν πῶς νὰ ἐξασφαλίσουν τοὺς ἑαυτούς των καὶ ὄχι τῆς Πατρίδος τὴν ὑπαρξίν· ἐλησμονοῦσαν ἐκεῖνο πού λέγει ὁ ἴδιος πάλιν Κοραΐς: «Ὅστις προτιμᾷ τὴν αἰσχροὶν ζωὴν ἀπὸ τὸν ἐνδοξον θάνατον εἴτε Γάλλος, εἴτε Γραικός, αὐτὸς εἶναι ἀνάξιος καὶ τῆς ἐλευθερίας καὶ τοῦ νὰ ὀνομάζεται ἄνθρωπος».

«Οὐκ ἂν πριαίμην οὐδενὸς λόγου βροτόν,
Ὅστις κεναῖσιν ἐλπίσι θερμαίνεται
Ἄλλ' ἢ καλῶς ζῆν, ἢ τεθνηκέναι.
Τὸν εὐγενὴ χρὴ».

Τοιαῦτα λέγοντα τὸν Αἴαντα εἰσάγει εἰς τὴν τραγωδίαν ὁ Σοφοκλῆς καὶ τοιαῦτα ἴσαν τὰ φρονήματα τῶν Ἑλλήνων, τὰ ὅποια ἐνόσω εἶχον, τοὺς ἔτρεμεν ἢ φοβερά βασιλεία τῶν Περσῶν· ἀφοῦ τὰ ἔχασαν ὑπετάγησαν εἰς τοὺς Ρωμαίους.

Τὴν ὥραν αὐτὴν ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς ἔπραξεν ὅ,τι τοῦ ἐπέτασεν ἡ συνειδήσις του, ἡ πατριωτικὴ του ψυχὴ, ἡ μακρὰ ἱστορία τῆς οἰκογενείας του. Δὲν ἐπρόκειτο νὰ ζητήσῃ τὴν δόξαν διότι ἦδη τὴν εἶχε· δὲν ἐπρόκειτο νὰ ἐπιδιώξῃ τὸ ἀξίωμα «διὰ νὰ εἶναι ἐξοχώτατος καὶ ἐκλαμπρότατος» διότι ἦτο ἤδη πρωθυπουργός. Τίποτε ἄλλο δὲν ἔκαμνε ἐγκαθιδρύων τὸ καθεστὼς τῆς 4ης Αὐγούστου, ἢ νὰ σώσῃ τὴν Ἑλλάδα, προκινδυνεύων καὶ πρῶτος αὐτὸς ἐκτιθέμενος εἰς τὰς ἐπιθέσεις τῶν ἀργυρωνήτων ἐχθρῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Μὲ σθένος, μὲ πίστιν καὶ νεανικὸν ἐνθουσιασμόν ἐφήρμοξε τὸ σοφόκλειον «ἢ καλῶς ζῆν ἢ τεθνηκέναι τὸν εὐγενὴ χρὴ».

Ἀπὸ τὴν πρώτην ὅμως ἐστράφη στιγμὴν πρὸς τὰ παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος, αὐτὰ πού ἀποτελοῦν τὸ μέλλον καὶ τὸ καύχημά της. Χωρὶς ἀρτίαν, ἠθικὴν πατριωτικὴν νεότητα, ἃς τὸ ἐπαναλάβωμεν, Ἑλλάς δὲν ἔμπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ. Ἡ ὑπαρξὶς τοῦ Κράτους μας καὶ τοῦ Ἑθνους μας εἶναι συνυφασμένη μὲ τὴν νεότητα, πού ἀναδεικνύεται ἀπὸ

τὰ σπλάγχχνα του, πού εἶναι ἡ πεμπουσία τῆς στοργῆς του, τὴν νεότητα αὐτὴν μὲ τὸ ἀστραπηθόλον βλέμμα καὶ τοὺς χαλυβδίνους μυῶνας.

Τῆς ἔδωσε τὴν προστασίαν τοῦ Κράτους καὶ τὴν ἔταξε πρόσκοπον τῆς ἀσφαλείας τῆς Ἑλλάδος. Ὅλος ὁ Ἑλληνισμὸς σήμερον ἔχει καρφωμένα τὰ βλέμματα ἐπάνω εἰς τὴν Νεολαίαν, συμμερίζεται τοὺς πόθους της, κοινωνεῖ εἰς τὸν πατριωτικὸν τῆς παλμόν, τραγουδᾷ τὰ τραγούδιά της, τὴν καμαρώνει ὅταν ὑπερήφανος, ἠθικὴ, ἑλληνικὴ, περνᾷ εἰς τοὺς δρόμους, συγκεντρώνεται εἰς τὰ στάδια.

Καὶ ἡ Νεολαία; Ἡ Νεολαία, ἡ ὁποία μέσῳ τῶν ταπεινῶν παθῶν τῆς προαγουσιανῆς Ἑλλάδος ἔφερε, βλαστὸς αὐτῇ μιᾶς φυλῆς μὲ ἱστορίαν χιλιετηρίδων, τὸ βάρος τῆς καταπτώσεως καὶ ἀπαθλιώσεως, εὐθὺς ἀμέσως συνεμερίσθη τὸ σύνθημα τοῦ Ἀρχηγοῦ, ἐνεκολπώθη τὰς ἀρχὰς τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ ὕψωσε μαζί του τὸν πυρσὸν τῆς Ἑλληνικῆς ὑπάρξεως καὶ τῆς ἐθνικῆς ὑπερηφανείας καὶ τοῦ τρίτου Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ.

Ἐνα βιβλίον προσεφέρθη εἰς τὸν Ἀρχηγόν: Ἐνα βιβλίον πού αἱ σελίδες του φέρουν τὰς ἀφιερώσεις τῶν παιδιῶν ὀλοκληρῶν τῆς Ἑλλάδος. Ὁ αἶνος πού ὑψώνεται εἰς αὐτὰς ἀπὸ τὰς ἐφηβικὰς ψυχὰς, εἶναι ὄρκος φοβερός, διότι εἶναι αὐτὴ αὐτὴ ἡ ἀλήθεια.

«Πόση πλημμύρα ζωῆς καὶ βαλσαμένιου φωτός, Μεγάλε μας Ἀρχηγέ!— διακηρύσσουν τὰ παιδιὰ τῶν Τρικκάλων. Ἀναστήσατε ἀπὸ τὸν τάφο τῶν παθῶν του τὸν νεκρωμένον Ἑλληνα, ἐξωγονήσατε τὴν Ἑλληνικὴν ἐλπίδα, ἐμᾶς τὰ παραμελημένα Ἑλληνόπουλα, καὶ διαλύσατε τὸ παχὺ σκοτάδι, πού ἀπειλοῦσε γιὰ πάντα νὰ σκεπάσῃ τὴν ἄσπιλη ψυχὴ μας».

«Ὑποσχόμεθα ἀδίστακτα, πῶς θὰ βρῇτε σύσσωμὴν τὴν Ἑλληνικὴν Νεολαίαν, βροντοφωνοῦν τὰ παιδιὰ τῶν Καλαμῶν, πρόθυμο βοηθὸ καὶ ἀκοίμητο συμπαραστάτη στὸ πολύμοχθο καὶ εὐγενικό σας ἔργο γιὰ τὴ δημιουργίαν τοῦ τρίτου Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, πού τὸν θεμελίωσε ἀτράνταχτα ἡ ἀθάνατη 4η Αὐγούστου».

Καὶ εἰς τὰς λέξεις αὐτὰς πού ἐκφράζουν τὸν βρασμὸν τῆς ψυχῆς των Ἑλληνοπαίδων, προστίθενται τὰ ὑπερήφανα λόγια τῶν μαθητῶν τῆς Κρήτης.

«Ἡ μαθητικὴ νεότης Μέσης Ἑκπαιδύσεως τῆς κοσμοεξακουσμένης Κρήτης, προικισμένη ἀπὸ τὴ ζήλευτὴ προγονικὴ τῆς κληρονομία, μὲ τὴν ἱκανότητα ν' ἀναγνωρίζῃ ἀλάθαστα κάθε Ψηλορείτῃ καὶ μὲ τὴν ψυχικὴ δύναμι νὰ τὸν διαλαλῇ σ' ὅλο τὸν κόσμον, ἐφιλοτέχνησε τὴν ἀπλὴ αὐτῇ ἀφιέρωσι, ἀπὸ τὰ πῖο ἀγνὰ λουλούδια τῆς αἵματοζυμωμένης Πατρίδος τοῦ Μίνωος σὲ Σένα τὸ γερὸ τιμονιέρη καὶ τὸ μεγάλο ἰδεολόγο.

»Καὶ δίκαια! Γιάτ' ἡ Σὺ ὁδηγεῖς ξανά τὸ ἔθνος μας στὰ ξεχασμένα ἀνηφορικὰ μονοπάτια τῶν μεγάλων του πεπρωμένων!

»Γι' αὐτὸ καὶ μεῖς, θαυμασταὶ τῆς ἱερῆς Σου αὐτῆς προσπαθείας καὶ πρόθυμοι μιμηταὶ τοῦ ὑψηλοῦ παραδείγματος γιὰ τὸ ζύπνημα καὶ τὴν ἀνάστασι τῆς γλυκειᾶς μας Ἑλλάδος, βαθεῖα

Η ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΜΟΡΦΩΣΙ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

Εἶναι πολὺ σπουδαῖο τὸ γεγονός γιὰ τὴν ἐξέλιξι τῆς ἑλληνικῆς νεολαίας καὶ γενικὰ γιὰ τὴν εὐημερίαν τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, τῆς προσαρμογῆς ὀλοκληρῶν τῆς ἐργατικῆς νεότητος στὰ πλαίσια τῆς Ἑθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας.

Δύο στοιχεῖα ἀπαιτήσεις στέκουν ἡ μὴ ἀπέναντι στὴν ἄλλη. Ἐνα σύνθημα ἀπὸ τὸ κοινωνικὸ ὑπεύθυνον ὀριζόμενο συλλαμβάνει καὶ συνδέει στενὰ τὶς δύο αὐτὲς ἀπαιτήσεις. Ἡ μὴ εἶναι ὅτι ὁ Ἑλληνας νέος ζητεῖ τὴν ἐξέλιξι τῶν προδιαθέσεων του καὶ τῶν ἱκανοτήτων του γιὰ νὰ μὴ ἐξυπηρετήσῃ τὸ σύνολο καὶ τὸν ἑαυτὸ του. Καὶ ἡ ἄλλη, ὅτι τὸ σύνολο ἀπαιτεῖ ἐξ ἄλλου τὴν πλήρη ἐξέλιξι ὀρισμένων ὁματικῶν καὶ πνευματικῶν τοῦ νέου δώρων πρὸς ἐφαρμογὴν τῆς ἀρχῆς τοῦ γνησίου σοσιαλισμοῦ: ὁ κατάλληλος ἄνθρωπος στὴν κατάλληλον θέσι.

Τὸ ζήτημα εἶναι τώρα πῶς μποροῦν αὐτὲς οἱ δύο ἀπαιτήσεις νὰ διευθετηθοῦν κατὰ τοιοῦτον ἁρμονικὸν τρόπον, ὥστε νὰ ἀποτελοῦν μὴ τελεία συμφωνία.

Ἐξετάζοντας τὴν ἀποψὶ τοῦ ἀτόμου, λέμε: Γιὰ νὰ γίνῃ ὁ ἄνθρωπος εὐτυχὴς καὶ εὐχαριστημένος, πρέπει νὰ τοῦ δώσουμε τὸ κατάλληλον γι' αὐτὸν ἐπάγγελμα. Γιὰ νὰ γίνῃ ὁ ἄνθρωπος εὐτυχὴς καὶ εὐχαριστημένος, πρέπει νὰ τοῦ δώσουμε τὸ κατάλληλον ἐπάγγελμα ὡς δυνατότητα ἐξελίξεως. Γιὰ νὰ γίνῃ ὁ ἄνθρωπος εὐτυχὴς καὶ εὐχαριστημένος, πρέπει νὰ τοῦ δώσουμε τὴν κατάλληλον θέσι ἐπὶ τῇ βάσει γνώσεών μας καὶ πείρας μας.

Ἄν ἡ ζήτησι νέων στὰ κυριώτερα ἐπαγγέλματα ἦταν ἀνάλογη μὲ τὸν ἀριθμὸ τῶν ζητούντων θέσι, τὸ πρόβλημα θὰ ἐλύετο πρὶν τὸ θέσουμε ἐπὶ τάπητος. Τότε θὰ μπορούσαμε νὰ κατατάξουμε τοὺς αἰτούντας σὲ ομάδας ἱκανότητος καὶ κλίσεως καὶ θὰ τοὺς ὑποδεικνύαμε τὰς θέσεις, πού θὰ καταλάθουν. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ ἀνάγκη γιὰ νέους ἐργάτες ἐξαρτᾶται ἀπὸ πολλὰς προϋποθέσεις καὶ ἐπειδὴ οἱ ἐπιθυμίες τῶν αἰτούντων δὲν προσαρμόζονται πάντα πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ὀλικῆς οἰκονομίας, μποροῦμε μόνον μὲ μιὰ σκόπιμη ἐπαγγελματικὴ μόρφωσι νὰ ἐπιτύχουμε τὴν εὐτυχὴ λύσι στὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἀνθρώπου.

Γιὰτὶ δὲν πρέπει οὔτε ἡ ἑλληνικὴ οἰκονομία, οὔτε ἡ ὑπεύθυνος κοινωνικὴ Πρόνοια στὸ Νέο Κράτος νὰ στερηθοῦν δύο ἱκανὰ χέρια ἢ καὶ τὴν παραμικρὰ σπῖθα δημιουργικοῦ μυαλοῦ.

Εὐγνωμονοῦντες Σοὺ ψάλλουμε ὅλοι μαζί μὲ τὴν πιὸ γλυκεῖα ἁρμονία:

«Ὡστε νὰ στέκουν τὰ βουνὰ νὰ μὴ Σὲ βλάψῃ
Χάρος,

Γιὰ νὰ πηγαίνουμε καὶ μεῖς μὲ τὸ δικό Σου
θάρος».

Καὶ μὲ τὰ ἴδια λόγια, μὲ τὸν αὐτὸν τόνον, μὲ τὴν αὐτὴν ἀλήθειαν, σαλπίζουν εἰς τὸ βιβλίον, οἱ μικροὶ στρατιῶται τῆς πατρίδος, τὴν παρουσιάζουν γύρω ἀπὸ τὴν σημαίαν πού ὕψωσεν ὁ Μέ-

Ἀπέναντι σ' αὐτὴ τὴν φυσικὴ ἀπαίτησι τοῦ λαϊκοῦ συνόλου στέκει ὁ καθεὶς αἰτῶν μ' ἓνα τελείως νέο περιεχόμενο ἐπαγγέλματος, ἢ νὰ ποῦμε καλλίτερα ἰδανικὸ ἐπάγγελμα τος. Στὶς περασμένες ἐποχὰς δὲν μποροῦσε κανεὶς νὰ μιλήσῃ γιὰ ἰδανικὸ ἐπάγγελμα, γιατί τὸ ἄτομο φρόντιζε μόνον μὲ ὅλη του τὴ δύναμι γιὰ τὴν ἐπιτυχίαν του τὴν ὀλικὴ καὶ τὴν ὠφέλιμη γι' αὐτὸ τοποθέτησι, χωρὶς καμμίαν σκέψιν γιὰ τὴν ὠφέλεια τοῦ συνόλου.

Τὸ νέο περιεχόμενο τοῦ ἐπαγγέλματος ὀρίζεται ἀπὸ τὴν νέα σχέσι τοῦ ἐργαζομένου ἀνθρώπου πρὸς τὸ λαϊκὸ σύνολο. Πρὶν ἦταν καὶ οἱ λέξεις καὶ οἱ ἔννοιες αὐτὲς ἀγνωστες καὶ κανεὶς δὲν φρόντιζε ἐπόμενος γιὰ τὴν κατανόησίν τους, πολὺ δὲ λιγώτερον γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ τους.

Τώρα ὅμως ἔρχεται πάλι τὸ ἐπάγγελμα κοντὰ στὸν ἀπὸ τῆς Θεῆς πρόνοια ἐπαγγελθέντα, δηλαδὴ ἀκολουθεῖ τὶς ἰδιαιτέρους προδιαθέσεις τοῦ φορέως τοῦ ἐπαγγέλματος καὶ τὸ δυνατό του ἐνστικτο ζωῆς. Καὶ μόνον αὐτὸ μπορεῖ νὰ ἀποτελέσῃ τὴν ἀπαρχὴ τῆς ὠφελείας τοῦ συνόλου ἀπὸ τὴν ἐργασία τοῦ κάθε ἀτόμου.

Ἐστὶ μποροῦμε πάλι σήμερον νὰ θεωροῦμε τὸ ἐπάγγελμα ὡς σύνδεσι τοῦ περιεχομένου τῆς ζωῆς καὶ μέσον πρὸς διατήρησιν τῆς ζωῆς.

Ὅταν ἓνα παιδί, βγαίνοντας ἀπὸ τὸ σχολεῖο, θέλῃ νὰ γίνῃ μεταλλουργός π.χ., δὲν ἀρκεῖ νὰ πάρῃ ὡς πρότυπον ἓνα συναδέλφον τοῦ ἐπαγγέλματος του, πού ξέρεῖ καλὰ τὴ δουλειά. Πρέπει ν' ἀρχίσῃ τὴ μάθησιν του μὲ τὴ συνείσθησι ὅτι τὸ δημιουργοῦν σύνολο τοῦ λαοῦ του θὰ τὸν ἐξετάσῃ σὲ διάφορες ἐποχὰς ὄχι μόνον ἂν ξέρῃ καλὰ τὴ δουλειά του, ἀλλὰ ἂν γνωρίζῃ συνειδητὰ τὸ μεγάλο του πρὸς τὸ λαϊκὸ σύνολο καθήκον, πού φθάει πέρα ἀπὸ τὸ οἰκονομικὸ κέρδος καὶ εἶναι ἀνεξάρτητο τῶν τεχνικῶν του ἱκανοτήτων, δηλαδὴ ἂν μπορῇ σὲ ὀρισμένη στιγμή νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ὠφέλιμη ἀπόδοσι.

Γιὰτὶ δὲν πρέπει μόνον νὰ ξέρῃ νὰ ἐργάζεται. Μὲ τὴν ἐργασία πρέπει νὰ φθάσῃ στὴν ἐλευθερίαν τῆς προσωπικότητος του, ἀφοῦ μόνον ἡ ἐλευθερία θὰ τὸν κἀν ὥριμον γιὰ τὴν ὠφέλιμη προσπάθειαν.

Πρὸς τούτοις, κατὰ τὴν ἐξέλιξι τῆς μορφώσεως τοῦ μαθητευομένου πρέπει

νὰ ἐκδηλοῦται τὸ ἐνῆα τῆς οἰκονομικῆς σκέψεως καὶ τῆς κοινωνικῆς ὑπάρξεως, δηλαδὴ τοῦ πνεύματος καὶ τῆς θελήσεως, τῆς ἱκανότητος καὶ τοῦ χαρακτῆρος, ὅπως τὰ ἀπαιτεῖ σήμερον γιὰ τὸν μέλλοντα Ἑλληνα πολίτην ἡ συνολικὴ θέλησι, δηλαδὴ ὁ Λαὸς του.

Ἡ ἐπιτυχία τῆς ἐργασίας ἔγινε σήμερον ἠθικὴ τάσι χαρακτῆρος καὶ ψυχῆς. Αὐτὸν τὸν σκοπὸν ἔχει ἡ κατ' ἔτος ἐργατικὴ ἀμύλλα μὲ τοὺς ἀγῶνας τῆς.

Σήμερον δὲν ὑπάρχουν καλλίτερα καὶ χειρότερα ἐπαγγέλματα· ὑπάρχει μόνον καλλίτερη ἢ χειρότερη ἐργασία. Ἐστὶ μπορεῖ κάθε ἐργασία νὰ γίνῃ ἐπάγγελμα, ὅταν πᾶς ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἐργασία στέκῃ μὴ ἀληθινὰ ἠθικὰ ἐργαζομένη προσωπικότητα.

Φυσικά, πρέπει νὰ βοηθήσουμε τὸν νέον ἐργάτη νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τὶς παλῆς συνήθειες. Πρέπει σήμερον ἡ τόλμη νὰ καθορίσῃ τὸ πᾶν, πού θὰ καταπιαστῇ ἓνας σωστός ἄνθρωπος. Καλλίτερη ἐπιτυχία καὶ δεῖξις τῆς ζωῆς ἐκεῖνος, πού φτάνει κατὰ μὴ ἰδιαιτέρη κλίσι, ἐφευρετικὸ πνεῦμα καὶ θέλησι. Ἀπὸ τὸ κάθε τι, ὅσο μικρὸ καὶ ἂν εἶναι, μπορεῖ νὰ κἀν κάτι μεγάλο.

Ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἔμμεσο θέσι πρέπει νὰ ἐκπορεύεται σήμερον ἡ ἐπαγγελματικὴ τῶν νέων κατεθύνσι. Πρέπει λοιπὸν οἱ γονεῖς νὰ μὴ ἐπιζητοῦν νὰ μάθῃ τὸ παιδί τους τὸ ἐπάγγελμα, πού θὰ τοῦ δώσῃ τὶς καλλίτερες οἰκονομικὰς μόνον ἀπολαύς, παρὰ ἐκεῖνο μὲ τὸ ὁποῖον θὰ μὴ ἐπιτύχῃ τὸ μεγαλύτερον γιὰ τὸ σύνολο ὄφελος. Αὐτὸ ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ τὸ βρῇ κανεὶς εὐκόλως. Μόνον ἓνας ἐπαγγελματικὸς συμβουλευτικὸς σταθμός, πού ἔχει μελετήσῃ τὶς αἰτίες, πού κυβερνοῦν τὴν ἐπαγγελματικὴν μόρφωσι καὶ τὴν ἐπαγγελματικὴν τοποθέτησι, ὡς καὶ τὸν διακανονισμό τῆς συνολικῆς ἐπαγγελματικῆς ἀνάγκης.

Κατὰ τὴν ἐπαγγελματικὴν ἀμύλλα πού θὰ γίνεταί σὲ μεγάλη κλίμακα στοὺς πρωτοετείς ἴσως μαθητευομένους, ἐκδηλοῦνται ὅλες οἱ δυνάμεις, πού θὰ βοηθήσουν τὸν νέον στὴν ἐξέλιξίν του. Γιὰ τὸν νέον ἐκεῖνον πού οἱ κλίσεις καὶ οἱ προδιαθέσεις του φανερόνται πρῶτα, εἶναι εὐκόλως νὰ ἐπέλθῃ ἡ ταξίθεσις. Ξέρουμε πῶς μὴ ἰδιοφύα ἀνοίγει πάντα καὶ μόνη τὸ δρόμον της. Τοῦτο ὅμως δὲν ἀποτελεῖ κανὼνα.

Ἐπίσης ἓνας φυσιολογικὸς νέος ἄν-
(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 1160)

γας Ἀρχηγός, οἱ ἔφηβοι τῆς Ἑπτανήσου, τῆς Θράκης, τῆς Μακεδονίας, τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου. Ὀλὴ ἡ αὐριανὴ Ἑλλάς, πού θὰ στηρίζεται εἰς τὰ στιβαρὰ χέρια τῶν σημερινῶν ἐφήβων, πού θὰ συνεχίσῃ τὸν δρόμον της πρὸς τὰ μεγάλα τῆς φυλῆς πεπρωμένα καὶ θὰ εὐλογῇ τὴν στιγμὴν πού ἐνέπνευσε τὴν 4ην Αὐγούστου.

Ὁ αἶνος πού τονίζουν σήμερον αἱ ἐφηβικαὶ καρδίαι εἶναι ὁ φωτιστέφανος τῆς δόξης τῆς αἰωνίας Ἑλλάδος, μὲ τὴν ἀπαστράπτουσαν αἰγλήν τοῦ Μεγάλου Ἀρχηγοῦ.

Ο «ΑΡΗΣ» ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΥΞΕΙΝΟΝ

Ὁ «Ἀρης», ἐκτελὼν τὸν ἐτήσιον ἐκπαιδευτικὸν πλοῦν τῶν Δοκίμων, ἀπέπλευσε τὴν περασμένην ἑβδομάδα πρὸς τὴν Προποντίδα καὶ τὸν Εὐξεινον. Ἡ ἐπίσκεψίς του εἰς τοὺς λιμένας τῆς συμμάχου καὶ φίλης Τουρκίας δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι θ' ἀποτελέσῃ μίαν ἀκόμη εὐκαιρίαν διὰ τὴν ἐκδήλωσιν τῆς ἐγκαρδιότητος τῶν αἰσθημάτων, πού συνδέουν τοὺς δύο λαοὺς, τὸν τουρκικὸν καὶ τὸν ἰδικὸν μας. Ἀλλὰ καὶ γενικῶς ἡ παρουσία του εἰς τὴν Μασύρην Θάλασσαν θὰ ζωντανεύῃ εἰς τὴν μνήμην καὶ εἰς τὴν ψυχὴν τῶν αὐριανῶν ἀξιωματικῶν τοῦ πολέμου μας ναυτικοῦ τὴν λαμπροτάτην καὶ ἀρχαιοτάτην ναυτικὴν μας παράδοσιν, τῆς ὁποίας αἱ πηγαὶ εὐρίσκονται εἰς τὸν Βόσπορον καὶ τὸν Εὐξεινον, τὸν ὁποῖον οἱ Ἕλληνες διέπλευσαν πρῶτον καὶ εἰς τὰ παρὰ τὸν ὁποῖον διὰ τῶν χιλιετηρίδων δὲν ἔπαυσεν ν' ἀνθίῃ δημιουργικὸς καὶ πολῦτιμος ἕνας ἀκμαῖος τὴν ψυχὴν καὶ τὸ φρόνημα Ἑλληνισμός.

Η ΟΡΘΟΓΡΑΦΙΑ

Ἀπὸ καιρὸ τώρα εἶχε συστηθῇ ἐπιτροπὴ ἀπὸ ἐιδικούς, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀνατεθῇ ἡ μελέτη τοῦ ζητήματος τῆς ἀπλοποιήσεως τῆς ὀρθογραφίας τῆς γλώσσας μας. Ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη, ὡς πληροφοροῦμεθα, ὕστερα ἀπὸ μακρὰν μελέτην, κατέληξεν εἰς τὴν ἀπόφασιν ν' ἀιστηθῇ ἡ ἱστορικὴ ὀρθογραφία.

Προκειμένου ὁμως περὶ τοῦ τονισμοῦ ἡ ἐπιτροπὴ ἀποφαινεται ὅτι ἡ διατήρησις τῶν τόνων καὶ πνευμάτων, ὡς ταῦτα ἐθεσπίσθησαν ὑπὸ τῶν Ἀλεξανδρινῶν, ἐάν ἦσαν τότε ἀναγκαῖα διὰ τὴν διατήρησιν τῆς ὀρθῆς προφορᾶς τῆς ἀρχαίας γλώσσης, σήμερον, ὅποτε δὲν ὑπάρχει διαφορὰ εἰς τὴν προφορὰν τῶν ψλῶν καὶ τῶν δασέων, οὔτε προσωδία εἰς τὴν ἐναλλαγὴν τῶν δέξων καὶ βαρέων, τὰ σημεῖα τῶν τόνων καὶ πνευμάτων δύνανται ἀσφαλῶς, χωρὶς καμμίαν ζημίαν, νὰ ἀντικατασταθοῦν ἀπλῶς μὲ μίαν τελείαν, ἡ ὁποία νὰ τίθεται ἐπάνω εἰς τὴν τονιζομένην συλλαβὴν τῶν δισυλλαβῶν καὶ πολυσυλλαβῶν ἐκείνων λέξεων, αἱ ὁποῖαι τονίζονται εἰς τὴν παραλήγουσαν ἢ προπαραλήγουσαν. Ἡ ἀπλοστεύσις αὕτη, ἐάν τελικῶς γίνῃ δεκτὴ, θὰ εἴναι κέρδος πολυτίμου χρόνου διὰ τὸν μαθητὴν, ὁ χρόνος τοῦ ὁποίου θὰ χρησιμοποιοῖται λυσιτελέστερον εἰς τὴν καλλιτέραν ἐκμάθησιν τῶν Ἑλληνικῶν.

«Ἐνας ἄξιος ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος εἰργάσθη καὶ ἐγίνε κάτι, ποτὲ δὲν θὰ πάῃ χαμένος, ἐκτὸς βέβαια ἂν ὁ Θεὸς τοῦ ἀφαιρέσῃ τὴν ζωὴν. Ἐχετε αὐτὴν τὴν πεποίθησιν καὶ τραβήξετε μπροστά».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

ΤΕΧΝΗ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΗ

Ἡ Ἑταιρία τῶν Ἑλλήνων Λογοτεχνῶν ἔκαμε μιά παρέμβασιν εἰς τὴν συζήτησιν πού ἄρχισε ὁ κ. Σπ. Μελάς σχετικὰ με τοὺς ταλαντούχους Ἕλληνες, πού ἀφήνουν τὸν τόπον καὶ τὴν πνευματικὴν τοῦ ζωὴ καὶ πηγαίνουν νὰ κάμουν τύχη καὶ ν' ἀποκτήσουν δόξα σὲ χώρες ξένες, χαρίζοντάς τους ὡς ἀντάλλαγμα τὸ ταλέντο τους. Καὶ εἰς τὴν παρέμβασί τῆς ἡ Ἑταιρία ἀναφέρει καὶ τὰ ὀνόματα τοῦ ἀειμνήστου Πανᾶ, τοῦ καθηγητοῦ τῆς ὀφθαλμολογίας στὸ Πανεπιστήμιον τῶν Παρισίων, καθὼς καὶ τοῦ κ. Καραθεοδωρῆ, τοῦ μαθηματικοῦ, πού ἡ φήμη του εἶναι ξεχωριστὴ στοὺς κύκλους τῶν ἀσχολουμένων με τὴ Philosophie des Sciences.

Δὲν θὰ μπούμε σήμερα εἰς τὴν οὐσίαν τοῦ θέματος πού ἐπροκάλεσε τὴν συζήτησιν. Αὐτὸ ἴσως τὸ κάμωμε ἀργότερα. Θὰ παρατηρήσωμε μόνον κάτι πού δὲν ἔπρεπε νὰ διαφεύγῃ τῆς Ἑταιρίας τῶν Ἑλλήνων Λογοτεχνῶν, πὼς πολλοὶ ἀστοχα ἀνακατεῦνουν εἰς τὴν συζήτησιν τοὺς δύο ἀληθινὰ ξεχωριστοὺς Ἕλληνας, ὅχι γιατί δὲν εἶναι Ἕλληνες, καὶ ἄξιοι μάλιστα Ἕλληνες, ἀλλὰ γιατί συγκοῦν πράγματα ἀνόμοια καὶ ἄσχετα. Ἡ ἐπιστήμη εἶναι κάτι ἄσχετο μὲ ἐκεῖνο πού ὀνομάζουμε πολιτισμὸ μιάς φυλῆς. Ὑπάρχουν εἰς τὴν Εὐρώπῃ ἰθαγενεῖς ἀπὸ τὸν ἀποικιακὸ λεγόμενον κόσμον, πού ἔκαμαν φήμην καὶ ὄνομα στοὺς ἐπιστημονικοὺς κύκλους. Μήπως βγαίνει ἀπὸ αὐτὸ τὸ γεγονός πὼς οἱ λαοὶ τῶν ἀποικίων, εἰς τοὺς ὁποίους ἀνήκουν αὐτοὶ οἱ ἐπιστήμονες, βρίσκονται εἰς τὴν πρώτην γραμμὴ τῶν πολιτισμένων χωρῶν; Καὶ μπερδεύουν οἱ Ἕλληνες ἀπὸ φανερὴν ἀγνοίαν τὴν Τέχνην με τὴν Ἐπιστήμην, δυὸ ἐκφάνσεις τῆς ἀνθρωπίνης δημιουργικότητος, πού εἶναι ὁλωςδιόλου διάφορες ἢ μὴ ἀπὸ τὴν ἄλλη.

Καὶ ἂν σήμερα ζοῦμε τὴν ὀδυνηρὴν αὐτὴν κ' ἀναστατωμένην ζωὴν, πού ἀπὸ μίαν ἔποψιν εἶναι κληροδότῃ μοιραῖο τῆς τῆς προόδου πού ὁ ἄνθρωπος ἐπετέλεσε μέσα στὸν κύκλον τῆς γνώσεως καὶ τῆς ἐρεῦνης, ὑπάρχει εὐτυχὴς καὶ ἡ καλὴ πλευρά, τὸ φῶς πού ἐχύθη χάρις εἰς τὴν ἀνάλυσιν καὶ τὴν ἐρευναν πού ἔγινε σὲ κάθε τομέα γιὰ νὰ εἴμαστε σήμερα σὲ θέσιν νὰ ξεκαθαρίζωμε μερικὰς ἐννοιες καὶ νὰ μὴ τίς μπερδεύουμε.

Ἄλλο λοιπὸν Ἐπιστήμη, πού εἶναι ἐπέκτασις τῆς ἀνθρωποκρατικῆς μεθόδου πού καλλιεργήθηκε ἀπὸ τὸ «φιλοσοφεῖν» τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων καὶ πού ἐπανεληφθῇ (κυριολεκτοῦμεν) καὶ ἀνανεώθηκε κατὰ τὴν Ἀναγέννησιν ἀπὸ τοὺς λαοὺς τῆς Δύσεως, γιὰ νὰ καταλήξῃ σὲ μιά καθαρὰ φυσιοκρατικὴ μέθοδο ἐρμηνείας, σὲ πίστιν δηλαδὴ πὼς ὁ ἄνθρωπος, μὲ μιά συστηματικὴ καὶ μεθοδικὴ ἐρευναν, θὰ μποροῦσε ν' ἀνακαλύψῃ ὅλα τὰ μυστικὰ τῆς φύσεως καὶ νὰ γίνῃ κύριος τῆς δυνάμεως πού κρύβει ἡ φύσις αὐτῇ, καὶ φυσικὰ ἡ πίστις τοῦτοι συγκρούεται μὲ κάθε ἄλλη πίστιν, καὶ κυρίως πρὸς τὴν πίστιν πρὸς μίαν «ἐξ ἀποκαλύψεως ἀλήθειαν».

Εἴπαμε, σύστημα καὶ μέθοδος. Προσθέτουμε καὶ μάθησι. Αὐτὸ σημαίνει κυρίως Ἐπιστήμη, ὅπου ἡ κάθε προσφορὰ παίρνει α ῖρισι χαρακτήρα διέθνη καὶ παγκόσμιον. Ἔτσι οἱ Ἕλληνες πού ἔφυγον ἢ φεύγουν καὶ διέπρεψαν ἢ διαπρέπουν εἰς τὴν Ἐπιστήμην, δὲν ἀναδείχνουν εἰς τὴν ξένην κανέναν Ἑλληνικὸν πολιτισμὸν, πολὺ περισσότερο δὲν ἔχουν κανένα δικαίωμα ἐπὶ τῆς Ἑλληνικῆς εὐγνωμοσύνης, μάλιστα ἐκεῖνοι πρὲπει νὰ εὐγνωμονοῦν, καθὼς γεννημένοι στὰ ἱερὰ τοῦτα χώματα φέρουν ἐντὸς τοῦ τὸν σπέρμα τῆς φυλετικῆς ἰδιοφυίας καὶ εὐστροφίας, πού τόσο τοὺς χρησιμεύει σὲ νὰ προσαρμοσθοῦν. Ὅμως Τέχνην σημαίνει ἄλλο, σημαίνει πρὶν ἀπ' ὅλα ἔκφρασις καὶ εἰς τὴν περιοχὴ τῆς ἡ κάθε προσφορὰ παίρνει πάλιν α ῖρισι τὴ σφραγίδα τῆς βιώσεως μιάς ὁλοκληρῆς φυλῆς καὶ τῆς πνευματικῆς ἀτμοσφαιρᾶς τῆς ὁποίας ἀναπτέει μαζί με ὅλη τὴ φυλὴν καὶ ὁ δημιουργὸς τῆς Τέχνης. Καὶ ἐνῶ εἰς τὴν Ἐπιστήμην δικαιολογεῖται, ὅχι δικαιολογεῖται ἀλλὰ ἐπιβάλλεται ὁ δανεισμός, εἰς τὴν Τέχνην αὐτὸς ἀποτελεῖ νοθεῖαν.

Μὰ καὶ γι' αὐτὸ λέμε πὼς ἡ Τέχνη κυρίως κ' ὄχι ἡ Ἐπιστήμη ἐκφράζει τὴν ζωὴν.

Δὲν ἴρῃ ἀκόμα ἡ κατάλληλη στιγμή γιὰ νὰ μιλήσουμε γιὰ τὸ ἔργο τοῦ Μορέας ἢ ἄλλων Ἑλλήνων πού σὰν τεχνίτες διεκρίθησαν εἰς τὴν Δύσιν. Εἴμαστε σὲ θέσιν νὰ ξέρουμε καὶ νὰ ἐκτιμοῦμε τὰ καλὰ πού ἔχει ἡ ποίησις τοῦ Μορέας, ὁμως αὐτὸ δὲν ἀποκλείει τὴν ἄλλην ἀποψιν, τὴν Ἑλληνικὴν. Θὰ υπογραμμίσωμε

«Μίαν μόνον ἐλευθερίαν δὲν σᾶς ἀφήνω. Νὰ βλάψετε τὸ σύνολον, ὁλόκληρον τὴν Κοινωνίαν. Τὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου δὲν θὰ σᾶς ἀφήσῃ ποτὲ αὐτὴν τὴν ἐλευθερίαν».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

ΑΙ ΜΑΘΗΤΙΚΑΙ ΕΚΔΡΟΜΑΙ

Οἱ πανελλήνιοι ἀγῶνες, τοὺς ὁποίους ὠργάνωσε πρὸ ὀλίγων ἑβδομάδων ἡ Ε. Ο. Ν., εἶχαν μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ αὐτὸ τὸ καλόν, ὅτι συνεκέντρωσαν εἰς τὴν πρωτεύουσάν παιδιὰ ἀπὸ ὅλας τὰς γωνίας καὶ ὅλας τὰς περιοχὰς τῆς Ἑλλάδος, παιδιὰ πού εἰς τὰ περισσότερα ἀπὸ αὐτὰ δὲν δίδεται οὔτε συχνὰ οὔτε εὐκολὰ ἡ εὐκαιρία νὰ ταξιδεύουν διὰ νὰ γνωρίσουν τὸν τόπον τῶν. Αὐτὰς τὰς ἡμέρας πάλιν ἕνα νέον κύμα ταξιδευόντων παιδιῶν κατέκλυσε τὰς Ἀθήνας, καὶ ὄχι τὰς Ἀθήνας μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰς ἄλλας μεγάλας πόλεις καὶ τὰ ἀρχαιολογικὰ κέντρα. Εἶναι οἱ μαθηταί, ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τῆς Χώρας, πού μετέχουν εἰς σχολικὰς ἐκδρομὰς καὶ ταξιδεύουν μαζί με τοὺς καθηγητὰς καὶ τοὺς διδασκάλους τῶν. Ὁ θεσμὸς τῶν μαθητικῶν ἐκδρομῶν, μολοντί πολὺ νέος εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἔχει ἀναπτυχθῇ ἀξιόλογα τὰ τελευταῖα χρόνια. Καὶ εἶναι ἐξαιρετικὰ εὐχάριστον νὰ βλέπῃ κανεὶς νὰ διασταυρῶνται εἰς τοὺς σταθμοὺς τῶν σιδηροδρόμων παιδιὰ ἀπὸ τὴν Πελοπόννησον καὶ ἀπὸ τὴν Θράκην, ἀπὸ τὰ νησιά καὶ ἀπὸ τὴν Ἠπειρον, καὶ νὰ διασχίζον τὴν χώραν πρὸς ὅλας τὰς κατευθύνσεις. Εἶναι περιττὸν νὰ τονίσωμεν ἐδῶ τὴν μορφωτικὴν ἀξίαν αὐτῶν τῶν ταξιδίων, χάρις εἰς τὰ ὁποῖα τὰ παιδιὰ ἀφομοιώνουν θαυμάσια με τὴν ἀμεσον ἀντίληψιν ὅσα διδάσκονται σχετικὰ με τὸν Τόπον, με τὴν ἱστορίαν καὶ με τὸ παρελθόν του, ἀλλὰ καὶ με τὴν σημερινὴν ἀνάπτυξιν, με τὴν ἐργασίαν του, με τὴν παραγωγὴν καὶ με τὰς προόδους του. Με τὰ ταξίδια ἡ πατριδογνωσίαν ἀπὸ ἀφηρημένην διδασκαλίαν ἀπὸ ἔδρας καὶ ἀπὸ ἀποστήθους γνώσεως εἰς τὰ θρανία, γίνεται ζωντανὴ παράστασις, γίνεται ἐντὸς πᾶσις πού ἀποτυπῶνται εἰς τὸν νοῦν καὶ εἰς τὴν ψυχὴν, γίνεται πείρα. Εἶναι εὐτύχημα ὅτι τὸ Κράτος, τὸ Νέον Ἑλληνικὸν Κράτος, ἐνισχύει ἰδιαίτερας καὶ τὸν κάμνει με τὴν ἐνίσχυσίν του ἀκόμη περισσότερον γόνιμον αὐτὸν τὸν παιδικὸν περιηγητισμὸν, διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ὁποίου κάθε ἔπαινος πρὸς τὸ διδάσκον προσωπικὸν καὶ πρὸς τοὺς διευθυντὰς τῶν σχολείων θὰ ἦτο μικρός. Ἀκόμη περισσότερον εἶναι εὐτύχημα τὸ γεγονός, ὅτι ὅλη αὕτη ἡ περιηγητικὴ κίνησις τῶν μαθητῶν συντελεῖται μέσα εἰς μίαν ἀτμόσφαιραν ζωντανῶν ἑλληνικῶν ἐθνικισμοῦ, μέσα εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν τῆς θερμουργοῦ ἐθνικῆς ἀνατάσεως, τῆς ὁποίας τόσοι σύντονα ἐκαλλιέργησε καὶ καλλιεργεῖ τὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου.

Χάρις εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν αὐτὴν ἐξήσαμε πάλιν αὐτὰς τὰς ἡμέρας εἰς τὰς Ἀθήνας τὰς ὠραιότερας συγκινήσεις, με τὸ θέαμα τῶν εὐλασθῶν παρελάσεων χιλιάδων παιδιῶν ὅλων τῶν ἑλληνικῶν περιοχῶν ἀπὸ τὸ μνημεῖον τοῦ Ἀφανοῦς Στρατιώτου, πού συμβολίζει τὴν ὑπερτάτην πρὸς τὴν πατρίδα καὶ τὰ ἰδανικά της θυσίαν. Δὲν πρέπει ν' ἀμφισβᾶλλῃ κανεὶς μας ὅτι τὰ παιδιὰ πού ἐπιπορεύονται εἰς τὰ σπίτια τῶν, ἀφοῦ ἐγνωρίσαν τὴν Θεσσαλονικὴν, τὴν ὁποίαν ἡ ἀνδρεία καὶ αἱ θυσίαι τῶν πατέρων τῶν ἀνέκτησαν διὰ τὴν Ἑλλάδα, ἡ ἀφοῦ κατέθεσαν τὸν στέφανον τῆς εὐλαθείας τῶν εἰς τὸ ἡρώων τῶν Ἀθηνῶν, ἀφοῦ ἐπεσκέφθησαν τὴν Ἀκρόπολιν, ἀφοῦ εἶδαν τὰς βιομηχανικὰς ἐστίαις τοῦ Πειραιῶς, ἀφοῦ ἠτύχησαν νὰ παρουσιασθοῦν εἰς τὸν Βασιλέα καὶ εἰς τὸν Ἀρχηγόν, θὰ ἔχουν χαλудωθεῖ τὴν ὑπερηφάνειαν τῶν καὶ θὰ ἔχουν πολλαπλασιάσει τὴν χαρὰν τὸν διότι εἶναι Ἕλληνες. Καὶ ἡ ὑπερηφάνεια αὕτη, ἡ χαλудωμένη καὶ ἡ πολλαπλασιασμένη χαρὰ, θὰ τοὺς εἴναι ἐφόδιον πολυτίμου καὶ μέγα διὰ τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς πού τὰ περιμένει.

Ὅστος πὼς αὐτὸ πού λέμε Ἑλληνικὸν, εἰς τὴν Τέχνην ἀπ' τὸν Σολωμὸ καὶ τὸν Παπαδιαμάντη μέχρι τοῦ Χαλεπᾶ λίγοι τὸ ἀγγίζουν. Κι' αὐτὸ περικλείει καὶ τὸ πάθος κ' αὐταπάρνησις κ' ἐνθουσιασμός καὶ συχνὰ ἀπαιτεῖ ἄρνησιν τοῦ ἀτόμου γιὰ τὴν εὐτυχίαν τῆς Ἑλληνικῆς κοσμογονίας, πού ἂν σὲ 21 ἄρχισε με τὴν φουστάνέλλα, συνεχίζεται σήμερα με τὴν ἰδέαν τῆς 4ης Αὐγούστου, γιὰ νὰ ὁλοκληρωθῇ τὸ οἰκοδόμημα. Ὅμως τὸ ν' ἀγαπήσῃ ὁ καλλιτέχνης τὴν τέτοιαν ζωὴν, νὰ τὴν ζήσῃ μέσα εἰς τὴν φτώχεια καὶ στὴν ἐρείπια καὶ εἰς τὴν ψυχολογικὴν ἀκόμη ἀμφιβολίαν τῆς, γιὰ νὰ τὴν ἐκφράσῃ πλαστικὰ, αὐτὸ χρειάζεται κότσια καὶ ἀνώτερη ἠθικὴ, πού δὲν προβάλλει ἀνάμεικτον ἀπ' τὴν λατρεῖα γιὰ τὸ ἀτομὸ μας πρὸς χαρακτήριζε μέχρι τώρα τοὺς νεοέλληνες.

ΛΑΜΠΡΑ ΠΡΟΝΟΙΑ

Λαμπρά καὶ πραγματικῶς συγκινητικὴ εἶναι ἡ ἀπόφασις περὶ τῆς ἰδρύσεως Ὁρθοδόξου Ἑλληνικῆς Θεολογικῆς Σχολῆς εἰς τὰς Ἡν. Πολιτείας τῆς Ἀμερικής. Ἡ Σχολὴ αὕτη θ' ἀνανεώσῃ κατὰ τὸν λυσιτελέστερον τρόπον τὰ ἐκκλησιαστικὰ στελέχη τοῦ ἐκεῖ ἀποδήμου Ἑλληνισμοῦ ἐκ τῶν ἰδίων του κόλπων. Εἶναι ὅλως περιττὸν νὰ ἐξαρθῇ ἡ σημασία αὐτῆς τῆς ἀνανεώσεως. Ἡ Ὁρθοδοξία ὑπῆρξε καὶ θὰ μείνῃ τὸ ἠθικὸν βάθρον τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐθνικοῦ. Ἐπομένως κάθε πρόνοια διὰ τὴν στερέωσιν τοῦ πνεύματος τῆς Ὁρθοδοξίας μεταξὺ τῶν ἀποδήμων Ἑλλήνων ἀποτελεῖ ἔργον στερεώσεως τοῦ ἑλληνισμοῦ τῶν.

Η ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

Ἡ στήλη τῆς ἀλληλογραφίας μας, ὡς βλέπουν οἱ ἀναγνώσται, ἀσχολεῖται κατὰ τὸ πλεῖστον νὰ ἀναγγέλλῃ τὴν λήψιν καὶ δυστυχῶς τὴν ἀπόρριψιν τῶν ἀπείρων ποιημάτων τὰ ὁποῖα τὸ ταχυδρομεῖον κατὰ ἑκατοντάδας προσκομίζει καθ' ἑκάστην. Εἶναι ζήτημα ἐάν πέντε τοῖς χιλίοις ἐκ τῶν ἀποστελλομένων συγκεντρωθῶν τὰ στοιχεῖα ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἀπαιτεῖ ἡ ποιητικὴ τέχνη. Ὅλα τὰ ἄλλα, ἀτεχνά, προχειρογραμμένα, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, δίχως ρυθμὸ καὶ ῥίμα ἢ δίχως νόημα, δίχως πνοήν, εἶναι φυσικὰ καταδικασμένα, ἀπασχολοῦντα μόνον πολῦτιμον χρόνον τῆς ἐκείας πρὸς κρίσιν αὐτῶν ἐπιτροπῆς.

Ἀντὶ ποιημάτων τοιούτων θὰ ἦτο πολὺ προτιμότερον οἱ γράφοντες νέοι μας νὰ ἡσυχολοῦντο με μικρὰς περιγραφὰς τῶν γραφικῶν καλλονῶν τοῦ τόπου τῶν, τῶν ἡθῶν καὶ ἐθίμων τῆς περιοχῆς τῶν, παρατηρήσεις τῶν ἐπὶ γεωργικῶν ζητημάτων, ἀνέκδοτα, εἰθιμα, παραμῦθια τῆς περιφέρειας τῶν τὰ ὁποῖα βέβαια καὶ ἐκθέτουν με σαφῆναι, με εἰρμὸν καὶ εἰς γλῶσσαν ἀπλήν.

Ἀλλὰ περισσότερον ἐξ ὅλων ἀνάγκη νὰ μελετοῦν. Καὶ ἐάν νοιώθουν μέσα τους νὰ ἐμπνέσῃ ποιητικὴ διάθεσις, εἶναι ἀνάγκη νὰ διεξέλθουν πρῶτον τοὺς νεωτέρους ποιητὰς μας, τοὺς ὁποίους νὰ διαβάσζουν με προσοχήν. Ἄς μὴ βιάζονται νὰ ἰδοῦν δημοσιεύμενα τὰ πρωτόλειά τῶν, τὰ ὁποῖα σχεδὸν πάντοτε εἶναι ἀτεχνά. Ἡ ποίησις εἶναι τὸ δυσκολότερον εἶδος τῆς λογοτεχνίας καὶ ἀπαιτεῖ ὄχι μόνον φαντασίαν καὶ πλοῦτον γνώσεων, ἀλλὰ καὶ ὡς τέχνη λόγου τοὺς κανόνες πού τὴν διέπουν.

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΡΗΓΑ

Το έργο του Ρήγα του Βελεστινλή, που ξεκίνησε από το ωραίο Θεσσαλικό χωριό για να φλογίσει τις καρδιές και να σφραγίσει με τον θάνατό του τον δρόμο που έχαραξε προς την ελευθερίαν, δεν έχει ακόμη ολότελα φωτισθεί από την Ιστορία. Ήρθαν σέ φως έγγραφα, εκθέσεις, ιστορικές λεπτομέρειες τα τελευταία χρόνια. Πολλά όμως σημεία μένουν ακόμη σκοτεινά, είτε γιατί οι Αυστριακοί, όταν είδαν ποιά εντύπωση έκαμε σ' όλην τον κόσμο η πράξις τους να παραδώσουν αυτοί, Χριστιανικών Έθνους, έναν άνθρωπο που σέ τίποτα δεν τους έβλαψε στον πασά του Βελιγραδίου, κατέστρεφαν το μεγαλύτερο μέρος της οικογραφίας, είτε γιατί ακόμη δεν εύρεθησαν, παραχωμένες κάπου, αι εκθέσεις που θα έφωτιζαν τελείως την τραγωδία του Βελιγραδίου.

Όπωςδήποτε, όσα έγγραψαν κατά καιρούς και όσα γράφονται, τα πολιτικά σχέδια του Ρήγα άφορουν, συνήθως. Ο Ρήγας όμως, για να φθάσει στο σκοπό του, έβασιόθη κατά πρώτον λόγον στη διαφώτισι του Έθνους. Έγραφε, έδίδασκε, έτύπωνε βιβλία, μετέφραζε πατριωτικά έργα, εκκόρπιζε σέ κάθε γωνιά της Έλληνικής γής τα τραγούδια του που ήσαν τα φλογερότερα κηρύγματα κατά της τυραννίας και της σκλαβιάς. Τα τραγούδια του έκαμναν την ζωηρότερη εντύπωση και έθέρμαιναν κάθε Έλληνική καρδιά. Τα τραγουδούσαν κρυφά και φανερά, τα άπηγγελλαν οι σκλάβοι και τα μάτια τους έδούρκωναν, οι καρδιές τους έσπαρταρούσαν και νοερά ώρθώνετο εμπρός τους μια Έλλάδα ματωμένη, αλλά ελεύθερη.

Ο Φωριέλ, στον όποιον όφειλομε τη γνωστή συλλογή δημοτικών τραγουδιών, γράφει για τα τραγούδια του Ρήγα και την επίδρασι που είχαν στην Έλληνική ψυχή:

«Στά 1817, ένας Έλλην φίλος μου έταξίδευε στην Μακεδονία συνοδευόμενος από κάποιον καλόγηρο. Όταν έφθασαν σέ κάποιο χωριό, που δεν θυμάμαι το όνομά του, σταμάτησαν εκεί για να αναπαυθούν λίγο στο μαγαζί ενός φούρναρη που ήταν μαζί και ό ξενοδόχος του τόπου.

Στο μαγαζί τους έκαμε εντύπωση ό υπηρέτης του φούρναρη. Ήταν ένα Ήπειρωτόπουλο, με άναστημα μεγαλοπρεπές, με αγέρωχη και περήφανη όμορφοι. Τα μπράτσα του, τό στήθος του και τα γυμνά του πόδια, έδιναν τον τύπο της χάριτος ένωμένης με τη δύναμι. Αφού κύτταξε προσεκτικά τους δυό ταξιδιώτες, είπε στρεφόμενος προς τον φίλον μου:

—Ξέρεις γράμματα;
—Όταν δέ ό φίλος μου άπήντησε ότι ξέρει, τό Ήπειρωτόπουλο τον παρα-

κάλεσε να πάη μαζί του στο διπλανό χωράφι. Ο ταξιδιώτης έδέχθη και άκολούθησε τό Έλληνόπουλο εις ένα μανδρωμένο περιβόλι, όπου έκάθησαν και οι δυό στη σκιά ενός δένδρου. Ο νέος έβαλε τό χέρι του στο στήθος του και έθγαλε κάτι που ήταν κρεμασμένο στο λαιμό του από μια κλωστή. Ήταν ένα μικρό βιβλίο, που τόδωσε στον ταξιδιώτη παρακαλώντας τον να τό διαβάσει λίγα μέρη. Το βιβλίο περιείχε τραγούδια του Ρήγα και ό ταξιδιώτης φίλος μου, παρόντως τό στά χέρια, άρχισε να τό απαγγέλλη με ζωηρή φωνή.

Σέ λίγο γύρισε τό κεφάλι και έριξε τα μάτια στον άκροατή του. Ούτε ό ίδιος όμως έπίστευε ότι ήταν τό Ήπειρωτόπουλο που έβλεπε λίγο πριν. Τέτοια άλλοιwise είχαν πάθει τα χαρακτηριστικά του. Το πρόσωπό του έκαie, τα χαρακτηριστικά του τα είχε αλλάξει ό ένθουσιασμός. Τα μισάνοιχτα χείλη του έφρικιούσαν, ποτάμι τα δάκρυα κυλούσαν από τα μάτια του, τό άνοιχτό στήθος του άνεθοκατέβαινε.

—Τώρα για πρώτη φορά άκούς τί λέγει αυτό τό βιβλιαράκι; τον ρώτησε ό ταξιδιώτης.

—Όχι, άπάντησε τό Ήπειρωτόπουλο. Παρακαλώ πάντα όσους περνούν από αυτά τα μέρη και ξέρουν γράμματα να μου διαβάσουν τό βιβλίο και τό έχω πολλές φορές όλόκληρο άκούσει.

—Και πάντα την ίδια αισθάνεσαι συγκίνησι; ρώτησε πάλι ό ταξιδιώτης.

—Πάντα την ίδια, άπάντησε τό Ήπειρωτόπουλο.

Αυτά τα έγραφε ό Φωριέλ, ό άληθινός αυτός Γάλλος φιλέλληνας στά 1825 και προσθέτει: «Αν ό υπηρέτης αυτός του φούρναρη ζή ακόμη, βέβαια κατ' άλλον τρόπον θα χρησιμοποιή τα μπράτσα του κι' όχι για να ζυμώνη ψωμιά στον φούρνο».

Τα τραγούδια του Ρήγα μιλούσαν άληθινά στις καρδιές των Έλλήνων και δεν συνέβαλαν λίγο στο έπος που λέγεται 1821.

Στό Ρήγα, έξ άλλου, όφειλομε και την πρώτη απόπειρα ν' άποδοθί στη γλώσσά μας ή «Μαρσεγιάζα» ή όπως την θέλουν τα έπίσημα χαρτιά «Μασσαλιώτης». Ήταν τό πατριωτικό τραγούδι που έγράφη από έναν άνθρωπο που δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ποιητική ιδιοφυία. Ο άνθρωπος όμως αυτός έζούσε την έποχή του, στο πνεύμα της, κοινωνούσε στα αισθήματά της και, όπως συμβαίνει συνήθως, ό μέ-

τριος ποιητής κατώρθωσε να δώση ένα μεγάλο τραγούδι. Ο ύμνος του Ρουζέ Ντελλ άνεσούρη από τό καμινευτήρι του θερμότερου, του άγνότερου πατριωτισμού.

Θάταν ενδιαφέρουσα μια μελέτη για την επίδρασι που είχαν τα κηρύγματα της Γαλλικής Έπαναστάσεως στην ψυχή του Ρήγα, αυτό όμως άλλοτε. Πατρίδα και ελευθερία ήσαν τα έμβλήματα των Γάλλων έπαναστατών, πατρίδα και ελευθερία ήσαν και του Ρήγα. Ήταν άδύνατο τό πατριωτικό γαλλικό τραγούδι, που συνεκλόνηζε με τους φλογερούς του στίχους τον κόσμο όλόκληρο, να μη μιλήση και στην ψυχή του Ρήγα. Στο τραγούδι του «Δεύτε πατρίδες Έλληνων» που, κατά την μαρτυρία του Γερμανού Ίκεν, έγράφη στά 1796, ή πρώτη στροφή και ή έπωδός, είναι φανερά μετάφρασις των αντίστοιχων στροφών της «Μασσαλιώτιδος». Είναι στο ίδιο μέτρο και κατά την μαρτυρίαν του Ίκεν πάντοτε με τό σκοπό της «Μαρσεγιάζας» τις έτραγουδούσαν οι σκλάβοι Έλληνες.

Τό τραγούδι του Ρήγα έδημοσιεύθη στην πρώτη έκδοσι των ποιημάτων του, που δεν διεσώθη, και στην άλλη που έγινε κρυφά, στο Ίάσιο στά 1814. Άέλιζει να τό παραθέσω έδω:

Δεύτε παίδες των Έλλήνων!
Ο καιρός της δόξης ήλθεν.
Ας φανώμεν άξιοι εκείνων,
Που μας δώσαν την άρχήν.

Ας πατήσωμεν άνδρείως
Τόν ζυγόν της τυραννίδος.
Εκδικήσωμεν πατρίδος
Κάθε όνειδος αίσχρον.

Τά όπλα άς λάθωμεν,
Παίδες Έλλήνων, άγωμεν,
Ποταμηδόν έχθρών τό αίμα
Ας τρέξη πρό ποδών.

Όθεν είσθε των Έλλήνων
Κόκκαλα άνδρειωμένα,
Πνεύματα έσκορπισμένα
Τώρα λάθετε πνοήν.

Στην φωνήν της σάλπιγγος
Συναχθήτε όλα όμοι
Την Έπτάλοφον ζητείτε
Και νικάτε πρό παντός.

Τά όπλα άς λάθωμεν κ.λ.

Σπάρτη, Σπάρτη, τί κοιμάσαι
Υπνον λήθαργον βαθύν;
Ξύπνησον, κράξε τάς Αθήνας
Σύμμαχον παντοτεινήν.

Ενθουθήτε Λεωνίδου,
Ηρώος τοι ξακουστόν,
Του άνδρός έπαινουμένου,
Φοβερού και τρομερού.
Τά όπλα άς λάθωμεν κτλ.

Όπου εις τάς Θερμοπόλας
Πόλεμον αυτός κρατεί
Και τους Πέρσας άφανίζει
Και αυτόν κατακρατεί.

Με τριακοσίους άνδρας
Εις τό κέντρον προχωρεί,
Και ως λέων θυμωμένος
Εις τό αίμα των βουτεί.
Τά όπλα άς λάθωμεν κτλ.

Αλλά δεν ήσαν μόνοι οι Έλληνες που έσυγκινήθηκαν από τό τραγούδι αυτό του Ρήγα. Ως την ώρα έχουμε τέσσαρας μεταφράσεις του τραγουδιού, σέ αγγλική, γαλλική, γερμανική και Ιταλική γλώσσα, ποιός ξέρει δέ αν δεν έχουν γίνει και σ' άλλες γλώσσες. Ο Ρήγας μιλούσε στην Έλληνική ψυχή όσο κανείς άλλος ποιητής, γιατί δεν εκύτταζε να κάνει πρώτα τέχνη και ύστερα να δώση τραγούδι. Έξήτοδσε να δώση ύμνους που ν' άποκρυσταλλώνουν τους πόθους της φυλής, και που μια μέρα θα τραγουδούσε ελεύθερο τό Έθνος, στο έλεuthero Κράτος. Εγγραμμένα εις καθαρεύουσας νεωτέρας Έλληνικής γλώσσας, λέγει ό Ιακωβάκης Ρίζος Νερουλός, τα άσματα ταύτα έκοσμούντο και διά των καλλονών της ήρωικής ποιήσεως και της μουσικής. Διά τό-το κοινότερα εν τη Έλλάδι πάση ήσαν τα άσματα του Ρήγα οι νέοι όλοι έψαλλαν αυτά εν ταίς συναναστροφάις, εν τοίς συμποίοις, τον χειμώνα παρά την έστία, τό θέρος υπό την σκιά των έλαιών και των πλατάνων. Τα άσματα ταύτα, άφηφούντα και των βαρβάρων τα ότα, έψαλλοντο εν αυτή τη πρωτεύουση του Σουλτάνου! Εγώ αυτός, παρευρεθείς εν εύχαις Τούρκων μεγιστάνων, ήκουσα αυτούς διατάττοντας τους Έλληνες μουσικούς να τραγουδήσουν τό άσμα «Δεύτε παίδες των Έλλήνων». Τό άσμα δέ τουτό τόσοτον ήν διαδεδομένον και τόσοτον εκήλει τάς άκοάς των Τούρκων ή μουσική αυτού, ώστε έγνωρίζον εκ στήθους τάς τρεις πρώτας λέξεις, χωρίς να ήξεύρωσι την σημασίαν αυτών και χωρίς να φροντίσωσι ποτέ να την μάθωσι. Βεβαίως δέ αν κατώρθουν να έννοήσωσιν αυτό, ήθελεν επέσει πολύ της εύνοίας της υπολήψεως των ό πατριωτικός και θούριος ούτος ύμνος, όστις έποιήθη κατά μέμνησιν της Μασσαλιώτιδος».

Χρειάζεται άρα γε να προστεθί άλλο τίποτα για να φανή ποιά ρόλο έπαίξαν τα τραγούδια του Ρήγα στο 21, πώς έστω και νεαρός ό Βελεστινλής βρισκόταν δίπλα σ' εκείνους που ποτίζαν με τό αίμα τους τό δέντρο της λευτεριάς;

Χρ. Έμ. Άγγελομάτης

ΤΙ γράφει ένας συναγωνιστής Η ΑΓΑΠΗ ΠΡΟΣ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ

Πολλοί είναι οι παράγοντες, οι ό-τον σκοπόν των. Η ξεχωριστή δέ άποιοι συντελούν εις την μόρφωσιν του ανθρώπου, ό σπουδαιότερος όμως είναι τό βιβλίον, τό άμυχον αυτό αντικείμενον, τό όποιον τόσας όφελείας και τόσα στοιχεία μας δίδει διά την ζωήν μας.

Τό βιβλίον, τό όποιον, δυστυχώς, οι πολλοί δεν τό προσέχουν, δεν του δίδουν καμμίαν σημασίαν, τό περιφρονούν, τό άντιπαρόνχονται, όταν τό άντικρύζουν. Τό νομίζουν ως ένοχλητικόν όσάν να παρουσιάζεται εμπρός των διά να τους έπιτίθη από την ήσυχη και άμέριμνη ζωή, διά να τους βάλη εις πειρασμούς και εις νέας άσχολίας.

Τούτο βεβαίως γίνεται, διότι δεν έχουν καταλάβει καλά την αξίαν του και την χρησιμότητά του. Οι πολλοί αυτοί νομίζουν ότι τό βιβλίον είναι διά τους όλίγους. Οι έργαται και οι άλλοι χειρόνακτες νομίζουν ότι τό βιβλίον είναι διά τους μαθητάς, διά τους επιστήμονας. Οι μαθηταί πάλιν νομίζουν ότι βιβλίον είναι μόνον τό διδασκτικόν, οι δέ επιστήμονες — οι περισσότεροι δυστυχώς — ότι μόνον τό σχετικόν με την επιστήμην των τους χρειάζεται.

Οι χειρόνακτες και οι μη επιστήμονες δεν έκάθησαν να σκεφθούν ότι χρειάζονται να έχουν μίαν γενικήν μόρφωσιν διά να έπιτύχουν καλλίτερον εις τό έπάγγελμά των, εις την ζωήν των. Οι μαθηταί δεν σκέπτονται ότι τα διδασκτικά βιβλία μόνον στοιχεία της περαιτέρω μορφώσεως των τους δίδουν και ως έκ τούτου ότι πρέπει να μελετούν και άλλα βιβλία. Οι επιστήμονες πάλιν δεν βλέπουν ότι αι επιστημονικά μόνον γνώσεις προδίδουν έλλιψιν γενικής μορφώσεως, εύρυτέρας και άνωτέρας μορφώσεως, ή όποία δίδει καλλίτεραν θέσιν εις την κοινωνίαν.

Όλα αυτά συμβαίνουν, ως είπομεν, διότι δεν έχει κατανοηθή ή αξία του βιβλίου γενικώς. Διά να κατανοηθή όμως κάτι, χρειάζεται και άτομική, αλλά και συνολική προσπάθεια, και πρό παντός ύποδειξις προς αυτό εις τους μικρότερους.

Βιβλία έχομεν πολλών ειδών ως προς τό περιεχόμενον, επιστημονικά, διδασκτικά, λογοτεχνικά, έφημερίδας, περιοδικά και άλλα άναγνωσμάτα. Όλα αυτά συντελούν εις την γενικήν μόρφωσιν, άρκεί να τα χρησιμοποιή κανείς καταλλήλως. Η αξία έκάστου τούτων είναι ποικίλη και άνάλογος με

νάπτυξις της σημασίας έκάστου θά ήθελε πολλά και ως έκ τούτου τό άποφεύγομεν, διά να τονίσωμεν άλλα σημεία. Μόνον χρειάζεται να γίνεται κατάλληλος έκλογή και χρήσις όλων των βιβλίων και πρό πάντων των έφημερίδων, περιοδικών και των άλλων ποικιλών ύμων άναγνωσμάτων. Χρειάζεται μεγάλη προσοχή εις την έκλογήν των τούτων άναγνωσμάτων, διότι, ενώ τα καλά όφελούν, τα άλλα καταστρέφουν. Αυτά είναι τα πλέον επικίνδυνα, εάν δεν γίνεται ή κατάλληλος έκλογή. Εύτυχώς σήμερα έχει γίνει κάποιος περιορισμός εις τ' άνήθικα και άντικοινωνικά λεγόμενα άναγνωσμάτα, τα όποια ως μόνον σκοπόν έχουν την άργυρολογίαν ή, και τό χειρότερον, την διαφθοράν των νέων.

Επειτα άλλα άναγνωσμάτα είναι διά την μίαν ήλικίαν, άλλα διά την άλλην, και εις αυτό τό σημείον πρέπει να δίδεται μεγάλη προσοχή. Έκείνο, τό όποιον δώφελον ένα μεγάλο, διότι θα κατανοήση τό περιεχόμενον του, θα βλάψη των μικρών, διότι δεν θα καταλάβη καλά τότο και θα παρεξηγήση τα γραφόμενα, και τούτουτόπως θα κάμη τ' αντίθετα πολλάκις. Τό ίδιο συμβαίνει εις τα θεατρικά και κινηματογραφικά έργα και διά τούτο άπαγορεύεται κατά την παράστασιν ή προβολήν πολλών έργων ή είσοδος των ανηλίκων.

Ένα από τα περιοδικά, τό όποιον συγκεντρώνει πολλά στοιχεία, τό όποιον είναι και πολύ όφελιμον, με ποικίλον περιεχόμενον και κατάλληλον διά πάσαν ήλικίαν, είναι ή «Νεολαία». Τό περιοδικόν τούτο πρέπει άπαραιτήτως να είναι εις τό γραφείον, εις την βιβλιοθήκην, εις τάς χείρας πάντων των Έλλήνων.

Μη άφίνετε, Νέοι, να χάνωνται τα καλλιτερά σας χρόνια, διότι θα μετανοήσετε, όπως και πολλοί μεγάλοι, οι όποιοι όμως δεν είχαν ούτε τάς ύποδείξεις αυτές, ούτε τα κατάλληλα προς τότο μέσα, τα όποια δίδονται σήμερα. Εκτός των άλλων πυρήνων της γενικής μορφώσεώς σας, έχετε σήμερα την Έθνικήν Οργάνωσιν Νεολαίας, ή όποία σας παρέχει όλα τα τοιαύτα μέσα. Εις πολλούς ύποτομείς ήρχισαν να λειτουργούν βιβλιοθήκαι. Εάν σήμερα δεν ύπάρχη εις όλα τα κέντρα της Ε.Ο.Ν. βιβλιοθήκη, αύριον θα είναι, διότι τούτο είναι από τάς πρώτας σκέψεις, από τάς πρώτας φροντίδας της Οργάνώσεως. Εις τα μεγαλοπρεπή κτίρια, τα όποια θ' άρχίσουν άμέσως να ιδρύωνται, την πρώτην θέσιν θα κατέχη ή βιβλιοθήκη με τό άναγνωστήριον.

Δείτε όμως με την άνάγκωσιν του πρώτου βιβλίου της Οργάνώσεως, του περιοδικού αυτής «Η Νεολαία», ότι διψάτε από μάθησιν, ότι δεν σας άρκεί αυτό, ότι θέλετε πολλά τοιαύτα όφέλιμα άναγνωσμάτα, και τότε τό συντομότερον θα συμπληρωθή και αυτή ή έλλειψις.

Θ. Λάδης, Καθηγητής

ΜΕ ΤΟ ΝΙΚΗΦΟΡΟ ΦΩΚΑ

ὑπό : Μ. ΑΝ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Τί πρωτότυπη σύσταση ἀλήθεια! Ὡς τόσο τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ τὸ θεώρησαν καλὸ σημεῖο γιὰ τὴν ἀπαρχὴ τῆς φιλίας τους... Καὶ δὲν εἶχαν ἄδικο, γιατί ἡ κοροϊδευτικὴ διάθεση τοῦ ἐνὸς χτυπήθηκε εὐτὺς μετὶς ἀπρεπὲς παραφορῆς τοῦ ἄλλου... Τὰ δύο αὐτὰ ἐλαττώματα ποὺ κρυμμένα μέσα τους θ' ἀντιδρούσαν ὑποῦλα στὸ σύνδεσμό τους καὶ θὰ δημιουργοῦσαν παρεξηγήσεις, φανερώθηκαν εὐτὺς ἀπὸ τὴν ἀρχὴ καὶ ἐξουδετερώθηκαν θαρρεῖς στὴ σύγκρουσή τους. Ὅσες φορὲς πρὶ ὕστερα ἦρθαν σὲ ἀντίθεση θυμῶνταν τὴν πρώτη τους συνάντηση, τὸ κύλισμά τους ἐκείνο ἀνάμεσα στ' ἀγκάθια χωρὶς σκοπὸ, ἔτσι ἀπὸ μιὰ ἀδυναμία ποὺ μποροῦσε κάθε στιγμή νὰ τοὺς κάμῃ γελοίους καὶ κρατοῦσαν τὸν ἑαυτὸ τους ὡς ποὺ πιά τὸ πῆραν στ' ἄσπετο. Ἡ εἰρωνεία τοῦ Μιχαήλ καὶ ἡ χοντροκεφαλιά τοῦ Γρηγόρη, σὰ δυὸ θερία ἐπικίνδυνα δαμάστηκαν καὶ τώρα πιά τὰ τραβοῦσαν πίσω τους μ' ἕνα σκονινάκι κι' ἐπαιζαν μαζί τους γιὰ νὰ γελάσουν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΓ'.

Οἱ τρεῖς.

Ἡ χαρὰ, λένε, γίνεται διπλὴ σὰν τὴ μοιραστῆς μ' ἕναν ἄλλον κι' ὅσο περισσότερη διαμοιράζεται τόσο φουντώνει καὶ ἐχειλιζέει τὴς καρδιές, σὰ νῆμαι ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ μαζί της. Κι' ἡ λύπη πάλε σὰν τὸ βαρὺ μυρῶνικό ποὺ σοὺ πλαντάει τὸ στήθος, μόλις ἀνοίξης τὴν καρδιά σου καὶ ἀπλώσης τὸν πόνο σου στοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἀγαπᾶς, διασκορπίζεται στοὺς τέσσερους ἀνέμους καὶ πᾶει στὸ καλὸ. Ἔτσι ἡ φιλία στάθηκε πάντα μεγάλο ἀγαθὸ.

Μὰ γιὰ τοὺς ξηθῆους εἶναι κάτι παρὰπάνω. Αὐτοὶ νοιώθουν στὶς πλάτες σὰ νὰ τοὺς φυτρώνουν τὰ μεγάλα φτερά τοῦ δνείρου καὶ σὰν ἀητόπουλα πάνω ἀπὸ τὴν κορφή τοῦ ἀπόγκρεμνου δαμίζονται τὸν ἀνοιχτὸ ἀγέρα κι' ἀναμετροῦν τὸ ἀπέραντο κενὸ ποὺ θὰ χαράξουν τοὺς κύκλους τῆς ὁμῆς τους. Ἡ φιλία λοιπὸν εἶναι ἡ μυστικὴ δύναμη ποὺ τοὺς ψυχώνει.

Ὅταν τρεῖς δώσουν τὸ χέρι καὶ μετὶς τὴν ἴδια πύση συντονίσουν τὸ βῆμα, ὁ καιρὸς ὅσο καὶ νᾶναι ἐνάντιος, δὲν μπορεῖ ν' ἀνακόψῃ τὸ δρόμο τους. Βάζουν τὸ κεφάλι μπροστὰ κι' ἀδιαφοροῦν γιὰ τὴς πνοὲς ποὺ τοὺς βιτσίζουν τὸ πρόσωπο... ὅλο ἐννοιασὶα γιὰτὶ εἶναι βέβαιον. Θὰ φτάσουν δίχως ἄλλο, θὰ φτάσουν στὸ σκοπὸ τους. Κι' ὕστερα δὲ βιάζονται. Εἶναι τόσο ὁμορφοπρᾶμα ὁ ἀγῶνας ποὺ ἀπὸ τώρα λογα-

ριάζουν καὶ δεύτερο μόλις τοῦτος τελειώσῃ.

Ἐγιναν οἱ τρεῖς ἀχώριστοι.

Στὸ λιμάνι κατὰ τὸ δειλινὸ χάζευαν τὰ μεγάλα καράβια ποὺ ἀράζαν ἀπὸ τὰ λιμάνια τῆς Ἀνατολῆς καὶ περιεργάζονταν μετὰ μάτια ἀχόρταγα τοὺς ἀλλόφυλους ἀνθρώπους καὶ σπουδαζαν τὴ ζωὴ...

Ἡ περιπλάνηση αὐτὴ ἦταν ἰδιαίτερη προτίμηση τοῦ Μιχαήλ. Ὡς, δίχως ἄλλο θὰ γινόταν θαλασσοπόρος, ἀνζοῦσε κάμποσους αἰῶνες πρὶ ὕστερα... τότε ποὺ μετὰ μιὰ καραβέλα ἀνοίγονταν στὰ πέλαγα γιὰ ν' ἀνακαλύψουν καινούργιες γῶρες καὶ δὲν τρώμαζαν καθόλου ἀπὸ τὰ παραμύθια, πῶς οἱ ὠκεανοὶ σὰν καταρράχτες πέφτουν σὲ μαῦρους ἀπατοὺς γκρεμοὺς καὶ παραέρνουν τοὺς ἀμυαλούς καὶ τοὺς ἀμαρτωλοὺς ποὺ βάλθηκαν νὰ μάθουν τὰ μυστικὰ τοῦ Θεοῦ. Τόσο τὸν τραβοῦσαν οἱ θάλασσες καὶ οἱ ἐξωτικές γῶρες τῆς Ἀνατολῆς ποὺ ἄμα ἔβλεπε κανένα γέρο ναυτικὸ νὰ κάθεται ἀπόμερα καὶ νὰ κοιτάζῃ στ' ἀνοιχτά, πλησίαζε καὶ τὸν ρωτοῦσε γιὰ τὰ ταξίδια τοῦ καὶ μποροῦσε δολοκλήρες ὧρες ν' ἀκούῃ τὴ διήγησή του ὅπου ἡ πραγματικότης καὶ ἡ φαντασία ἀνακατεῦνταν σὲ τρόπο ποὺ ἦταν ἀδύνατο νὰ τὶς ξεχωρίσῃς.

Ποταμοὶ ποὺ θαρρεῖς καὶ στέκουν σὰν πέλαγα γαληνεμένα ἀνάμεσα σὲ χλοερὲς πεδιάδες κι' ἀπάνω σὲ πλωτὲς κατεβαίνουν ἀκολουθώντας τὸ ρέμα σιγά-σιγά, πραγματευτᾶδες ἀπὸ τὸ βορρᾶ μετὰ ἀκριβὰ γουναρικά.

Στὶς ὅχτες φυτρώνουν θεώρατα καλὰμια κι' ἀνάμεσα στ' ἀπόσκιο, οἱ καμῆλες περιμένουν τὴν πραγμάτεια μα-

«Πᾶσα ἡ πόλις τοῦ Ὁμήρου ἀρετῆς ἐστὶν ἐπαῖνος καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῇ πρὸς τοῦτο φέρεται...»

σουλίζοντας καὶ οἱ καμηλιέρηδες ἀνάβουν μεγάλες φωτιές τὴ νύχτα γιὰ νὰ ζεσταθοῦν ἀπὸ τὸ τσουχτερὸ κρύο ποὺ κατεβάζει τὸ ποτάμι... Κι' ἄλλα καραβάνια ἀπὸ τὸ Νότο μετὰ μπαχαρικά, πιπέρι καὶ κανέλλα καὶ μουσσοκά-ρυδο ποὺ τὰ ζυγιάζουν μετὰ τὸ μάλαμα. Τὸ χρυσάφι περνᾷ ἀπὸ χέρι σὲ χέρι καὶ ὁ ἦχος του θαρρεῖς τρελλαίνει τὸ μυαλὸ τῶν ἀνθρώπων σὰν τὸ βαρὺ λιαστὸ κρασί καὶ τοὺς κάνει ν' ἀψηφῇσουν καὶ τὸν κόπο καὶ τὸν κίνδυνο καὶ τὴ ζωὴ τους...

Ὁ Μιχαήλ ἄκουε σὰν ἄλλοπαρμένος. Νύχτωνε πιά καὶ οἱ ἄλλοι ἔβλεπαν πῶς ἦταν καιρὸς νὰ γυρίσουν, μὰ αὐτὸς σὰ διωπνόμενος ρουφῶσε μετὰ λαχτάρια τὰ λόγια ποὺ εὐθὺς μεταμορφώνονταν σὲ εἰκόνας μπροστὰ του μαγευτικές... Θαρρεῖς πῶς ὅλα τοῦτα τὰ εἶχε ζήσει κάποτε σὲ μιὰ ἐποχὴ πολὺ μακρινῇ. Τόποι γνῶριμοὶ καὶ φωνὲς ἀγαπημένες τὸν καλοῦσαν καὶ ἡ καρδιά του σφιγγόταν ἀπὸ μιὰ ἀξεδιάλυτη νοσταλγία...

Στὶς ἐκκλησιαστικὲς τελετὲς ἀκολουθοῦσαν ἀνάμεσα στοὺς ἀρχόντους καβάρια στ' ἄλογα τους, ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι, καμαρώνοντας μετὰ ὅλη τὴ δροσιά τῶν δεκαπέντε τους χρόνων. Ἡ καρδιά τους φούσκωνε ἀπὸ συγκίνηση καθὼς ἄκουαν τὴ μελωδικὴ φωνὴ τῶν ψαλτάδων ποὺ χυνότανε μετέχνη, τότε βαρεῖα σὰ βουητὸν μεγάλης θάλασσας ποὺ ἔρχεται ἀπὸ μακριὰ, τότε ψιλὴ καὶ διάφανη κι' ἀνέβαινε ἴσια κατὰ τὸν οὐρανὸ σὰν «πηγὴ ὕδατος ἀλλομένου». Γίνονταν καὶ τὴ νύχτα ἀκόμη λιτανεῖες καὶ τότε πιά τὸ θέαμα ἦταν κάτι ποὺ δὲν περιγράφεται... Μέσα στὸ κόκκινο φῶς τῶν δαδῶν ποὺ κρατοῦσαν στρατιῶτες τῆς φρουρᾶς καὶ μαγκλαστῆρες τῶν ἀρχόντων ἔπαιρνε ἡ πομπὴ μιὰ φανταστικὴ ὀλότελα ὅμη' ἀπὸ τὰ λιακωτὰ οἱ νοικοκυράδες θυμιάζανε κι' ἔριχναν μύρτα καὶ ροδόφυλλα καὶ ἀνθόνερο μαζί ἀπάνω ἀπὸ τὴν πομπὴ ποὺ ἀνέβαινε ἀτέλειωτη... ἀστράφτανε μέσα στοὺς καπνοὺς καὶ τὴ φεγγαβολὴ τὰ ἀμφια τῶν παπάδων καὶ οἱ στολὲς τῶν ἀρχόντων καὶ τὰ πολύχρωμα λάβαρα τῶν συντεχνιῶν. Φαντάζανε τὰ πρόσωπα σὰ ζωγραφισμένα, ἔτσι ὅπως στὰ μεγάλα εἰκονίσματα τοῦ τέμπλου.

Ἀνέβαινε ἡ πομπὴ πολὺβουη καὶ ξετυλίγονταν ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς μεγάλους δρόμους τῶν ἐμβόλων πρὸς τὶς ἀψηλὲς συνοικίες καὶ κείθε, θαρρεῖς, ξεπερνώντας τὰ τεῖχη θ' ἀνοίγε στράτα ἀνάμεσα οὐρανό καὶ γῆς καὶ θὰ πῆγαινε ἴσα νὰ κρούσῃ τὴν Πύλη τῆς Παράδεισος καὶ νὰ παρακαλέσῃ τὸν Ὑψιστὸ νὰ στελῇ :

Εὐκρασίαν τῶν ἀνέμων... εὐφορίαν τῶν καρπῶν τῆς γῆς... εὐπλοίαν... καιροὺς εἰρηνικοὺς...

Κι' ὅλα τοῦτα «μεσιτείαις τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου

Μαρίας», ποῦνοιωθε περισσότερο ἀπ' ὅλους τὴν καρδιά τοῦ βασανισμένου ἀνθρώπου γιὰτὶ πόνεσε κι' αὐτὴ καὶ βασανίστηκε κι' ἐνοίωσε τὸν καὶμὸ τῆς φτώχειας...

Ὁ ὄχλος, τὸ ἀπέραντο φτωχολοεῖ, ἔκρουε τὰ στήθια καὶ βογγοῦσε κι' ἔκραξε μόνο «Κύριε ἐλέησον!... Κύριε ἐλέησον!» κλείνοντας μέσα στὶς δυὸ τοῦτες λέξεις ὅλον τὸν πόνο καὶ τὸ δέος του μὰ οἱ καλλίφωνοι χοροὶ μπροστὰ ἐρμηνεύανε μετὰ λόγια φαντασμοῦ λαοῦ, τόσο ὁμορφα σὰν πολὺτιμα πετράδια δεμμένα σὲ χρυσὸ κορδόνι, καὶ τ' ἀπλώνανε μπροστὰ στὰ ἄχραντα πόδια τῆς Παρθένου...

Ὡς τόσο οἱ τρεῖς μας φίλοι ἐνοίωθαν ἄλλα αἰσθήματα νὰ φουσκώνουν τὸ στήθος τους... Στὸ μεγαλόπρεπο τοῦτο θέαμα, ὅπως καὶ σὲ κάθε ἄλλο ποὺ φανέρωνε τὴν πίστη, τὴ δύναμη καὶ τὸν πλοῦτο τῆς αὐτοκρατορίας, αὐτοὶ ἔρριχναν μιὰ ματιά ὁ ἕνας στὸν ἄλλο ποὺ σήμαινε ἀπάνω κάτω: Τί ὁμορφο νᾶσαι νέος καὶ νὰ μπορῆς νὰ χαρίσῃς ὅλη σου τὴ ζωὴ, κορμὶ καὶ μυαλὸ, σὲ μιὰ τέτοια Πατρίδα!

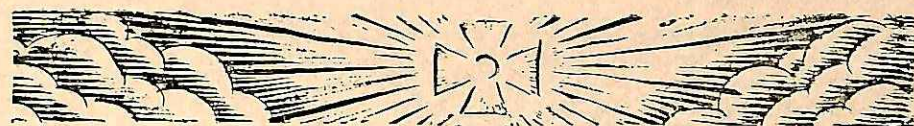
Τὶς καθημερινὲς πῆγαιναν καὶ οἱ τρεῖς στὸ ἴδιο δασκτῆριο, ὅπως καὶ πολλὰ ἄλλα ἀρχοντόπουλα, ἐγκαταστημένο σὲ μιὰ παλὰ ρωμαϊκὴ βασιλική.

Ἐκεῖ, ἀπὸ τοὺς δασκάλους ποὺ ἦσαν σοβαροὶ ἱερωμένοι ὡς τοὺς τοίχους ποὺ ὕψωνονταν πανύψηλοι καὶ γυμνοὶ ἀπὸ κάθε στολίδι, ὅλα φάνταζαν βαρεῖα, ἐπιβλητικὰ καὶ ὀλότελα ἀντίθετα ἀπὸ τὴ ζωηρὴ φύση τους.

Ἡ φωνὴ τοῦ δασκάλου ἀντιλαλοῦσε μέσα στὴν ἀπέραντη σάλλα καὶ γίνονταν ἔτσι μετὰ τὸ ἀτέλειωτο βουητὸ ποὺ τὴν συντρόφευε πρὶ κουραστικὴ καὶ μονότονη. Καὶ οἱ τρεῖς ἔκαναν τὰ ἴδια μαθήματα: ἱστορία, μαθηματικά, λόγους τοῦ Χρυσοστομοῦ μετὰ ἀνάλυση, σὲ τί περίσταση δηλαδὴ ἔγιναν καὶ ποὺ καὶ ποῖα κοινωνικὰ κακὰ θέλει νὰ χτυπήσῃ μετὰ τὰ ὅσα λέει ὁ μεγάλος ρήτορας τῆς Χριστιανώσεως' ἐκεῖ δὲ εὗρισκε τὴν εὐκαιρίαν ὁ δάσκαλος τῶν Ἑλληνικῶν—ἕνας κοντόχοντρος καλὸνέρος μετὰ κόκκινη μύτη ποὺ σὲ κάθε περίσταση εἶχε νὰ πῇ κι' ἕνα ρητὸ Ἑλληνικό, σὰ νὰ τὸ φύλαγε στὴ σακκούλα, νὰ ποῦμε, τῆς θύμησής του μετὰ τάξῃ καὶ δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ ψάξῃ πολὺ γιὰ νὰ ἀνακαλύψῃ ἐκεῖνο ποὺ ὕρρευε... ἐκεῖ τὸ λοιπὸν εὗρισκε εὐκαιρίαν νὰ μιλήσῃ γιὰ τὰ καθήκοντα τῶν ἀρχόντων καὶ νὰ χτυπήσῃ τὴν πολυτέλεια, τὴ σπατάλη καὶ τὴν φιλαργυρία' ὅλα τοῦτα κι' ἄλλα χειρότερα ποὺ ἀπόφευγε ν' ἀναφέρῃ «ἦσαν τριβόλοι» καθὼς ἔλεγε «ποὺ ἔσπειρεν ὁ πονηρὸς εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου διὰ ν' ἀποπνίξουν ἀναπτυσσόμενοι τὰ ἀνθη τῆς ἀρετῆς».

Ἐξ ἄλλου τοὺς ἔδινε ν' ἀποστηθίσουν κομμάτια ἀπὸ τὸν Ὁμηρο, τὸν Ἡσίοδο καὶ τοὺς ἀρχαίους ρήτορες ποὺ τὰ ἀπάγγελλε μ' ἕναν τρόπο σὰ νὰ τοὺς ἀφίαν γλυκεῖα γεύση στὸ στόμα ἀπ' ὅλες τὶς αἰσθήσεις του σ' αὐτὴ φαίνεται εἶχε περισσότερὴ ἐκτίμησῃ καὶ μέσα ἀπ' αὐτὴ καταλάβαινε κάθε ὁμορφίαν τοῦ κόσμου...

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΑΥΡΙΑΝΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Περιπατῶν δὲ ὁ Ἰησοῦς παρὰ τὴν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας εἶδε δύο ἀδελφούς, Σίμωνα τὸν λεγόμενον Πέτρον καὶ Ἀνδρέαν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, ρίπτοντας δίκτυον εἰς τὴν θάλασσαν διότι ἦσαν ἀλιεῖς καὶ λέγει πρὸς αὐτούς: Ἐλθετε ὅπως μου καὶ θέλω σᾶς κάμει ἀλιεῖς ἀνθρώπων. Οἱ δὲ ἀφῆσαντες τὰ δίκτυα, ἠκολούθησαν αὐτῷ. Καὶ προῆλθε ἐκεῖθεν εἶδεν ἄλλους δύο ἀδελφούς, Ἰάκωβον τὸν υἱὸν Ζεβεδαίου καὶ Ἰωάννην τὸν ἀδελφὸν

αὐτοῦ, ἐν τῷ πλοίῳ μετὰ Ζεβεδαίου τοῦ πατρὸς αὐτῶν καταρτίζοντας τὰ δίκτυα αὐτῶν, καὶ ἐκάλεσεν αὐτούς. Οἱ δὲ εὐθέως ἀφέντες τὸ πλοῖον καὶ τὸν πατέρα αὐτῶν ἠκολούθησαν αὐτῷ.

Καὶ περιήγεν ὅλην τὴν Γαλιλαίαν ὁ Ἰησοῦς διδάσκων ἐν ταῖς συναγωγαῖς αὐτῶν καὶ κηρύσσων τὸ εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας καὶ θεραπεύων πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν ἐν τῷ λαῷ.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐλθὼν εἰς τὸν Κόσμον ὅπως σῶσῃ τοῦτον ἐκ τῆς ἁμαρτίας καὶ μέλλων νὰ καλέσῃ τοὺς μαθητὰς του, οἱ ὅποιοι θὰ συνέχισον τὸ ἔργον τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου, δὲν κρίνει πρὸς τοῦτο καταλλήλως παρὰ πτωχοὺς βιοπαλαιστὰς καὶ ἀγραμμάτους ἀλιεῖς. Προσκαλεῖ αὐτοὺς νὰ τὸν ἀκολουθήσουν μετὰ τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι θὰ τοὺς κάμῃ ἀλιεῖς τῶν ἀνθρώπων. Οἱ πτωχοὶ αὐτοὶ ἀνθρώποι σὰν νὰ ἐπερίμεναν τοῦτο καὶ ὡς νὰ ἐφωτισθῇσαν ἀμέσως ἀπὸ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ὅχι μόνον δὲν ἐδίστασαν νὰ τὸν ἀκολουθήσουν, ἀλλὰ ἀμέσως μετὰ πίστιν καὶ αὐταπάρνησιν ἀφωσιώθησαν εἰς αὐτὸν καὶ τὴν διδασκαλίαν του, ὑποστάντες τὰ πάντα χάριν αὐτοῦ.

Ἀλλὰ ὁ Θεάνθρωπος ποὺ ἐτίμησε τοὺς πτωχοὺς καὶ ἀγραμμάτους μαθητὰς του μετὰ τὸσον τιμητικὴν καὶ μεγάλην πρόσκλησιν, μήπως καὶ μέχρι σήμερον διὰ τῆς Ἐκκλησίας του δὲν κάνει καὶ νῦν αὐτὸ καὶ δι' ἡμᾶς ;

Ὅλη ἡ διδασκαλία τοῦ Σωτῆρος δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ μία συνεχὴς καὶ ἀδιάκοπος πρόσκλησις πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, ἵνα πιστεῦσώσι καὶ σωθῶσι. Μὰς καλεῖ νὰ πιστεῦσωμεν εἰς τὴν ἀλήθειαν τοῦ Εὐαγγελίου. Ἐπειδὴ ὅμως εἰς τὸν κόσμον κυριάρχει ἡ ἁμαρτία, μὰς καλεῖ ὅχι μόνον νὰ πιστεῦσωμεν ἀλλὰ καὶ νὰ μετανοήσωμεν ἀπαρνούμενοι τὸν Διάβολον. Μὰς καλεῖ νὰ ἀπαρνηθῶμεν τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον καὶ νὰ χαράξωμεν νέαν ζωὴν, ἐνάρετον καὶ χριστιανικὴν. Τελικὸν σκοπὸν ἡ πρόσκλησις μας ὑπὸ τοῦ Θεανθρώπου ἔχει νὰ κληρονομήσωμεν τὰ αἰῶνα πνευματικὰ ἀγαθὰ τοῦ οὐρανοῦ Παράδεισου.

Μὰς καλεῖ λοιπὸν ὁ Θεὸς ἵνα γίνωμεν μέτοχοι τῆς μακαριότητός του. Ἐπομένως μὰς προσκαλεῖ νὰ μοιρασθῶμεν μετὰ αὐτὸν ὅλα τὰ ἀληθινὰ ἀγαθὰ. Ὡς καλὸς πατὴρ μὰς καλεῖ νὰ λάβωμεν ἐν μέρος τῶν ἀγαθῶν του. Αὐτὸ μὰς φανερώνει τὴν ἀπειρον αὐτοῦ ἀγαθότητα καὶ καλωσύνην.

Ἀφοῦ ὁμοῦ αὐτὸν τὸν προορισμὸν ἔχομεν καὶ ἀφοῦ αὐτὴν τὴν πρόσκλησιν πρέπει νὰ πραγματοποιήσωμεν, ποῖα μεγάλα καθήκοντα πρέπει νὰ ἀναλάβωμεν; Κατ' ἀρχὴν βέβαια πρέπει νὰ δεχθῶμεν μετὰ χαρὰν τὴν πρόσ-

κλησιν. Ἀλλ' αὐτὸ καὶ μόνον δὲν φθάνει. Αφοῦ δεχθῶμεν τὴν πρόσκλησιν αὐτὴν, πρέπει πάντοτε, ἐφ' ὅσον ζῶμεν, νὰ φαίνωμεθα διὰ τῶν λόγων καὶ τῶν πράξεων μας ἐργαζόμενοι πᾶσαν ἀρετὴν. Δεχθέντες τὴν πρόσκλησιν καὶ πιστεύσαντες, ἔχομεν ὑποχρέωσιν νὰ μορφωθῶμεν σύμφωνα μετὰ τὰς ἐντολάς καὶ τὰ παραγγέλματα τοῦ Θεοῦ.

Ἀλλὰ ἡ πρόσκλησις τοῦ Θεοῦ αὐτὴ γίνεται δεκτὴ καὶ τελεσφορὴ μεταξὺ ὅλων τῶν ἀνθρώπων; Δυστυχῶς δὲν συμβαίνει τοῦτο. Ὑπάρχουν εἰς τὸν κόσμον ἀνθρώποι οἱ ὅποιοι ἐνῶ καθημερινῶς ἀκούουν τὴν πρόσκλησιν αὐτὴν, δὲν τὴν προσέχουν, δὲν τῆς δίδουν καμμίαν σημασίαν. Αὐτοὶ εἶναι οἱ ἀνθρώποι οἱ βυθισμένοι εἰς τὸν βούρκον τῆς ἁμαρτίας. Εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ δέχονται μόνον ὅσα βλέπουν τὰ μάτια των. Εἶναι οἱ ἀνθρώποι οἱ ἀπορροφημένοι εἰς τὰς σαρκικὰς ἀπολαύσεις, ποὺ λατρεύουν τὸ χρῆμα, ποὺ ἐνδιαφέρονται μόνον διὰ τὴν παρούσαν ζωὴν καὶ δὲν πιστεύουν εἰς τὴν αἰώνιον ζωὴν τοῦ Εὐαγγελίου.

Δυστυχῶς ὅμως δὲν εἶναι μόνον αὗτοι οἱ ἀνθρώποι. Εἶναι καὶ ἄλλοι οἱ ὅποιοι πιστεύουν εἰς τὴν θείαν τοῦ Χριστοῦ διδασκαλίαν καὶ τὰς ὑποσχέσεις του, ἀλλὰ δὲν θέλουν νὰ ὑποφέρουν καὶ νὰ κοπιᾶσουν. Εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ θέλουν μόνον νὰ ἀπολαύσουν. Εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ ἀγαποῦν νὰ θέρισουν δίχως καθόλου νὰ ἀσχοληθοῦν μετὰ τὴν σποράν.

Τέλος εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ ἀκούουν μετὰ χαρὰν καὶ εὐχαρίστησιν τὴν πρόσκλησιν τῆς ἀγίας ἡμῶν θρησκείας καὶ μετὰ κάθε τρόπον προσπαθοῦν νὰ γίνουν ἀντάξιοι αὐτῆς. Καθ' ὅλον τὸν βίον προσπαθοῦν νὰ ζήσουν ὅσον τὸ δυνατόν χριστιανικώτερα καὶ ὅλοι αἱ πράξεις των δὲν ἀποβλέπουν εἰς τίποτε ἄλλο παρὰ εἰς τὴν πραγματοποίησιν ἔργων χριστιανικῶν.

Τοὺς τελευταίους τοὺς ἀνθρώπους λαμβάνοντες ὡς παράδειγμα καὶ ἡμεῖς ἔχομεν τὴν ὑποχρέωσιν νὰ προσπαθῶμεν ὅπως ὅσον τὸ δυνατόν γίνωμεν τέλειοι καὶ εὐμεθεῖς εἰς πᾶσαν στιγμήν. Ἐτοιμοὶ παρουσιαζόμενοι πρὸ τοῦ Θεοῦ νὰ καταλάβωμεν μίαν ἀπὸ τὰς ἀπείρους μεταξὺ τῶν ἁγίων θέσεις τοῦ Παράδεισου, ἀπολαμβάνοντες τὰ καλὰ τῆς οὐρανοῦ μακαριότητος.

Η ΙΔΕΑ ΤΗΣ 4^{ΗΣ} ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΚΑΙ Η ΤΕΧΝΗ

(Α' Τί είναι Τέχνη—Β' Ίδέα και Τέχνη—Γ' Η 4η Αυγούστου σαν ιδέα και η Τέχνη)

Β'.

Ίδέα και Τέχνη.

Με το παράδειγμα που σας ανέφερα αγαπητοί φαλαγγίτες και φαλαγγίτισσες στο προηγούμενο άρθρό μου για τα δυο παιδιά, το παιδί της πολιτείας και το παιδί του αγρότη, είδατε τι σημασία έχει η ζωή για τη τέχνη. Για να είναι αληθινό ένα έργο τέχνης, πρέπει να είναι αληθινή και η ζωή μας. "Αν η ζωή μας είναι ψεύτικη, αν δηλαδή άλλο είμαστε στο βάθος κι' άλλο θέλουμε να φανώμαστε, τότε και η τέχνη είναι ψεύτικη και οι απόγονοί μας που θάρρουν ύστερ' από μας θα καταλαβαίνουν την ψευτιά μας, βλέποντας τα ψεύτικα έργα τέχνης που θ' αφήσουμε, κι' αντί να μας τιμούν καθώς έμεις τώρα τιμούμε τους αρχαίους "Ελληνες και τους "Ελληνες του Βυζαντίου, θα ντρέπονται για λογαριασμό μας και θα περιφρονούν τη μνήμη μας.

Καθώς λέγαμε στην αρχή, η ζωή είναι ο κόσμος που βλέπουμε, έμεις κι' όλα τα πλάσματα της φύσεως, η φύσις με μιὰ λέξη. "Η ζωή μ' άλλα λόγια είναι οτι βλέπουμε κι' οτι χεροπιαστού νοιώθουμε, δηλαδή η ύλη, ενώ η ιδέα είναι οτι αισθανόμαστε πως υπάρχει να το βλέπουμε και δίχως να το πιάνουμε. "Η ιδέα είναι το πνεύμα. "Ετσι μπορούμε να πούμε οτι αν φαντασθούμε πως η ζωή είναι ένα δέντρο, η ιδέα είναι η πνοή του ανέμου, είναι η ατμόσφαιρα που περιέχει οτι χρειάζεται για να θρέψη το δέντρο που άλλοτε είναι το δρυγόνιο και το υδρογόνιο, κι' άλλοτε γίνεται η βροχή ή ευεργετική που ποτίζει το δέντρο ή αχτίδες του ήλιου που ζωογονούν και βοηθούν για το κάρπισμα. Καθώς το δέντρο για να φουντώσει και να καρπίσει χρειάζεται

καθαρόν αέρα, ήλιο και νερό, κι' όχι δηλητηριασμένον αέρα που το μαραίνει και το ξεραίνει, έτσι κι' ο άνθρωπος χρειάζεται ιδέες καλές για να προκόψει, κι' όχι ιδέες που δηλητηριάζουν την ψυχή του και τον πεθαίνουν.

Καταλαβαίνετε τώρα τι σημασία έχει για τη ζωή η ιδέα. Για τη ζωή, δηλαδή για τον άνθρωπο που ζει για να γίνεται όλο και καλύτερος και να δημιουργεί έργα καλά. "Αλλοίμονο αν η ψυχή του δεν είναι καλή κι' αν δεν είναι σωστός κι' αληθινός άνθρωπος. "Όταν η κοινωνία τρέφεται με ύψηλές και μεγάλες ιδέες ο άνθρωπος προκόβει και ζει, ενώ αν τρέφεται με ταπεινές και κακές ιδέες παρακμάζει και πεθαίνει. Είναι φυσικό αυτό γιατί οι ύψηλές και μεγάλες ιδέες μοιάζουν σαν το δρυγόνιο και το υδρογόνιο, το δροσερό νερό και τον ζωογόνον ήλιον που τρέφουν το δέντρο, ενώ οίταπεινές και κακές ιδέες μοιάζουν σαν το ανθρακικό οξύ και με το άζωτο και με τ' άλλα δηλητήρια που το μαραίνουν και το ξεραίνουν. Κι' όταν προκόβει η κοινωνία όλα ανθίζουν κι' ένα απ' τα ωμορφότερα λουλούδια είναι η τέχνη.

Αυτή είναι η σχέση που υπάρχει ανάμεσα στην ιδέα και την τέχνη. Στους αρχαίους "Ελληνες η καθημερινή ζωή ήταν η παλαιότερα όπου τα παιδιά γυμνάζονταν για να κάνουν γερό κορμί, ήταν ο χορός που τους μάθαινε να εκτελούν κινήσεις ωμορφες, να περπατούν ρυθμικά και να κινούνται ρυθμικά. "Αγαπούσαν την ωμορφιά οι αρχαίοι "Ελληνες και γι' αυτό φρόντιζαν να γίνουν ωραίοι άνθρωποι.

Στους αγώνες πάλευαν κι' έτρεχαν, έριχναν τον δίσκο και το ακόντιον. "Από παιδιά μάθαιναν να ρίχνουν

την πέτρα με την σφενδόνη και σιγά σιγά όσο μεγάλωναν εγίνοντο πολεμιστές. "Αγαπούσαν την σκληραγωγία οι "Ελληνες της αρχαιότητας και φρόντιζαν να γίνουν γεροί, δίχως όμως να περιφρονούν τα γράμματα. Κάθε άλλο. Τα παιδιά μοιράζονταν τον καιρό τους ανάμεσα στο γυμναστήριο και στην ακαδημία. Στο γυμναστήριο καλλιεργούσαν το κορμί τους, στην ακαδημία καλλιεργούσαν το μυαλό τους και μάθαιναν να είναι λογικά. "Αγαπούσαν την αρμονία οι αρχαίοι "Ελληνες και γι' αυτό ενώ φρόντιζαν να γίνουν γεροί άνθρωποι κι' άφοβοι ακόντιζαν τη σκέψη τους και μάθαιναν να στοχάζονται.

Στους πολέμους που έκαναν προς τους βαρβάρους, πάντα νίκησαν. Καθώς από τότε ο ελληνικός λαός ήταν λαός έμπορικός και ναυτικός, ταξίδευαν σε χώρες μακρινές, έχτιζαν αποικίες και πλούτιζαν, και προώδευαν γιατί η ζωή τους δεν ήταν άδεια μά πλήρης από την ιδέα. "Η κοινωνία τους ανέπνεε, καθώς το δέντρο τον καθαρόν αέρα, ύψηλές και μεγάλες ιδέες και τα παιδιά τους από μικρά μάθαιναν να σέβονται τον μεγάλο, ν' αγαπούν τη πατρίδα, τη δύναμι και την όρθη σκέψη.

Τα μάθαιναν απ' τη διδασκαλία των μεγάλων νομοθετών όπως ο Σόλων ο "Αθηναίος κι' ο Λυκούργος κι' από τη διδασκαλία των μεγάλων σοφών διδασκάλων.

Οι νομοθέτες έκαναν νόμους και φρόντιζαν καθώς ο πατέρας μέσα στο σπίτι, για να ζούνε όλοι καλά. Οι νόμοι που ψήφισαν επιβάρυναν την άρετή και τιμωρούσαν την κακία.

"Η διδασκαλία των σοφών μετέδιδε στις τρυφερές ψυχές των παιδιών, οτι ύψηλο και μεγάλο. "Από μικρά παιδιά οι "Ελληνες ποτίζονταν, καθώς το δέντρο απ' το καθαρό και δροσερό νερό, από ιδέες που έκαμαν τη ψυχή τους μεγάλη κι' ευγενική.

"Αγαπητοί φαλαγγίτες και φαλαγγίτισσες,

Στην αρχαίαν "Ελλάδα καθώς το κορμί του παιδιού δυνάμωνε κι' ωμόρφαινε στο γυμναστήριο, έτσι και το μυαλό του και η ψυχή του γίνονταν ωραία καθώς ποτίζονταν απ' τις ύψηλές και μεγάλες ιδέες, που περιείχεν η διδασκαλία των νομοθετών και των σοφών. Κι' οτι είπαν οι σοφοί της "Αρχαίας "Ελλάδος ήταν τόσο σωστό και βαθύ που και σήμερα στα μεγάλα Πανεπιστήμια της Ευρώπης κι' όλου του κόσμου είναι γραμμένα τα ρητά τους στις αίθουσες. Τα ρητά αυτά περιέχουν όλες τις ιδέες απ' τις οποίες γεννήθηκεν ο μεγάλος πολιτισμός των "Ελλήνων.

Τα ρητά αυτά δίδασκαν στα παιδιά των "Ελλήνων την άρετή και την ανδρεία. Τα μάθαιναν να σέβονται και να τιμούν τους γονείς, να λατρεύουν τη Πατρίδα και να θυσιάζονται γι' αυτή. Να είναι υπερήφανοι και να είναι αίσιόδοξοι. Να σέβονται και να τι-

μούν τους ήρωας και να περιφρονούν τους δειλούς.

Το ύψηλο νόημα που περικλείουν τα ρητά και τα γνωμικά αυτά είναι τόσο μεγάλο που καθώς γράφω τώρα αγαπητοί φαλαγγίτες και φαλαγγίτισσες αισθάνομαι να τρέμη το χέρι μου απ' τη συγκίνησι που κατέχει την ψυχή μου, κι' ως μὴν είμαι παιδί σαν έσας, κι' ως μὴν είναι η ψυχή μου τρυφερή σαν τις δικές σας ψυχές. Αυτό ήταν το άθνατο μεγαλείο της "Ελλάδος που επιβάλλεται και στους ξένους και τους κάνει ναρχωνται βαποριές δόλοκληρες για να ιδούν τα έρείπια που σώζονται σήμερα στην "Αθήνα, στην "Ολυμπία, στη Δήλο και σε κάθε γωνία της "Ελλάδος και κυριεύονται από δέος μπροστά στο φως που χύνουν τα έρείπια αυτά που αν σαν ύλη δεν είναι σήμερα παρὰ μερικά λαξεμένα μάρμαρα, η ιδέα—δηλαδή το πνεύμα που τα γέννησεν—είναι αιώνια και πάντα νέα.

Αυτή είναι η δύναμις του πνεύματος.

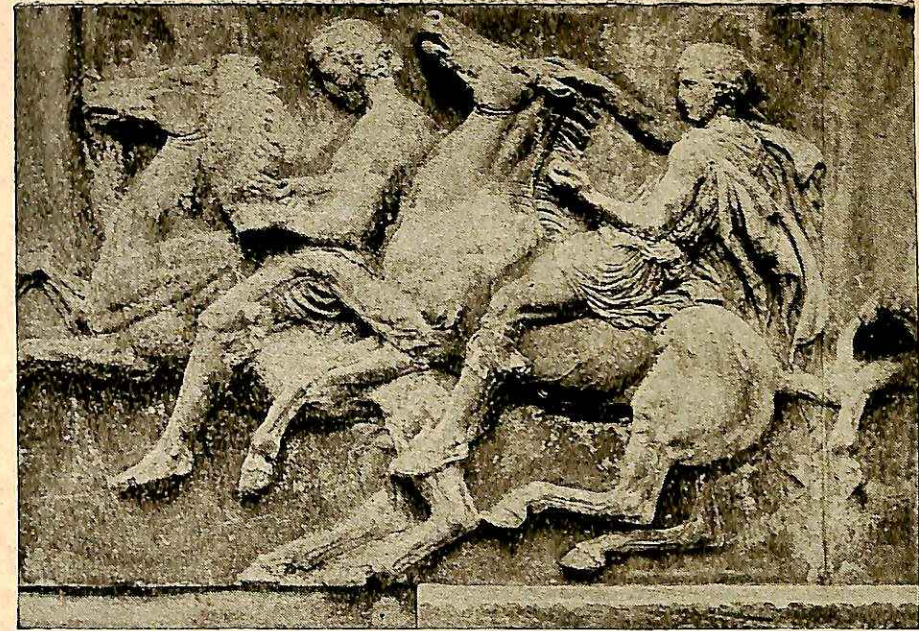
"Η ιδέα που δεν μένει απομονωμένη κι' έξω απ' την υλική ζωή, μά η ιδέα που γίνεται έργο του ανθρώπου και σμίγει με τη ζωή, κι' όταν η ζωή είναι η αρμονία ανάμεσα στην ύλη και το πνεύμα.

Μια ύψηλη ιδέα που δεν πραγματοποιείται δεν είναι τίποτα. Οι αρχαίοι "Ελληνες αγκαλιάζοντας όλες τις ύψηλές ιδέες ήξεραν να τις κάνουν έργο. Γι' αυτό δεν παπαγάλιζαν με λόγια μά και στην πραγματικότητα τιμούσαν τους γονείς, θυσιάζονταν για την Πατρίδα καθώς οι τριακόσιοι του Λεωνίδα ή η "Αντιγόνη που θυσίασε κάθε χάρι της ζωής και τα νειάτα της για να περιποιηθεί και να παρηγορηθεί τον γέρο Οιδίποδα, τον πατέρα της.

Δεν έλεγαν με λόγια οτι πρέπει να περιφρονούμε τον δειλό, μά όταν ο "Αριστόδημος γύρισε στη Σπάρτη ο μόνος που γύρισε ζωντανός απ' τους τριακοσίους του Λεωνίδα, όλοι τον περιφρόνησαν. Ζητούσε φωτιά και δεν του έδιναν, ζητούσε νερό και κανένας δεν τον άκουγε και έζησεν έτσι καταφρονημένος. Αυτό που έκανε τον Ξενοφώντα να γράψη «οὐδὲν θαυμάζω προκαλείσθαι ἐκεῖ θάνατον ἀντὶ τοῦ οὕτως ἀτίμου καὶ ἐπινειδίστου θίου». Δεν άπορώ διόλου έλεγεν ο Ξενοφών, γιατί εκεί στη Σπάρτη προτιμούν τον θάνατον από μιὰ ζωή άτιμασμένη και τόσο ντροπιασμένη.

"Αν οι αρχαίοι "Ελληνες με λόγια έλεγαν οτι το μέτρο και η αρμονία πρέπει να χαρακτηρίζει τον άνθρωπο, δίχως και να το εκτελούν, δεν θα κατώρθωναν τίποτα. "Όμως οι αρχαίοι στην πραγματικότητα ήταν άνθρωποι μετρημένοι και αρμονικοί και ήξεραν πότε και πόσο να χαρούν ή να λυπηθούν όσο άξιζε.

Κάνοντας έργο την ιδέα οτι "Ελληνες αναδείχθηκαν λαός έκλεκτός απ' όλους τους λαούς της γής, ανδρείος όσο κανένας άλλος και γεμάτος ωμορφιά. "Ετσι πρόκοψαν κι' έγραψαν τις ένδοξες σελίδες που έγραψαν, τις μαθαίνετε στην ιστορία, κι' έτσι ο πολιτισμός τους ήταν τέτοιος που και σήμερα αποτελεί πηγή διδασμάτων για ό-

"Απ' τη μετόπη του Παρθενώνα

λους τους λαούς και τ' αρχαία ελληνικά και η ιστορία της αρχαίας "Ελλάδος διδάσκονται σ' όλα τα ξένα σχολεία και σ' όλους τους λαούς της γής όπου υπάρχουν σχολεία και Πανεπιστήμια.

"Ηταν φυσικό να υπάρξει τέτοια τέχνη από ένα τέτοιο πολιτισμό. Βλέπετε τα ωραία κορμιά των "Ελληνοπαιδων καθώς προβάλλουν γερά κι' ευκίνητα κι' αρμονικά απ' το λαξεμένο μάρμαρο! "Ηταν στην πραγματικότητα τέτοια κι' ο γλύπτης ζούσε κι' εκείνος μέσα στη θεϊκήν ατμόσφαιρα της κλασσικής ιδέας, καθώς μετέφερε στην άψυχη ύλη—το μάρμαρο—την ζωή αυτή, που συμβολίζει στους αιώνες το μεγαλείο του αρχαίου ελληνικού πολιτισμού που ήταν η ανδρεία και η ωμορφιά, η χάρι και η αρμονία.

"Όταν μεγαλώσετε και μπορήτε να νοιώσετε περισσότερα, τότε θα διακρίνετε στα λαξεμένα μάρμαρα των "Ελλήνων κάθε ιδέα. "Ο καλλιτέχνης, ο αρχιτέκτων, ο γλύπτης, ο ποιητής ή ο άγγελοπλάστης έχει αποδώσει την ιδέα με κάθε τελειότητα γι' αυτό και αυτό που λέμε κλασσικό συμβολίζει την τελειότητα.

"Η κίνησις που έδιναν στα κορμιά δεν ήταν ποτέ βιασμένη μά είχε γαλήνη κι' αρμονία. "Η γραμμή, το περίγραμμα δηλαδή, κυματιστή και ήσυχη, αλλά και δυνατή δίχως να είναι σκληρή βοηθούσε για να προβάλλει ο όγκος πλαστικός και εύπλαστος. Και όλα τα χαρακτηριστικά το κλασσικό πνεύμα της ισορροπίας και του μέτρου.

Κι' όλα ήταν αληθινά τόσο που για το άγαλμα του Δία που ήταν έργο του μεγάλου γλύπτη Φειδία καμωμένο από χρυσό κι' έλεφαντοστούν για τον ναό του Διός της "Ολυμπίας έλεγαν οι αρχαίοι "Ελληνες: «"Η Θεός ήλθ' επί γήν εξ ούρανοῦ εἰκόνα δειξάν Φειδία ἢ σὺ γ' ἔπος τὸν Θεὸν δόψόμενος», δηλαδή «"Η ο Θεός κατέβηκε απ' τον ούρανό στη γή για να σου φανερωθῇ ἡ σὺ δὲ Φειδία πῆγες στὸν οὐρανὸν καὶ τὸν εἶδες». Τόσο ἡ

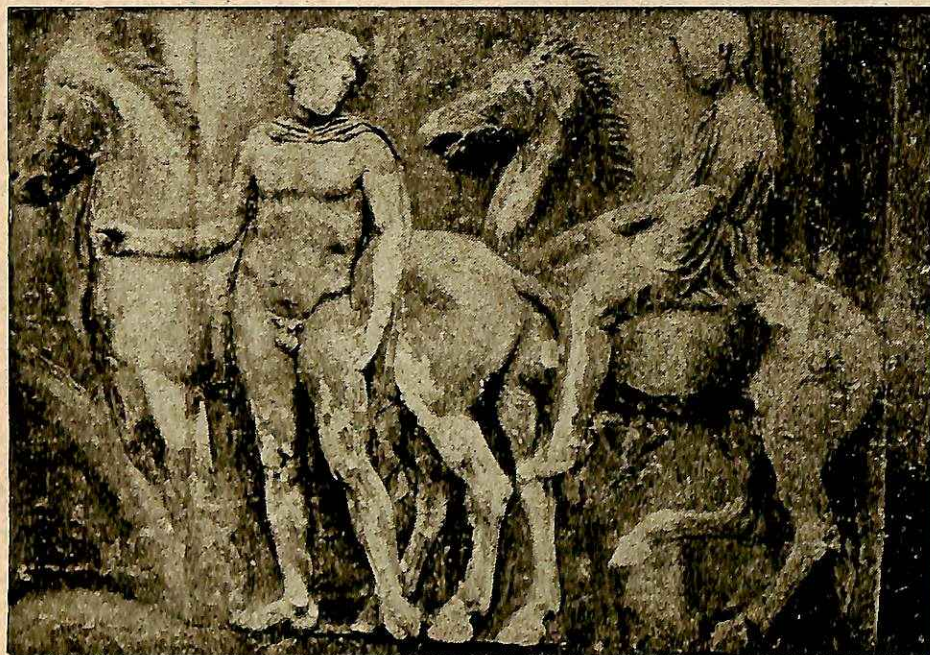
μορφή του Διός ζωντάνευε την ιδέα που όλοι οι "Ελληνες είχαν γι' αυτόν.

"Όμως, καθώς μιλούμε μαζί, αγαπητοί φαλαγγίτες και φαλαγγίτισσες μου άνοιξεν ἡ όρεξις, γιατί καταλαβαίνω οτι προσέχετε κι' οτι θέλετε να μαθαίνετε προχωρών λοιπόν μ' ένα σκοπό. Να με καταλάβετε καλά. "Ετσι θα σας ρωτήσω: Ξέρετε ποιά είναι η άξία του Βυζαντινού Πολιτισμού; "Οτι αληθινά πίστευαν οι άνθρωποι στον Θεό που είναι πνεύμα κι' όχι ύλη. "Ηξεραν πόσο μικρός κι' άσήμαντος είναι ο άνθρωπος μέσα στην πλάσι κι' ήταν θεοφοβούμενοι και προσπαθούσαν όταν σαν άνθρωποι έκαναν σφάλματα ο ένας άπέναντι του άλλου, κι' όταν άσεβούσαν προς τον Θεό, να τα έπανορθώσουν, και τότε έπεφταν με συντριμμένη την ψυχή σε συλλογή και με προσευχές αλλά και με αληθινό ψυχικό πόνο ζητούσαν απ' τον Πανάγαθο να τους συγχωρήσει κάθε άμαρτία.

Κάποτε, όταν έδλεπαν πως η ψυχή τους δεν ήταν καθαρή κι' όταν κάτι βάραινε τη συνείδησί τους, έπειδή ήξεραν πως το σώμα, δηλαδή η ύλη και η αγάπη που έχουμε προς την ύλη είναι εκείνη που άποτελεί για τον άνθρωπο τον πειρασμό, λάβαιναν τη μεγάλη απόφασι και φεύγοντας απ' τα εγκόσμια πήγαιναν να ήσυχάσουν στα μοναστήρια όπου μέσα σε στερήσεις, δίχως καμμιά υλική χαρά, μά βασανίζοντας το κορμί, προσεύχονταν μερά και νύχτα και ταπεινούνταν μπροστά στο μεγαλείο του Θεού.

"Απ' αυτή τη στερήσει και την ταπεινοφροσύνη κι' απ' αυτή τη θερμή λατρεία για τον Θεό τον φιλεύσπλαγχνο, βγήκε η πνευματική τέχνη των Βυζαντινών, όπου βλέπουμε τα κορμιά αδύνατα και κακοκατωμένα που εκφράζουν την πίστι που είχαν οι Βυζαντινοί πως όλα τα πλάσματα της φύσεως, απ' το μυρμήγκι μέχρι τον άνθρωπο, όλα είναι άτελη, φθαρτά κι' αδύνατα και μόνον ο Θεός είναι

(Συνέχεια στη σελίδα 1160)

"Απ' τη μετόπη του Παρθενώνα

Ταξιδιωτικά έντυπώσεις του Κ. Κ. Φαλτάιτς

ΤΑ ΛΕΛΕΚΙΑ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ

Τὰ λελέκια ἐγέμισαν τοὺς κάμπους τῆς Θεσσαλίας. Δὲν ὑπάρχει πόλις τῆς Θεσσαλίας πού νά μὴν ἔχη λελέκια. Εἰς τὴν Καρδίτσα οἱ φωλιές των εἶναι καὶ στὰ καμπαναριὰ τῆς Μητροπόλεως.

Προτιμοῦν ὅμως τὰ καμπαναριὰ τῶν χωριῶν τὰ λελέκια. Ἀγαποῦν καὶ ἀπὸ τὰ δένδρα τίς φτελιές γιατί ἔχουν ἀραιὸ φύλλωμα, τὰ δὲ λελέκια θέλουν λακκάδα. Δὲν τοὺς ἀρέσει ἡ σκιά. Φοβοῦνται καὶ τὸ κρύο. Εἶναι πουλιὰ τῆς ζέστης. Δὲν τὰ ἐνθουσιάζει ἡ δροσιά. Γι' αὐτὸ δὲν βρίσκονται λελέκια οὔτε στὰ βουνὰ οὔτε κἀν στὶς ρίζες τῶν βουνῶν. Μόνο στοὺς κάμπους. Καὶ ἡ Θεσσαλία καὶ ἡ Μακεδονία καὶ ἡ Θράκη πού ἔχουν μεγάλους κάμπους εἶναι γεμάτες ἀπὸ λελέκια. Ἡ Καρδίτσα, τὰ Τρίκκαλα, τὰ Φάρσαλα, ἡ Λάρισα, ὁ Τύρναβος, ἡ Ἐλασσόνα, περνοῦν τὴν ὥρα των μὲ τὸ θέαμα τῶν λελεκιῶν. Ὡρες καὶ ὧρες κάθονται οἱ ἄνθρωποι καὶ κυττάζουν τὰ ἐξυπνότατα αὐτὰ πουλιὰ. Στὸν Τύρναβο ἦσαν καὶ δυὸ λελέκια πού ἔμεναν στὰ χάνια. Δὲν εἶχαν κατορθώσει, ὅταν ἦσαν μικρά νὰ φύγουν μὲ τοὺς γονεῖς των γιὰ τὸ ταξιδεῖν τὸ φθινοπωρινὸ σὲ θερμότερα κλίματα καὶ τὰ περιέθαλπαν οἱ Τυρναβίται. Ἐμείναν τὸν χειμῶνα στὰ χάνια καὶ στὶς ταβέρνες οἱ ζεστασιὰ καὶ ἐσυνηθίσαν τοὺς ἀνθρώπους. Ἐγίναν οἱ φίλοι τῶν Τυρναβιτῶν. Περιεφέροντο εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ ἔτρωγαν ψάρια καὶ πνευμόνια. Οἱ ψαράδες καὶ οἱ κρεοπῶλοι τὰ ἐτάιζαν μὲ χαρὰ. Τοὺς ἐριχναν καὶ ἄντερα καὶ κανένα κομμάτι σκότι.

Ἐφέτος τὸ καλοκαίρι τὸ ἓνα λελέκι ἔκανε φτερά. Ἐπέταξε. Δὲν τὸ ξαναεῖδε ὁ Τύρναβος. Τὸ ἄλλο ἔχει σπασμένες τίς φτεροῦγες καὶ δὲν μπορεῖ νὰ πετάξῃ. Μένει κατὰ προτίμησιν στὸ χάνι τοῦ Ἡλίου Νιάνιου. Ἐπισκέπτεται ὅμως τακτικώτατα τὴν ἀγορὰ καὶ καταλήγει καὶ στὴν ἀστυνομία. Αὐτοῦ βρίσκει προστασία, ὅταν τὸ φοβερὶση κανεῖς. Ἀλλὰ οἱ Τυρναβίται τὸ ἀγαποῦν. Τὸ φωνάζουν «λέεκα» καὶ μερικοὶ τὸ λένε «Κῶτσο» ἢ τὸ φωνάζουν μὲ ἄλλο ὄνομα. Ὅταν βρῇ καμμιὰ πόρτα ἀνοιχτὴ μπαίνει καὶ στὰ σπίτια. Κάτι δὲ τοῦ ρίχνει κάθε νοικοκυρὰ.

Τὸ χάνι τοῦ Νιάνιου ἔχει καὶ δυὸ μικροὺς υπαλλήλους. Τὸν Θόδωρο καὶ τὸν Δημήτρη. Ὁ Δημήτρης ἀποκαλεῖ τὸ ἥμερο αὐτὸ λελέκι «τσουράκι», δηλαδή υπάλληλο. Ὁ Θόδωρος τὸ λέγει «χουσαμεικάρη», δηλαδή υπηρέτη.

- Τὶ χουσαμεικάρη σου κάνει Θόδωρε;
- Μαζεύει τὰ κόκκαλα ἀπὸ κάτω.
- Κάνει ἄλλες δουλειές;
- Σεριανίζει σὺν λόρδος.

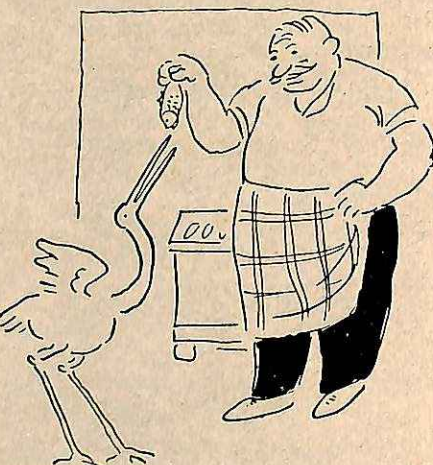
Πράγματι δὲ ἔχει τὸ βάδισμα σοφοῦ λόρδου ὁ πελαργός. Περπατᾷ καὶ συλλογίζεται. Σὺν νὰ κἀν ἀρχαιολογικὲς παρατηρήσεις. Ἀλλὰ αὐτὸς κυττάζει κάτω μὴ βρῇ τίποτα φαγώσιμο. Γιατὶ εἶναι διαρκῶς πεινασμένος. Τρώγει δὲ μόνο πράγματα βλαβερὰ ἢ ὀ-

χληρὰ ἢ δυσάρεστα: Φεΐδια, σαῦρες, βατράχους, ἀκρίδες. Καθαρίζει τὸν τόπο. Ἄν δὲν ὑπῆρχαν οἱ πελαργοὶ οἱ κάμποι θὰ ἦσαν ἀκατοίκητοι ἀπὸ τὰ φεΐδια καὶ ἀπὸ τίς σαῦρες. Συνάπτει δὲ μάχας καὶ μονομαχίας μὲ τὰ φεΐδια, καὶ χρησιμοποιεῖ ὡς ἀσπίδα τὴν φτεροῦγαν του. Καὶ πάντα βγαίνει νικητής. Ἡ μακρυὰ κόκκινη μύτη του εἶναι ἀπρόσβλητη ἀπὸ τὸ δηλητήριο τοῦ φειδιοῦ. Τὸ λελέκι χοροπηδᾷ καὶ προσπαθεῖ νὰ χτυπήσῃ τὸ φεῖδι στὸ κεφάλι. Τὸ φεῖδι προσπαθεῖ νὰ χτυπήσῃ τὸν ἐχθρὸ του μὲ τὰ δηλητηριώδη του δόντια καὶ μὲ τὴν ἰσχυροτάτη του οὐρά. Ἡ μονομαχία διαρκεῖ πολλὴν ὥρα καὶ εἶναι σιωπηλή. Ὁ πελαργὸς κάνει ἀναπνοήματα καὶ ἀποφεύγει τὸ κεφάλι καὶ τὴν οὐρὰ τοῦ φειδιοῦ. Τέλος κατορθώνει μὲ τὸ μακρὸ ράμφος του νὰ χτυπήσῃ τὸ φεῖδι στὸ κεφάλι. Τὸ ἓνα χτύπημα ἀκολουθεῖ τὸ ἄλλο. Τὸ φεῖδι ζαλίζεται. Ὁ πελαργὸς τότε κόβει τὸ κεφάλι τοῦ φειδιοῦ, φέρνει τὸ ἄλλο μέρος στὴ φωλιὰ του καὶ ταίζει τὰ μικρά λελέκια.

Ἐχει λοιπὸν θεωρηθῇ ἱερὸ πουλὶ τὸ λελέκι, καὶ γιὰ τὰς ἄλλας ὠφελείας του, ἀλλὰ καὶ γιατί ἀπαλλάσσει τοὺς κάμπους ἀπὸ τὰ φεΐδια καὶ ἀπὸ τὰς σαῦρας.

Δὲν ὑπάρχει χωριὸ τῆς πεδινῆς Θεσσαλίας πού νά μὴν ἔχη κάμποσες φωλιές πελαργῶν. Ὁ κόσμος σέβεται καὶ ἀγαπᾷ αὐτὸ τὸ πουλὶ καὶ κανεῖς δὲν τὸ πειράζει. Παρασιάζουν δὲ αἱ στέγαι τῶν σπιτιῶν καὶ αἱ καπνοδόχοι καὶ τὰ κωδωνοστάσια μὲ τίς φωλιές τῶν πελαργῶν περιεργότατο θέαμα. Αὐτὴν τὴν ἐποχὴ δὲ πού ἔχουν ἐκκολαφθῇ τὰ αὐγά καὶ ἔχουν θῆγῃ τὰ μικρά λελέκια, τὸ θέαμα εἶναι ἀκόμη πιὸ διασκεδαστικόν. Ὡρες καὶ ὧρες κάθεται ὁ κόσμος καὶ κυττάζει τὰ μεγάλα καὶ τὰ μικρά λελέκια. Σχολιάζεται δὲ τὸ παραμικρὸ πρᾶγμα πού ἀφορᾷ αὐτὰ τὰ πουλιὰ. Ἐτεῖ ἔγινε γνωστὸ σὲ ὅλην τὴν Θεσσαλίαν τὸ κατωτέρω γεγονός:

Συνέβη πρὸ ἡμερῶν σὲ μιὰ Θεσσαλικὴ πόλιν, ὅχι πολὺ μεγάλην.

Τὸ ταΐζαν, τοῦ δίδαν ψάρια...

Δυὸ ζεῦγη λελέκια εἶχαν κάμει τὴ φωλιὰ των στὴν στέγη ἐνὸς πλουσιοῦ σπιτιοῦ στὴν πλατεία. Ἐπειδὴ ὅμως ἐλέρωναν τὸν τόπο, ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ σπιτιοῦ ἔβαλε ἕναν ἐργάτη καὶ ἐχάλασε τὴ φωλιὰ. Μαζὺ ἐχάλασε καὶ τὰ αὐγά πού ἦσαν ἔτοιμα νὰ ἐκκολαφθοῦν.

Τὴν σκηνὴ τὴν ἀντελήφθη ὁ ἀγροφύλαξ καὶ κατήγγειλε τὸν ἰδιοκτήτη καὶ τὸν ἐργάτη. Ἐτυχε δὲ τὴν ἡμέραν αὐτὴν νὰ συνεδριάξῃ τὸ αὐτόφωρον πλημμελειοδικεῖον. Ὁ ἰδιοκτήτης καὶ ὁ ἐργάτης προσήχθησαν εἰς τὸ αὐτόφωρον, διότι ἐχάλασαν τὴν φωλιὰ ὠφελιμωτάτου πουλιοῦ πού τὸ προστατεύει ὁ νόμος. Ὁ εἰσαγγελεὺς ὠμίλησε ἐναντίον τοῦ ἰδιοκτήτου, τὸν ὁποῖον ἐχαρκτήρισεν ὡς βάρβαρον καὶ σκληρότατον ἄνθρωπον καὶ τὸ δικαστήριον ἐτιμώρησε μὲ εἰκόσι ἡμερῶν φυλάκιον τὸν ἰδιοκτήτη. Ἐτιμωρήθη δὲ καὶ ὁ ἐργάτης. Ἀλλὰ ἡ τιμωρία ἦτο μεγαλειότερα ἀκόμη ἡθικῶς, γιατί ὅλος ὁ κόσμος ἐαχολίασε δυσμενέστατα τὴν καταστροφή. Ἐθεωρήθη δὲ καὶ πρωτοφανὲς τὸ φαινόμενον εἰς ὅλην τὴν Θεσσαλίαν πού ὁ σεβασμὸς γιὰ τοὺς πελαργοὺς εἶναι ἀπέραντος.

Τὴν λέξιν πελαργὸς δὲν τὴν χρησιμοποιοῖ ὁ κόσμος. Τὰ βιβλία γράφουν πελαργός, ἐνῶ ὁ κόσμος λέγει λελέκι ἢ λέεκα. Τὰ λελέκια ἐρχονται εἰς τὴν Ἑλλάδα τέλη Μαρτίου καὶ φεύγουν κατὰ τὰ μέσα Αὐγούστου. Διορθώνουν τὴν φωλιὰ πού ἄφησαν τὸν περασμένο χρόνον, ἢ κατασκευάζουν ἄλλη στὴν ἴδιον μέρος, ἂν ἡ πρώτη ἐχάλασε. Γεννοῦν ἐκεῖ δυὸ ἢ πέντε αὐγά, τὰ ὁποῖα ἐκκολάπτονται ἀπὸ τὰ μέσα ὡς τὰ τέλη Μαΐου. Ἀπὸ τὰ μέσα Αὐγούστου οἱ πελαργοὶ μὲ τὰ μικρὰ των, πού ἔχουν κάνει φτερό, ἀρχίζουν νὰ φεύγουν διὰ τὰ θερμότερα κλίματα τῆς Ἀφρικῆς. Ὅταν κανένα μικρὸ εἶναι πολὺ ἀδύνατο ἢ πολὺ παχὺ καὶ δὲν μπορεῖ νὰ πετάξῃ, οἱ πελαργοὶ τὸ ἀφίνουν. Τότε τὸ μαζεύουν φιλόστοργα οἱ ἄνθρωποι καὶ τὸ φυλάσσουν στὰ σπίτια των, ὅπως ἔγινε καὶ στὸν Τύρναβο. Ἀλλὰ τὸ λελέκι, δὲν εἶναι μὲν ἄγριο, ἀλλὰ δὲν προτιμᾷ καὶ τὴν συντροφιά τοῦ ἀνθρώπου. Γι' αὐτὸ ὅταν ἔλθῃ τὸ καλοκαίρι σηκώνεται καὶ φεύγει καὶ δὲν θυμᾶται τὸν ἄνθρωπο, ὅσα καλὰ καὶ ἂν τοῦ ἔκανε. Αὐτὸ ἔγινε καὶ μὲ τὸ ἓνα λελέκι τοῦ Τυρναβοῦ πού ἔφυγε ἐνῶ τὸ ἄλλο μένει ἀναγκαστικῶς γιατί εἶναι σπασμένες οἱ φτεροῦγες του.

Τὰ λελέκια ἔχουν μέγιστον ἐχθρὸν τὸν σταυραετό. Ὁ σταυραετὸς ἀφίνει τὰ βουνὰ ἀπὸ τὰ μέσα Αὐγούστου καὶ κατεβαίνει στοὺς κάμπους, τότε δὲ ἂν δὲν ἔχουν φύγει οἱ πελαργοὶ πρὸς τὰ θερμὰ κλίματα οἱ αἰετοὶ ἐπιτίθενται κατὰ τῶν μικρῶν πελαργῶν στὶς φωλιές των. Οἱ δὲ μεγάλοι πελαργοὶ κάνουν ἀγῶνας καὶ μάχας ἀπεγνωσμένως διὰ νὰ σώσουν τὰ μικρά των.

Κ. Φαλτάιτς.

Ἑλληνικὸ Διήγημα τοῦ Χ. Χριστοβασίλη

ΦΩΝΗ ΑΠΟ ΤΑ ΣΥΝΝΕΦΑ

Ἀπρίλης καὶ πασκαλόγιορτα καὶ μιὰ ἀνοιξη γλυκεῖα καὶ ψιλόδροχη, πού δὲν θυμοῦμαι παρόμοια.

Εἴχαμε τὰ πρόβατα προσωρινά στὴν Ἀρακαντέλλα, μιὰ ὠμορφὴ καὶ ψηλὴ ράχη, ἀντίκρου στὸ χωριὸ μου καὶ περιμένναμε νὰ περάσουν τὰ κοπάδια τοῦ Ντίνου Ραμοῦση, νὰ τὰ σμιζομε καὶ νὰ τραβήξωμε γιὰ τὰ ξεκαλοκαιριά τῆς Ροδόβολης.

Εἶχα πάει νωρὶς στὸν ἀρμεγῶνα καὶ περίμενα τὰ γαλάρια νὰ τ' ἀρμέξωμε καὶ νὰ πάρω τὸ γάλα γιὰ τὸ σπῆτι, γιατί τὸ ἤθελε ἡ μάννα μου ἄλλο γιὰ βούτυρο κ' ἄλλο γιὰ ξυνόγαλο.

Τὰ γαλάρια βοσκοῦσαν ἀκόμα κάτω ἀπὸ τὰ Λύβια, ὡς τὴν Παναγιά, κ' οἱ πιστικοὶ δὲν φαίνονταν, ἂν καὶ κόντευε ἡ ὥρα τοῦ ἀρμεγμοῦ.

Κάτω, μακριὰ στὸ βάθος τῆς κοιλάδας, κυλοῦσε τὸν κατήφορο τὰ γαλὰ νερὰ του ὁ μεγάλος ποταμὸς τοῦ τόπου μας, ὁ Καλαμάς, κ' ἔδινε ζωὴ σ' ὅλην ἐκείνην τὴν πλούσια εἰκόνα ἀπὸ κάμπους καὶ βουνά, ἀπὸ ράχες καὶ πλαγιές, ἀπὸ λόγια καὶ χωριά, ἀπὸ κοπάδια καὶ λακκιές, πού στέκονταν γύρα-γύρα.

Ἡ ὥρα περνοῦσε καὶ τὰ γαλάρια δὲν συμμαζεύονταν, κ' οἱ πιστικοὶ δὲν φαίνονταν....

Σὲ λίγο φάνηκε ἕνας πιστικὸς, πῶ-θγαινε ἀπὸ τὴν λακκιά, πίσω ἀπὸ τὴν Ἀρακαντέλλα.

— Τὶ γενήκαται σήμερα;

— Τὶ νὰ γένωμε; Μοῦ ἀπολογήθηκε ξέκαρδα, χάσαμε τὸν Σιοῦτο - Κάλεσιο!

Μοῦ φάνηκε πὼς μὲ χτύπησε ἀσπράτη.

— Ὁ Σιοῦτο - Κάλεσιος χαμένος; Χάνεται ποτὲ τὸ πρῶτο κριάρι, πού σέρνει πίσω του ὅλο τὸ κοπάδι, ὁ δευτέρος πιστικὸς τοῦ πατέρα μου; Βέβαια κάποιοι θὰ τὸν ἔκλεψαν! Κι' ἂν τὸν ἔκλεψαν γιὰ ἔχος, θὰ τὸν ἔκλεψαν ἀπὸ μακριά, ἂν γιὰ φαγί, τώρα θὰ μαγειρευτεῖται. Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἐλπίδα νὰ ξαναδρεθῇ ὁ Σιοῦτο - Κάλεσιος.

Αὐτὰ ἔλεγα μέσα μου κ' ἀνέδρεκαν ἀπὸ τὴν καρδιά μου τὰ δάκρυα στὰ μάτια.

Τὸν ἀγαποῦσα τόσο πολὺ τὸν Σιοῦτο - Κάλεσιο, πού νόμισα ἐκείνη τὴν στιγμὴ, ὅτι εἶχα χάσει ὅχι μοναχὰ αὐτόν, ἀλλ' ὀλόκερο τὸ κοπάδι! Γιατὶ ὁ Σιοῦτο - Κάλεσιος ἦταν ἡ δόξα τοῦ κοπαδιοῦ μου, τὸ καμάρι τοῦ δικό μου κ' ὅλων τῶν πιστικῶν μου.

Σὲ λίγο ἔφτασε ἀπάνω ὁ πιστικὸς περιλύπος.

Χάθηκαν ἀπὸ τὰ μάτια μου ὅλα τ' ἀνοξιάτικα κάλλη τοῦ Ἀπριλιοῦ κ' ἄρχισε νὰ βασιλεύῃ μαῦρος χειμῶνας μέσα στὴν καρδιά μου.

— Τὶ λὲς ὦρέ; τοῦ εἶπα, γιὰ τὸν Σιοῦτό μας;

— Τὶ νὰ εἰπῶ; Μοῦ ἀπολογήθηκε δύστυμα. Τὶ μπορῶ νὰ εἰπῶ; Ἄλλο πού μᾶς τὸν ἔκλεψαν;

Ἐρριξα ἐκείνη τὴν στιγμὴ τὰ μάτια μου πρὸς τὸ κοπάδι πού βοσκοῦσε

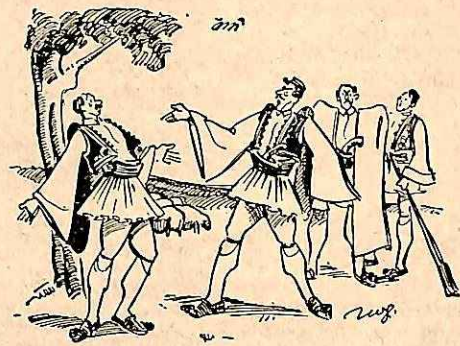
κάτω στὰ Λύβια καὶ τὸ εἶδα ξεσκισμένο ἐδῶ κ' ἐκεῖ, σὺν νὰ εἶχαν μπῆ σαράντα λύκοι καὶ τὸ σκόρπισαν!

Μὲ πήραν τὰ δάκρυα σθόρνα κ' ἄρχισα νὰ κλαίγω, σὺν-μικρὸ παιδί, ἂν κ' ἦμουν δέκα ἑπτὰ χρονῶν παλληκάρι τότε.

— Τὶ εἶν' αὐτά; Μοῦ εἶπε ὁ πιστικὸς. Δὲν ντρέπεσαι; Τί; Θὰ χαθοῦμε γιὰ ἓνα κριάρι; Τὰ κοπάδια σου νᾶν καλά!

— Τέτοιο κριάρι, τοῦ εἶπα ἐγώ, πού θὰ βροῦμε τέτοιο κριάρι;

— Ἀχαούχασα! Ἐφώνησε ὁ πιστικὸς θέλοντας νὰ μὲ παρηγορήσῃ. Γιὰ ἓνα παλιοκριάρο κᾶν' ἔτο'; Τὸ Μοναστήρι νᾶν' καλὰ κ' ἂπὲ καλοῦρ! Τὸ κοπάδ' σ' νᾶν' καλὰ.... Ἐσεῖς νᾶ-

Γλήγορα τὸ κριάρι, ἢ στὴ στιγμὴ πιανόμαστε.

στε καλὰ, οἱ νοι' οἰκουραῖοι, καὶ κριάρια καὶ τραγιά, καὶ βῖδ' ὅσο θέλ'ς! Ἀλλ' ὅ,τι κ' ἂν μῶλεγε ὁ πιστικὸς, δὲν μποροῦσε νὰ μοῦ πρᾶνῃ ἢ νὰ μοῦ μικρύνῃ τὸν πόνο μου καὶ τὴν ἐντύπωσίν μου ἀπὸ τὸν χαμὸ τοῦ σημαδιακοῦ κριαριοῦ μου, πού στόλιζε τὰ κοπάδια μου, σὺν τ' ἄστρα τ' οὐρανοῦ.

Σὲ λίγο ἄρχισαν νὰ φαίνονται ἕνας ἕνας ὅλοι οἱ πιστικοί, κ' ἄλλοι ἔμειναν μὲ τὰ στέργα καὶ μὲ τ' ἀρνοζόγουρα, κ' ἄλλοι σύμμιξαν τὰ γαλάρια καὶ τὰ καντάριασαν γιὰ τὸν ἀρμεγῶνα. Ἐνῶ πρὶν μὲ τὸν Σιοῦτο - Κάλεσιο ἔρχονταν τὰ γαλάρια, τὸ πολὺ σ' ἓνα τέταρτο τῆς ὥρας ἀπὸ τὰ Λύβια στὸν ἀρμεγῶνα, ἐκείνη τὴν ἡμέραν ἔκαναν μιὰ ὥρα ἀκέρια. Αὐτὸ θὰ εἶπῃ τί ἀξίζει νάχη σουτάρι στὸ κοπάδι του, καὶ μάλιστα σὺν τὸν καμμένον τὸν Σιοῦτο - Κάλεσιο!

Ἡ-ταν ζωγραφισμένη ἡ λύπη στὸ πρόσωπο τῶν πιστικῶν καὶ τὸ κοπάδι φαίνονταν σὺν ὀρφανό, ὅταν ἦρθαν κ' αὐτοὶ κ' αὐτὸ στὸν ἀρμεγῶνα. Μοῦ φαίνονταν ὅτι ὅλο ἐκείνο τὸ κοπάδι, πού ἀνέθηκε ἐκεῖ ἀπάνω μοῦ ζητοῦσε τὸν Σιοῦτο - Κάλεσιο. Μοῦ φαίνονταν πὼς ἄκουγα νὰ μοῦ λέγῃ:

«Νὰ βρῇς τὸν Σιοῦτό μας!».

Δὲν μποροῦσα πιά νὰ θαστάξω καὶ ἔσπασα στὰ κλάματα καὶ μοῦ ξανάειπε ὁ ἀρχιπιστικὸς:

— Τὶ εἶν' αὐτὰ ἀπὸ σένα; Ντροπὴ νὰ κᾶν' ἔτσι! Δὲν χορταίν' τὸ μάτ σου ἀπὸ τόσα πρόβατα; Σὺλλογί' ὅτ' εἶναι τόσοι ἄνθρωποι, πού δὲν ἔχουν οὔτ' ἓνα ζωντανό!

Τὰ λογικά τὰ λόγια τοῦ ἀρχιπιστικοῦ μου ἄρχισαν νὰ δουλεύουν μέσα μου, σὺν δραστήριο γιαιτρικόν.

Δὲν εἶχε τελειώσει ἀκόμα τ' ἄρμεγμα, ὅταν εἶδα νᾶρχεται ἓνα σύννεφο πέρα ἀπὸ τὴν Βαλαώρα κατ' ἀπάνω μας, σὺν φοβερὸς δράκοντας, καὶ μᾶς ἔκρυψε τὸν ἥλιο. Μιὰ δυνατὴ ἀστραπὴ ψηλὰ στὸ ραχοκέφαλο τῆς Βαλαώρας ἔδωκε τὸ σύννεφον τῆς μάχης, πού ἄρχισε ἀνάμεσα οὐρανοῦ καὶ γῆς. Ἀρχισαν νὰ πέφτουν ἀνάργρια ἀνάργρια χοντρές σταλαματιές κ' ἂν τύχαινε νὰ πέση καμμιὰ ἀπάνω μας, αἰστανόμαστε βαρὺν τὸν χτύπο τῆς. Δεύτερη, τρίτη ἀστραπὴ κ' ἡ βροχὴ ἄρχισε δυνατὴ ψηλὰ στὴν Βαλαώρα μιάμιση ὥρα καὶ πλεότερο, μακριὰ ἀπὸ μᾶς, ὡς ἐκεῖ.

Ὅταν τέλειωσε τ' ἄρμεγμα, εἶπε ὁ ἀρχιπιστικὸς:

— Βάλτε τὰ πρόβατα στὴν πλαγιά καὶ μὴν φοβῶσθε τὴν βροχὴ, γιατί δὲν θὰ περάσῃ δῶθε ἀπὸ τὸν ποταμό.

Ἐκεῖ πού ἐτοιμάσαμε τὸ γάλα γιὰ τὸ σπῆτι, μιὰ φωνή, ἀλλὰ τί φωνή; φωνάρα! σὺν νᾶθγαινε ἀπὸ στόμα σαραντάπηχο κατέβαινε ἀπὸ τὰ σύννεφα κ' ἔλεγε ἡ φωνή:

«Τέτοιο κριάρι δὲν ἔχει π'θενὰ ὀλόγουρα! Οὔτε θὰ τοὺς πᾶν ὁ νοῦς πὼς εἶναι στὸ δικό μας τὸ κοπάδι! Αὐτοὶ θὰ τὸ γυρεῦν ἐκεῖ γύρα καὶ δὲν θὰ ριχτοῦν δῶθε! Ἀς εἶν' καλὰ ὁ Καλαμάς, πού μᾶς χωρίζει! Χαχαχαχααα!»

Κι' ἡ φωνὴ ἔπαψε!

Ξαφνίστηκε, κύτταξα καλὰ - καλὰ τὸν οὐρανόν. Ξαφνίστηκε καὶ οἱ ἄλλοι, πού ἀδειαζαν τὸ γάλα γιὰ τὸ σπῆτι. Μὲ κύτταζαν οἱ πιστικοὶ κ' οἱ ὑπηρέτες καὶ τοὺς κύτταζα κ' ἐγώ, χωρίς νὰ ξέρωμε πὼς νὰ ἐξηγήσωμε τὴν ὁμιλίαν τὴν μεγαλόφωνη καὶ τὴν παράξενη, πού κατέβαινε ἀπάνω ἀπὸ τὰ σύννεφα ὁ ἀρχιπιστικὸς ὅμως, πού ἦταν πολὺπειρος σ' ὅλα, κ' εἶχαν ἀσπρίσει ὅλα τὰ μαλλιά του ἀπάνω στὰ κορφοβούνια τοῦ Πίντου, μᾶς εἶπε ἡσυχά:

— Αὐτὸ εἶναι ἓνα θάμα, πού τῶχω ἀκούσει μὲ τ' αὐτιά μου πολλὰς φορὲς. Μπορεῖς ν' ἀκούσης λόγια κ' ὁμιλίες κ' ἀπὸ δέκα ὄρες μακριὰ. Καμμιὰ φορὰ τὰ σύννεφα, ὅταν ἀκουμποῦν στὴ γῆ, ὅπως τώρα στὴν Βαλαώρα, ἢ καὶ χαμηλώνουν, παίρνουν τὴν φωνὴν καὶ τὴν στέλλουν ὡς ἐκεῖ πού φτάνει ἡ οὐρὰ τους. Βλέπεις εἰμάστα τυχεροί... Τὸ κριάρι μᾶς βρέθηκε! Εἶναι στὸ κοπάδι πού βόσκει στὴν Βαλαώρα! Τὶ τὸ θέλ'ς; Εἶν' ἄγιο εἰδὸ τὸ βῖδ' σου καὶ δὲν τρώγεται εὐκόλα.

— Καὶ τί πρέπει νὰ κάνωμε τώρα; τοῦ εἶπα, γιὰ νὰ βροῦμε τὸν Σιοῦτο - Κάλεσιό μας;

— Τὶ νὰ κάνωμε; Μοῦ ἀπάντησε. Νὰ πᾶμε στὴν Βαλαώρα καὶ νὰ τὸν πάρωμε ἀπὸ τὸ κοπάδι, πού βόσκει ἐκεῖ πέρα! Νὰ κινήσωμε ἀμέσως καὶ νὰ μὴ χάνωμε καιρὸ, ἂν καὶ δὲν ἐλπίζω νὰ τὸν χαλάσω, γιατί τὸν πήραν γιὰ ἔχος κ' ὄχι γιὰ φαγί.

Κι' ἀκούγοντας τὴν συμβουλὴ τοῦ ἀρχιπιστικοῦ, ἐκίνησα ἐγὼ μὲ δυὸ

(Συνέχεια στὴ σελίδα 1160)

ΠΑΛΑΙΟΙ ΠΟΛΕΜΙΣΤΑΙ

Τους είδα για τελευταία φορά ένα Κυριακάτικο πρωινό. "Ίδιοι πάντα, λές κι' ο καιρός δεν τολμά να κτυπήσει, να γείρη τα ήρωικά κορμιά τους. Μετά κεφάλια ψηλά, τα σώματα ίσα, ολόισα, αν και μερικοί ήταν ακρωτηριασμένοι. Τίποτε δεν μπορεί να τους τσακίσει! Τίποτε! Τα μάτια τους θα λάμπουν περήφανα πάντα, και το παράστημά τους θα είναι αλύγιστο, σαν τότε, που νέα παιδιά κρατιώταν πάνω στο άλογο, και ατρόμητοι έτρεχαν στη φωτιά του πολέμου.

Επήγαιναν να καταθέσουν τον «στέφανο των παλαιών πολεμιστών» στον ανδριάντα του Αγαπημένου Βασιληά, να ιδούν και πάλιν Έκείνον πάνω στο άτι του, να δοκιμάσουν τη συγκίνησι στο αντίκρουσμα της μορφής του, να φαντασθούν για λίγο πώς είναι έτοιμος να τους οδηγήσει πάντα εμπρός... και πώς αυτοί είναι νέοι, γεροί, γεμάτοι όρμη και τόλμη όπως πρίν... Αυτό το τελευταίο θα γινόταν άσφαλως. Και με τα λειψά τους μέλη θα μπορούσαν να όρμησουν άκάθεκτοι όπουδήποτε, και τα νειάτα τους θα ξανέθρισκαν, φθάνει να κατέβαινε Έκείνος απ' το βάθρο του και να τους φώναζε μόνο ένα «Έλάτε!» Μά όχι! Ο Βασιληάς τους είναι μαρμαρωμένος για πάντα. Δεν θα τους ξαναμιλήσει. Μά αυτοί που τον αγάπησαν τόσο, και γνώρισαν τόσο πολύ την ψυχή Του, ξέρουν καλά τί θα τους ζητούσε αν μπορούσε.

Ξέρουν ότι υπάρχει ένας άντάξιος γυιός Του τώρα στο θρόνο, κι' ότι σ' αυτόν ό Κωνσταντίνος τους θα τους έλεγε να χαρίσουν την αγάπη τους. Και θα τον ύπακούσουν, γιατί τους ζητά το πιο φυσικό και όραίο πράγμα. Την όρα που θα σταθούν σε προσοχή μπροστά του και τα μάτια τους θα δακρύσουν καθρεφτίζοντας τον ανδριάντα του, θα δώσουν σιωπηλά τον όρκο τους τον ιερό.

Κι' αν δεν φύγουν όρμητικοί πάνω σ' όλογα ακολουθώντας Έκείνον, θα φύγουν ήσυχoi κι' αποφασισμένοι να περιθάλουν τον νέο τους Βασιληά με τα ίδια αισθήματα, να τον ύπακούουν τυφλά με την ίδια έμπιστοσύνη.

Και τα μάτια τους θα είναι τό ίδιο λαμπερά και δακρυσμένα, τό ίδιο περήφανα συγκινημένα καθρεφτίζοντας μέσ' στα δάκρυα τη μορφή του Άλλου.

ΤΟΥΛΑ Α. ΣΟΥΒΑΛΙΩΤΟΥ

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΕΣ ΛΥΠΕΣ...

Έν' αεράκι' ανάλαφρο άπλώθηκε στην πλάση... τα φύλλα τρεμουλιάσανε σωπάσαν τα πουλιά κι' άνοιξαν τα φτερούγια τους και πέταξαν με βιάση για τη ζεστή φωλιά.

Θα νόμιζες πώς ήτανε του φθινοπώρου δειλί σαν κείνα που μηνύματα μάς φέρνουν του χειμώνα αν γύρω σου δεν έθλεπες ν' άνθούνε τό τριφύλλι τό ρόδο, ή άνεμώννα.

Μά νά! ό ήλιος πρόβαλε ή γή τη φορεσιά τη πένθιμ' όψι βάνει την πένθιμ' όψι άφήνει δλατριγύρω ντύνονται δροσάτη φορεσιά κι' άπλώνει ή γαλήνη....

ΠΑΥΛΟΣ ΧΑΚΑΣ

★

«ΣΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ ΜΟΥ»

«Η λάμψη του Σταυρού Σου Έλλάδα, θα φωτίξη αίώνια τα μαύρα σκοτάδια της πλάσης... και του κόσμου τα χείλη, θα προσκυνάνε εύλαθικά τό δαφνοστέφανό Σου... που είναι βουτηγμένο στο αίμα...»

Πατρίδα!! όνομα γλυκό που στο άκουμά του ραγίζουνε τα φύλλα της ψυχής και οι καρδιές ταράζουνε τα στήθεα...

Έλλάδα!! Νύφη και προσκυνήτρα του Χριστού... της δόξας και της Αθανασίας αδελφή... μάννα των λειτουργιών της Λειτουργίας, που τα παιδιά της την στεφανώσανε με βουτηγμένα στο αίμα δαφνόφυλλα...

Έλλάδα!! Παρθένα που δεν χαρίζει του μύρου της τη δροσιά σε ξένα... άπιστα χείλη, γιατί πριν σκλαβωθή τό σπαθί της τό κοφτερό σχίζει τα φυλλοκάρδια της...

Τό αίμα που έβαψε Έλλάδα τα κάστρα και τα βουνά Σου..., ποτάμι θα ξαναχυθή από τα κορμιά μας, να ξεχειλίση τους κάμπους Σου και να πνίξη εκείνους που θα τολμήσουνε να πατήσουνε τα άγια Σου χώματα που είναι σπαρμένα με κόκκαλα και ξύλινους Σταυρούς!...

Βαρεία... σου τ'όρκίζονται Έλλάδα τα παιδιά Σου, μπροστά στον Σταυρό και στη Σημαία που θα τα οδηγήσει στον άθάνατο δρόμο της δόξας και της τιμής... και θα τους χαρίση μέσ' στη φωτιά του πολέμου τό στερνό της φιλι που είναι γλυκό σαν τό φιλι της μάννας!....

Τό όνομά σου μάννα γλυκειά Έλλάδα, θα ψιθυρίσουνε τα χείλη μας στην στερνή μας πνοή!...

ΔΗΜ. ΧΑΡ. ΠΑΓΙΑΤΗΣ

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΔΥΣΤΥΧΙΑΣ

Φυσά μανιασμένος ό παγωμένος βορρηάς, κλαριά έχει σπάσει από τα δένδρα και κάνει τους ανθρώπους να φεύγουν με βήμα βιαστικό στα σπίτια τους, σκεπασμένοι με τα ζεστά τους έπανωφόρια. Σπάζουν τα κλαριά των δένδρων γυμνά από φύλλα και σούρονται κάτω στο παγωμένο χώμα. Έπάνω στον ούρανό κυλιώνται άσπρα παγωμένα σύννεφα.

Τό χιόνι σε λίγο θα μάς έπισκεφθή. Η ήμέρα άργοπερνά και τό μαύρο της νύχτας πέπλο έρχεται να σκεπάσει τη γή. Ψιλές νιφάδες άρχισε να μάς στέλλη ό ούρανόσ και ή γή έχει άρχίσει να ντύνεται τα άσπρα της νυκτικά τούλια, όταν από μιά γωνιά του δρόμου έπρόβαλε ένα παιδάκι, ποτισμένο με τό φαρκάκι της δυστυχίας, έρημο και όρφανό. Μαύρα σγουρά μαλλιά έκάλυπταν τό γλυκό του προσωπάκι που άνεμιζόντουσαν από τον βορρηά και άπεκάλυπταν μία γλυκειά και πονεμένη μορφή.

Έτρεμε τό δύστυχο στην μέση του δρόμου περπατώντας και ό παγωμένος άέρας τό έδερνε αλύπητα. Φορούσε λεπτά φορέματα και μ' αυτά προσπαθούσε να ζεσταθή. Έτρεμε στο κάθε βήμα του και στο κάθε φύσημα του βορρηά κινδύνευε να πέσει.

Οί νιφάδες άρχισαν να πέφτουν χονδρότερες και προκαλούσαν τη φρίκη του παιδιού που έθλεπε πώς ήταν έρημο μέσα στο χιόνι. Είχε μελανιάσει τό προσωπάκι του από τό κρύο και τα γόνατά του έτρεμαν. Τα πόδια του λύγιζαν έτοιμα να γονατίσουν και να σωριάσουν μέσα στο χιόνι τό Ισχνό του κορμί. Και όταν τό χιόνι είχε σκεπάσει τη γή, τότε πλέον έλύγισαν τα γόνατά του. Και τό παιδί λιπόθυμο από τό κρύο σωριάστηκε στο χιόνι ψιθυρίζοντας:

—Θεέ μου, λυπήσου με!!!

Σε λίγο, εύσπλαχνικοί διαβάτες, τό μάζεψαν σωστό παγωμένο κουβάρι, και τό θέρμαναν σε μιά φιλόξενη γωνιά. Ο Κύριος είχε άκούσει τη φωνή της έπικλήσεως του παιδιού της δυστυχίας.

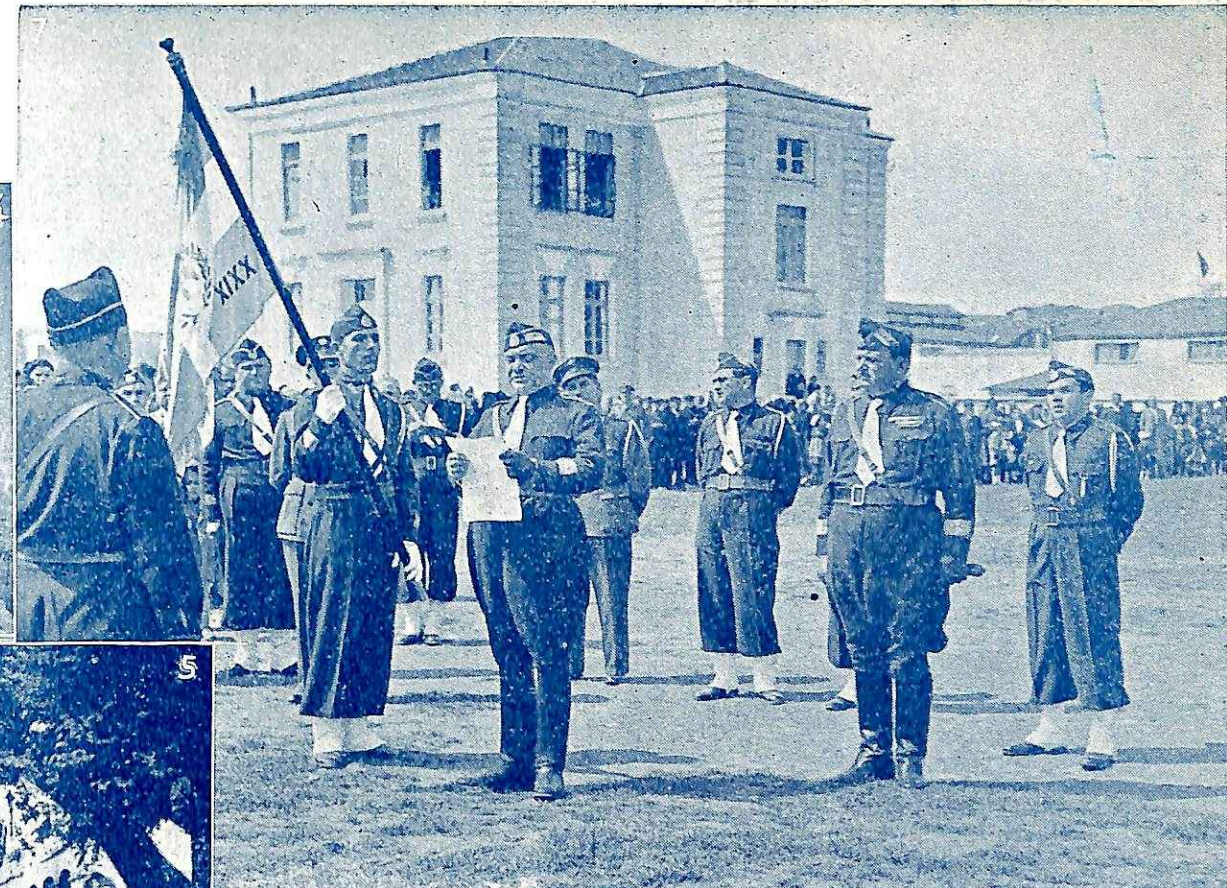
ΙΩΑΝΝΑ ΣΚΟΥΡΗ

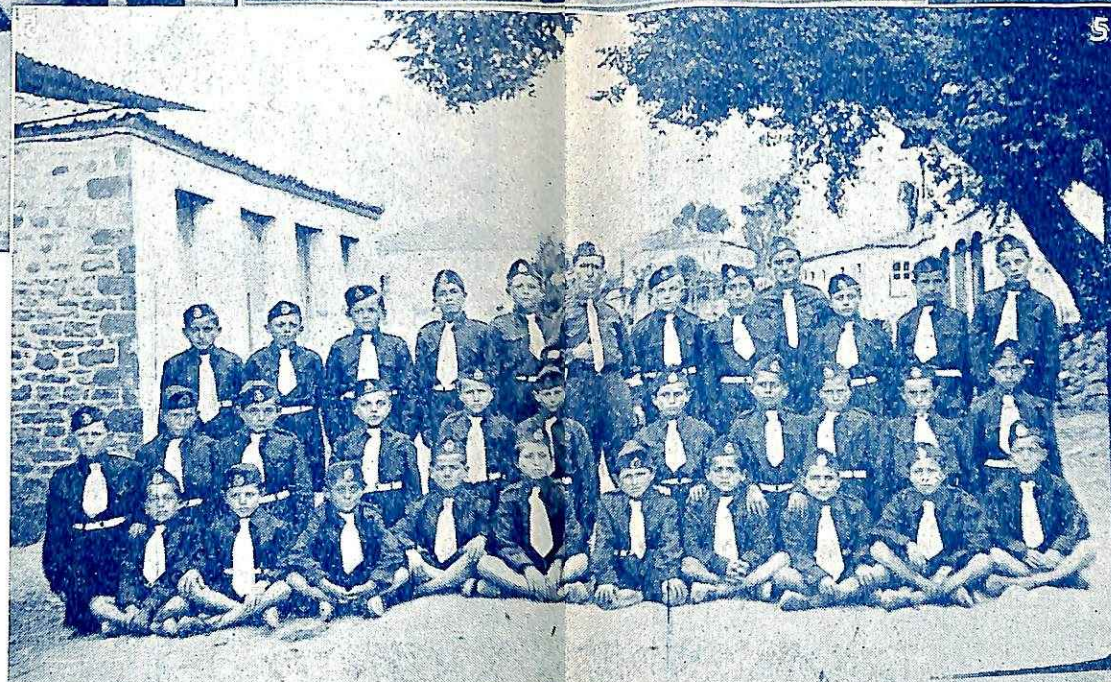
Φαλαγγτίσσαι παρελαύνουσαι εις τό Στάδιον κατά την πρώτην ήμέραν των Α' Πανελληνίων Αθλητικών της Ε.Ο.Ν.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΙΝΗΣΙΝ ΤΩΝ ΕΠΑΡΧΙΑΚΩΝ ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΩΝ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

- 1 Βαθμοφόροι τής 'Υποδιοικήσεως 'Αρκαδίας τής Ε.Ο.Ν. χαιρετώντες μετά τήν κατάθεσιν στεφάνου εἰς τὸ Μνημεῖον τῶν 'Ηρώων.
- 2 Φαλαγγίτσασι Τετραρχίας Ν. Κίου.
- 3 Ὁ Νομάρχης 'Αρκαδίας μετὰ τοῦ Περιφερειακοῦ Διοικητοῦ καὶ τοῦ 'Επιτελείου τής Περιφερειακῆς Διοικήσεως 'Αρκαδίας τής Ε.Ο.Ν.

- 4 Φαλαγγίτσασι Ε. Ο. Ν. Σχηματισμοῦ "Αστρους Κυνουρίας.
- 5 Φαλαγγίται καὶ Σκαπανεῖς Μπουρλεσίας Μεσολογγίου.
- 6 Ἀξιωματοῦχοι τής 64ης Φάλαγγος Ἀρρένων Ναυπλίου τής Ε.Ο.Ν.
- 7 Ἡ παράδοσις τής Σημαίας εἰς τήν 'Υποδιοίκησιν Χανίων τής Ε.Ο.Ν.
- 8 Τὰ 'Επιτελεῖα τής Ε.Ο.Ν. Πύργου καὶ Ἀμαλιάδος.
- 9 Ὁμάς Φαλαγγιτῶν Τραγανοῦ Ἠλείας.

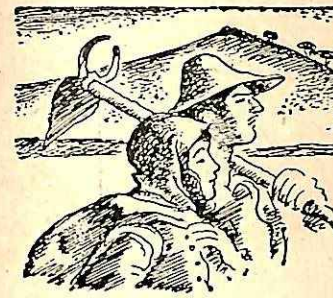

Ἡ μουσική τῶν Σχηματισμῶν Φλωρίνης τῆς Ε. Ο. Ν.

Ὑποτομεῖς τῆς Ὑποδιοικήσεως Σπετσῶν τῆς Ε. Ο. Ν. ἐν παρατάξει.

ΓΕΩΡΓΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

Ἡ ἐπιτυχὴς καλλιέργεια τοῦ σιταμιοῦ

Ρεῖα μέρη, τὰ καπνά, τὰ καλαμπόκια. Ὁ τρόπος λοιπὸν νὰ τοῦ διατηρήσουμε τὴ λίγη ὕγρασία, εἶναι νὰ τοῦ δώσουμε ἓνα ἢ δύο σκαλίσματα μετὰ τὴν τσάπα. Τότε, ἂν μὲν δὲν ἔθρεξε, ἔχουμε τὸ πλεονέκτημα νὰ σταματήσῃ ἡ ἐξάτμισις τῆς ὕγρασιος πρὸς ὠφέλειαν τοῦ σιταμιοῦ, ἂν δὲ ἔθρεξε, νὰ ἀεριοθῇ τὸ χῶμα καὶ νὰ συγκρατήσῃ πάλι τὴν ὕγρασία.

Τὸ σιτάμι πρέπει νὰ σκαλίζεται, πρὸ πάντων ὅταν ἀποκτήσῃ μπόδι 10—15 πόντους καὶ προτοῦ λουλουδιάσῃ. Ἐπειτα εἶναι πλέον περιττό. Ἐπίσης εἶναι πολὺ ἐπιζήμιον τὸ νερό, ὅταν δέσῃ καλὰ καὶ πρόκειται νὰ ἀνοίξῃ τοὺς λοθούς.

Ἐκτὸς τοῦ ὅτι σκορπᾷ τοὺς σπόρους, ἀποκτᾷ καὶ τὴ μυρουδιά ἐκείνῃ τῆς σάπιας, ποὺ εἶναι ἀπαίσια καὶ τόσο ἀποκρουστικὴ ὅταν τρώγεται ὁ χαλθᾶς ἢ τὸ ταχίνι ποὺ εἶναι καμωμένα ἀπὸ χαλασμένα σιτάμια.

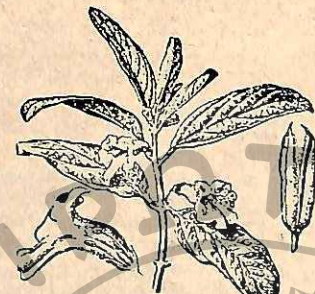
Τότε μάλιστα, ἂν ἔχῃ ἐκτριζωθῇ καὶ βρῖσκεται σὲ θημωνιές, ἂν δὲν τὸ ἀερίσουμε, τὸ σιτάμι ἀνάθει, τὸ λάδι τοῦ κοκκινίζει καὶ τσαγγιλίζει. Διότι ὁ σπόρος ἔχει λάδι ἀπὸ 40—50%.

Στὴν ἀνάπτυξιν λοιπὸν καὶ στὴν ἀπόδοσιν τὰ σκαλίσματα εἶναι πολὺ ὠφέλιμα. Τὸ σιτάμι ἐπίσης εἶναι πολὺ στενόχωρο φυτό. Θέλει ἄερα. Δὲν ἀγαπᾷ νὰ καλλιεργηταί μέσα στὰ καλαμπόκια ἢ τὰ μυστάνια. Ὅταν εἶναι μαζί μ' αὐτά, πετᾷ ἔνα μόνον κλωνί. Στὰ σκαλίσματα λοιπὸν πρέπει νὰ τὸ ἀραιώνουμε, νὰ ξεπατώνουμε καὶ κάθε ἀδύνατο φυτὸ καὶ νὰ ἀφήνουμε ἓνα ἢ δύο εὐρώστα φυτά, τὸ ἓνα μερικὸς πόντους μακριὰ ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ἀλλὰ καὶ αἱ ἀποστάσεις στὸ σιτάμι ὠφε-

λοῦν. Πρέπει νὰ ἀπέχῃ 30—50 πόντους σιταμιά ἀπὸ σιταμιά, πρὸ παντὸς στὰ βαρεῖα μέρη, ὅπου ἀναπτύσσεται πολὺ. Στὰ ξερά καὶ ἀδύνατα πάλι, πρέπει νὰ ἀραιά, ὅχι βέβαια τόσο ἀλλὰ σὲ 20—30 πόντους.

Στὴν ξηρασία ὁπωσδήποτε ἀντέχει, ἀλλὰ, εἴπαμε, δὲν ὠφελεῖ νᾶναι μονόκλωνο, ἀλλὰ με πολλοὺς κλώνους, διότι τότε ἔχει ἀπόδοσι.

Τὸ στούμισμα, ποὺ ἐπείκει θέσιν ἀλωνίσματος, δὲν πρέπει νὰ γίνεται ἐπάνω στὸ χῶμα, δηλαδὴ κατάχαμα, διότι τότε εἶναι ἀδύνατον, ὅσο πατημένο κι' ἂν εἶναι τὸ χῶμα, νὰ μὴ γεμίσῃ σκόνες καὶ χῶματα.

Σίταμιον τὸ Ἰνδικόν.

Ἡ σκόνη αὐτὴ, ὅταν τὰ σιταμιά βρεθοῦν κοντὰ σὲ ὕγρασία, ἐνώνεται μαζί μετὰ τὸ λάδι καὶ ἡ ποιότης καταστρέφεται. Ἐπάνω εἰς τὰ σουθάλια εἶναι καλὰ, ὅπου οὔτε λερώνεται, οὔτε χρωματίζεται.

Πρέπει νὰ ξέρούμε ὅτι ἡ παραγωγή μας δὲν φθάνει περισσότερο ἀπὸ 2—3 ἑκατομμύρια ὁκάδες, ἐνῶ ἡ εἰσαγωγή μας ἀνεβαίνει τὰ 5 ἑκατομμύρια ὁκάδες, διότι ἐξοδεύεται ὁ χαλθᾶς χειμῶνα - καλοκαίρι στὸν τόπο μας.

Ὑπάρχει λοιπὸν ἀρκετὸ περιθώριον καλλιέργειας. Εἶναι εἶδος ποὺ πουλιέται ἀμέσως καὶ ἀφήνει κέρδος,

ὅταν ἐννοεῖται τὸ περιποιηθῆμε ὅπως πρέπει.

Ἄλλως τε οὔτε πολὺ διάστημα πιάνει τὸ χωράφι, δεδομένου ὅτι δύο περίπου μῆνες τὸ ἀπασχολεῖ καὶ ἡ καλλιέργειά του, λόγω τῶν σκαλισμάτων, συντελεῖ στὸ νὰ καταστρέφονται τὰ ἀγριόχορτα καὶ δὲν κοπιᾷ ζοῦμε ἔπειτα γιὰ νὰ σπείρουμε σιτηρά. Δηλαδὴ συμφέρει νὰ τὸ ἔχουμε καὶ μέσα στὸν κύκλον τῆς ἀμειψισποράς, ποὺ εἶναι σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσιν σκαλιστικὸ σιτηρό.

ΠΟΙΑ ΦΥΤΑ ΠΡΟΤΙΜΟΥΝ ΑΙ ΜΕΛΙΣΣΑΙ

Ἡ ἐργάτις μέλισσα, τὸ σφὸν αὐτὸ δημιούργημα τῆς φύσεως, ἔχει ὠρισμένους προτιμήσεις εἰς τὰ φυτά. Καὶ ὅσα προτιμᾷ διατρέχει δλόκληρα χιλιόμετρα γιὰ νὰ τὰ ἐπισκεφθῇ. Σημειώτεον ὅτι πρῶτα ἐπισκέπτεται ὅσα εἶναι μακριὰ καὶ ὕστερα τὰ πλησίον της.

Τὰ φυτὰ ποὺ προτιμᾷ εἶναι τὸ λευκὸ τριφύλλι, ὁ βίκος, τὸ μπιζέλι, ἡ ρόβη, τὰ κουκκιά, τὸ φασόλι. Ἐπειτα τὸ καλαμπόκι, τὸ γογγύλι, τὰ ἄνθη τῶν κρεμμυδιῶν, τῶν πράσων καὶ τοῦ σιναποῦ. Ἐπίσης τὰ πεῦκα, τὰς φυλλύρας, τὴν ῥήγανη, τὴν φασκομηλιά, τὸ βάτο, τὸ δεντρολίβανο καὶ ὅλα τὰ ἀρωματικά φυτὰ καὶ τὰ καρποφόρα δένδρα, τῶν ὁποίων τόσον ἐξυπηρετεῖ τὴν γονιμοποίησιν. Ἡ δαμασκηλιά, ἡ ψευδοακακία τῆς δίδουν μέλι πολὺ ἀρωματικὸ καὶ λευκόν. Ἐπίσης τὰ ἐσπεριδοειδῆ δίδουν μέλι πρώτης ποιότητος, πρὸ πάντων δὲ ἡ τριανταφυλλιά καὶ τὸ θυμάρι. Εἰς τοὺς ὁπωρώνας ἰδίως ὁ γεωργὸς πρέπει ἀπαραίτητως νὰ ἐγκαθιστᾷ μελισσῶνα, διότι ἀπ' αὐτοὺς οἱ μέλισσες ἀντλοῦν μεγάλας ποσότητας μέλι, ἀλλὰ καὶ διότι θὰ ἔχῃ ἠυξημένην τὴν παραγωγὴν τοῦ λόγω τῆς πλουσίας γονιμοποιήσεως.

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—“Ας προσευχηθούμε για τους δυστυχισμένους που βρίσκονται σε κίνδυνο, είπε η κυρία Ουόλστον. “Ο Παντοδύναμος να τους βοηθήσει και να τους σώσει!

Οι τρεις γυναίκες γονάτισαν μπροστά στο παράθυρο κι’ οι άνδρες στάθηκαν σκυμμένοι από πίσω τους.

“Επειδή δεν ακούσθηκε άλλη κανονιά, έπρεπε να συμπεράνουν ότι το πλοίο είχε χαθεί στ’ ανοιχτά.

Κανένας εκείνη τη νύκτα δεν μπόρεσε να κοιμηθεί. “Ολοι άγρύπνησαν στη σάλα. Και μόλις ξημέρωσε—η καταιγίδα είχε πάψει—ώρμησαν έξω από το Φελσενχάιμ, για να ιδούν τη θάλασσα.

Κανένα πλοίο δεν είδαν ούτε στον όρμο της Σωτηρίας, ούτε στη θάλασσα που απλωνόταν ανάμεσα στα δυο “Ακρωτήρια. “Αλλά και στο βράχο, που είχε ναυαγήσει το «Λάνδλορντ», σε απόσταση τριών λευγών, δεν φαινόταν τίποτα, ούτε ίχνος από ναυάγιο.

— Πάμε στον Καρχαρία! είπε ο Τζάκ.

—“Εχεις δίκιο, αποκρίθηκε ο κ. Ζερμάττ. “Από το πυροβολείο θα μπόρεσουμε να ιδούμε τη θάλασσα μακρύτερα.

—“Επειτα, έπρόσθεσε ο Τζάκ, είναι περιστάσεις να ρίξουμε και μείς μερικές κανονιές. Μπορεί να τις ακούσουν από το πέλαγο και να μάς απαντήσουν.

Δύσκολο θάταν να φθάσουν στο νησάκι, γιατί στον όρμο θα είχε ακόμα θαλασσοταραχή. “Οπωσδήποτε, το διάστημα δεν ήταν παρά μία λεύγα κι’ η βάρκα μπορούσε να ριψοκινδυνεύσει.

Οι γυναίκες, μ’ όλη τους την ανησυχία, δεν βρήκαν το θάρρος ν’ αντισταθούν σ’ αυτό το σχέδιο. “Επρόκειτο ίσως να σωθεί ένα πλοίο.

Στις έπτά, η βάρκα ξεκίνησε. “Ο κ. Ζερμάττ, ο κ. Ουόλστον, ο “Ερνέστος κι’ ο Τζάκ κωπηλατούσαν μ’ όλη τους τη δύναμη. Μερικά κύματα πού τους έλυσαν από την πλώρη, δεν τους έκαμαν να όπισθοχωρήσουν.

“Εφθασαν στο νησάκι και βγήκαν στους χαμηλούς βράχους.

Τί μεταβολές, τί ζημιές! Παντού έβλεπες δένδρα ξεριζωμένα. “Ο περιβάλλων των αντιλοπών ήταν γκρεμισμένος και τρομαγμένα τά ζώα έτρεχαν έδω κι’ εκεί.

“Ο κ. Ζερμάττ κι’ οι σύντροφοί του έφθασαν στο λοφο του πυροβολείου και φυσικά πρώτος ο Τζάκ ανέβηκε στην κορυφή.

—“Ελάτε!... έλάτε!... τους φώναζε με άνυπόμονη φωνή.

“Ο κ. Ζερμάττ, ο κ. Ουόλστον κι’ ο “Ερνέστος βιάσθηκαν ν’ ανέβουν.

“Ω, τί θέαμα! Το ύπόστεγον, όπου ήταν τά δυο κανόνια, τη νύκτα είχε πυρποληθεί και τώρα δεν ήταν παρά έρείπιο πού κάπνιζε ακόμη. Το κατάρτι της σημαίας, σχισμένο από πάνω ως κάτω, ήταν πεσμένο σ’ ένα σωρό από χόρτα και χαμόδενδρα μισοκαμένα. “Όσο για τά δένδρα, πού οι κλώνοι τους διεσταυρώνονταν επάνω από το πυροβολείο, κι’ αυτά ήταν κατασπασμένα ως τις ρίζες κι’ έβλεπες ακόμα τά ίχνη της φλόγας, πού είχε κάψει τις κορυφές.

Τά δυο κανόνια σκεπάζονταν από τους κυλιόμενους, πού η καταιγίδα δεν μπόρεσε να τους αναποδογυρίσει.

“Ο “Ερνέστος κι’ ο Τζάκ είχαν πάρει μαζί τους καινούργια φυτίλια, για ν’ αντικαταστήσουν εκείνα πού θά είχαν βραχή! καθώς και πολλά βλήματα, για να εξακολουθήσουν να πυροβολούν, αν τους άπαντούσαν από τη θάλασσα.

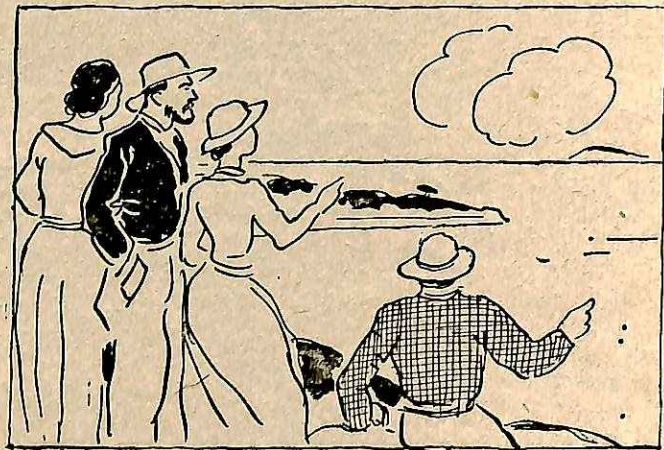
“Ο Τζάκ έβαλε φωτιά στο πρώτο κανόνι. Το φυτίλι κάηκε ως την τρύπα, αλλά δεν έπεσε ή κανονιά.

—Θά βράχηκε το γέμισμα και γι’ αυτό δεν πήρε φωτιά, είπε ο κ. Ζερμάττ.

—Νά το αλλάξουμε, είπε ο κ. Ουόλστον. Τζάκ, πάρε τη βέργα και προσπάθησε ν’ άδειάσει το κανόνι.

“Επειτα άα βάλουμε άλλο βλήμα. “Αλλά ή βέργα μπήκε στο κανόνι και, πρὸς μεγάλη έκπληξη του Τζάκ, έφθασε ως τόν πάτο. Το βλήμα, πού είχαν βάλε κατά τά τέλη του καλοκαιριού, δεν βρισκόταν πιά εκεί μέσα. “Ετσι άδειανό ήταν και το δεύτερο κανόνι!

—Τά έρριξαν;... φώναζε ο κ. Ουόλστον.

Δεν φαινόταν τίποτα, ούτε ίχνος από ναυάγιο.

—Ναί, και τά δυο! αποκρίθηκε ο Τζάκ.

—Μά ποιός;

—Ποιός; Έκαμε ο “Ερνέστος ύστερ’ από μικρή σκέψη. Μά ο κύριος Κεραυνός βέβαια!

—“Ο κεραυνός;

—Δέν υπάρχει άμφιβολία, πατέρα! “Ο τελευταίος κεραυνός πού ακούσαμε χθές βράδυ, έπεσε σ’ αυτό το βουνάκι. Το ύπόστεγο κάηκε και, άμα ή φωτιά έφθασε στα κανόνια, οι δυο κανονιές έπεσαν ή μία κατόπιν της άλλης....

Μπροστά στ’ άποκαΐδια πού σκέπαζαν το έδαφος, άλλη εξέηγησι δεν χωρούσε. “Αλλά τί άδρες άγωνιάς είχαν περάσει οι κάτοικοι του Φελσενχάιμ τη φοβερή εκείνη νύκτα, από τη στιγμή πού ακούσθηκαν οι δυο κανονιές!..

—Πώς σάς φαίνεται λοιπόν αυτός ο κεραυνός πού γίνεται κανονιέρης, φώναζε ο Τζάκ, αυτός ο Ζεύς πού φυτρώνει εκεί πού δεν τόν σπέρνουν!..

“Αφού ξαναγεμίσθηκαν τά κανόνια, ή βάρκα έφυγε από το νησάκι του Καρχαρία, όπου ο κ. Ζερμάττ έπρεπε να ξαναφτιάσει το ύπόστεγο, άμα το συγχωρούσε ο καιρός.

“Ετσι κανένα πλοίο δεν είχε φανή την περασμένη νύκτα απέξω από το νησί, κανένα πλοίο δεν είχε ναυαγήσει στις ξέρες της Νέας - “Ελβετίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ’.

“Η περίοδος των βροχών τελείωσε την τελευταία έβδομάδα του Αύγουστου. “Επειδή έσκόπευαν να κάμουν ταξείδι στο έσωτερικό του νησιού, άρχισαν άμέσως το άργωμα και τη σπορά.

Αυτή τη φορά, οι δυο οικογένειες αποφάσισαν να μην εγκατασταθούν στο Φαλκενχόρστ. “Η θερμή κατοικία είχαν ύποστη αρκετές βλάβες τού χειμώνα κι’ έπρεπε να επιδιορθωθεί. Λίγες μέρες μόνο θά περνούσαν εκεί, ως πού να σπείρουν τά χωράφια, να κλαδέψουν τ’ άμπέλια και να περιποιηθούν τά ζώα. Το ίδιο θά έκαναν και στάλλα κτήματα. Και θά περίμεναν, δυο μήνες ακόμη, την έπιστροφή του “Ειφία, εργαζόμενοι για την επάρκεια και την ευημερία της άποικίας.

“Επειδή ή παρουσία της κυρίας Ζερμάττ και της κυρίας Ουόλστον στο Φελσενχάιμ ήταν απαραίτητη, οι δυο νοικοκυράδες έδήλωσαν πώς άναλαμβάνουν αυτές τις μέσα κι’ έξω εργασίες, τά ζώα, τά πουλιά, τὸ λαχανόκηπο κλπ. “Επείτρεψαν όμως στην “Αννα να συνοδεύει τόν πατέρα

της στην έπίσκεψι των κτημάτων κι’ ή καλή κόρη εύχαριστήθηκε πολύ. Κι’ ο “Ερνέστος, έννοείται, τὸ ίδιο. “Αλλάστε τά ταξείδια, από τὸ ένα κτήμα στο άλλο, δέν θά ήταν διόλου κουραστικά. Είχαν τὸ άμαξάκι με τούς δυο βονάσους και μ’ αυτό θά πήγαιναν ο κ. Ζερμάττ, ο κ. Ουόλστον, ο “Ερνέστος κι’ ή “Αννα, ένῶ ο Τζάκ θά προηγείτο, σάν άνιχνευτής, καθάλλα στον άγαπημένο του θναγρο Λάιχτφους.

Στις 25 Αύγουστου έγινε ή πρώτη έπίσκεψις στο Φαλκενχόρστ, πού ο περιβάλλων του έκλεινε αρκετά κατοικίδια ζώα. “Ο καιρός ήταν άφρατος και μία έλαφρά αύρα έρχόταν από τὸν όρμο της Σωτηρίας. “Η ζέση δεν ήταν ακόμα άνυπόφορη. Ν’ ακολουθούν τη σκιερή δενδροστοιχία της άκρογιαλίας, αυτό έμοιαζε μάλλον με περίπατο, κι’ από τούς πιο εύχάριστους μάλιστα.

“Επειτα, την εποχή εκείνη του χρόνου ο κ. Ζερμάττ κι’ οι σύντροφοί του δοκίμαζαν τὸ ζωηρό έκείνο αίσθημα πού τούς γεννούσε πάντα ο γυρισμός της άνοιξης, της καλής άνοιξης, πού ξαναρχόταν, ύστερ’ από λίγων μηνών άπουσία, σά φίλη, φορτωμένη δώρα.

Δέν είχαν να κάμουν γεωργικές εργασίες στο Φαλκενχόρστ. “Όλες τις ώρες της διαμονής τους σ’ αυτό τὸ κτήμα τις άφιέωσαν στην περιποίηση των ζώων, στην άνάνεωσι των τροφών τους, στην επιδιόρθωσι των σταύλων και στο καθάρισμα του ρυακιού.

“Όσο για τά θαυμάσια δένδρα του γειτονικού δάσους, αυτά είχαν αντίσταθι στους άνέμους και μόνο πού είχαν χάσει μερικούς κλώνους. “Επρεπε λοιπόν να μαζέψουν αυτά τά έύλα και να τ’ άποθηκεύσουν στον περίβολο.

Ότε ή πανύψηλη ριζοφόρα, πού βάσταζε τη θερμή κατοικία, είχε πάθει τίποτα. Μία άλλη όμως παρακάτω, είχε κεραυνωθεί. Κι’ όταν την είδε ο “Ερνέστος σκέφθηκε πώς θά μπορούσαν να προστατεύσουν τὸ Φαλκενχόρστ μ’ ένα άλεξίκεραυνο.

Τρεις δλόκληρες ήμέρες χρειάστηκε να μείνουν εκεί και γύρισαν στο Φελσενχάιμ, όπου άναπαύθηκαν μόνο είκοσι τέσσαρες ώρες. Κατόπιν ο κ. Ζερμάττ κι’ οι σύντροφοί του, με τὸ άμάξι και τά υποζύγια, ξεκίνησαν για τὸ Βάλντεγκ.

“Εφθασαν πριν από τὸ μεσημέρι κι’ άμέσως άρχισαν την εργασία. “Εκεί ήταν ή στάνη με τά γιδοπρόβατα, πού ο αριθμός τους μεγάλωνε από χρόνο σε χρόνο. “Εκεί ήταν ακόμη ένα κοτέτσι, μ’ έκτοντάδες πουλερικά. Μερικές έπισκευές έπρεπε να γίνουν στην άποθήκη, όπου είχαν τά σανά της τελευταίας έσοδείας. “Η κατοικία όμως, —ένα σπιτάκι από καλάμια, άμμο και γλίνα,—δέν είχε πάθει τὸ παραμικρό. “Ο κ. Ζερμάττ παρατήρησε μ’ εύχαρίστησι ότι κι’ ή γειτονική βαμβακοφυτεία έμεινε άπειρακτη, καθώς κι’ ο βάλτος, πού είχε μεταβληθί σε άγρό ριζιού.

(“Ακολουθεί)

Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΠΑΙΔΟΥ

Ποιά έξοχή δά προτιμήσωμε τὸ καλοκαίρι

Όπως είχα ύποσχεθί πρὸ ήμερών, θά μιλήσωμε σήμερα για την έκλογη της έξοχης. Δηλαδή, ποιά έξοχή ωφελει και ποιά βλάπτει, άναλόγως τὸν άργανισμό του παιδιού και της παθήσεώς του, εάν φυσικά ύποφέρει από κομμία άρρώστεια. Νομίζει ο πολὺς κόσμος πὸς οί γιατροί διχογνωμοῦμε στο ζήτημα της έκλογης της έξοχης; αυτό είναι πλέον και μεγάλη, διότι οί γιατροί και μάλιστα όσοι άσχολούνται με τά παιδιά, συμφωνούν άπόλυτα μεταξύ των για τας ένδείξεις και άντενδείξεις της μιας ή της άλλης έξοχης, διά τὸν ένα ή τὸν άλλο άργανισμό. “Αλλά συμβαίνουν συνήθως δύο πράγματα : Πρῶτον συμβουλευόονται τὸ γιατρό χωρίς να εξετάσει τὸ παιδί και δεύτερον, διότι έπειδή μās συμφέρει έφέτος ή θάλασσα, πηγαίνουμε έχοντας ύπ’ όψιν μας την πρὸ τριετίας δοθείσαν συμβουλήν του γιατρού, χωρίς να ξέρουμε ότι έν τῷ μεταξύ έχουν δημιουργηθί άντενδείξεις για τὴ θάλασσα, από διάφορες διαταραχές πού έπαθε τὸ παιδί.

Πρῶτα άπ’ όλα όπως είπαμε και άλλοτε, για να ωφελήη ή έξοχή, πρέπει να συνοδεύεται και από κάποια ήσυχία και τάξι, δηλ. πρέπει ή έγκατάστασίς μας να είναι κάπως άνετος και εύχριστος.

Δέν θέλω βέβαια να πῶ πὸς πρέπει να έχωμεν επαύσεις για να πάμε στην έξοχή, διότι δυστυχώς δεν μπορεί να είμαστε όλοι προνομιούχοι της τύχης, αλλά τούλάχιστον πρέπει να ύπάρχη ένα δωμάτιον ή μία μπαράγκα για να βρούμε μετά από τὸ μπάνιο ή από τὸ παιχνίδι ένα κρεβάτάκι για να ξεκουράσουμε τὸ σῶμα μας, πού τόσο έχει ανάγκη από άνάπαυσι και όχι μόνον άπνοι την νύκτα για να κυνηγούμε σαρανταποδαρούσες και διάφορα άλλα έντομα. Δέν συμφωνῶ καθόλου με εκείνους πού συνιστοῦν έξοχή κάτω από τὸ πεύκο ή στο ύπαιθρο για να άπολαύσουν τη φυσική ζωή. Σήμερα ο άνθρωπος δεν βρίσκεται ούτε και διατρεφί τίποτε από την πρωτόγονο κατάστασί του, όποτε να πορηί χωρίς ζημία να ζήση έστω και 2 ήμέρες πρωτόγονα και μάλιστα ο νεαρός άργανισμός. Και πρὸς άδδειξιν άς θυμηθούμε πὸς αίσθανόμεθα τὸ σῶμα μας επί 3 ήμέρας, ύστερα από μία ήμερησία έκδρομή στη θάλασσα ή στο βουνό. “Ετυχε να ιδῶ να γυρίζουν από την έξοχή άδύνατοι, πραγματικά πτώματα και κάποιον πού έρώτησα, αν είχε τύφο και είναι τόσο άδύνατος, μου άπήντησε: ““Όχι γιατρέ μου είχα πάει έξοχή, και μου περιέγραψε με τά μελανώτερα χρώματα την έξοχή πού έκαμε. “Εφ’ όσον λοιπόν είναι δυνατή ή κάπως άνεκτή

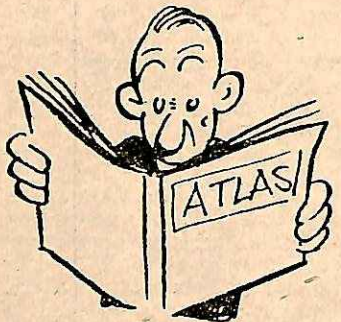
έξοχή, θά σκεφθούμε ποιά πρέπει να εκλέξουμε από ίατρικής άπόψεως για να μάς ωφελήση. Στην “Ελλάδα προτιμάμε τη θάλασσα και τὸ πεύκο, δηλαδή ύψόμετρο 150 μέχρι 500 μέτρα. Πιὸ ψηλά δεν πάμε εύκολα, διότι πρῶτον είναι μακριά και δεύτερον ή συγκοινωνία είναι δύσκολη. “Επειτα για μικρά παιδιά, άδυνατούς άργανισμούς, γέροντας και έξηνητλημένους, τὸ ύψόμετρο άνω των 600 μ. είναι επικίνδυνον, λόγω της άραιώσεως του οξυγόνου του άέρος και τὸ μεγάλο ψύχους εις τὸ όποιον δεν είμεθα καθόλου συνηθισμένοι.

Τὸ πεύκο, ή άγαπημένη έξοχή των “Αθηναίων, δεν έχει κομμία άτένδειξι, για κομμία πάθησι και για κανένα άργανισμό. Τὸ κλίμα των μεσογείων μερῶν είναι ήπιο, μαλακό, δεν προκαλεί μεγάλες καύσεις στον άργανισμό και έπομένως φέρνει όρεξι στο παιδί, χωρίς συγχρόνως να τὸ άδυνατίζη και λόγω του κλίματος και έπειδή δεν δίδεται ή εύκαιρία στα παιδιά για πολλά παιχνίδια, συμβαίνει τὸ άντιθέτον. Τὸ κλίμα των μεσογείων ωφελεί 100 % όλους τούς άργανισμούς, τούς άδυνάτους τούς δυναμένους και τούς γερούς τούς διατρεφί και τούς σταθεροποιεί την υγεία. “Ο καθάρος άέρας φέρνει όρεξι για φαγητό, μία εύεξία στον άργανισμό και όρεξι για εργασία. “Ο ήλιος του βουνού ωφελεί πραγματικά διότι οί χημικές άκτίνες του ήλιου, αί υπεριώδεις, άπηλλαγμένες από τη σκόνη της πόλεως και από τά διάφορα παράσιτα της άτμοσφαιρας, προσφέρουν τις θεραπευτικές των ιδιότητες. Αί υπεριώδεις άκτίνες του ήλιου επιδρουν στο σῶμα τὸν ανθρώπου και σχηματίζεται ή βιταμίνη Δ, ή όποία ως γνωστόν γιατρεύει τούς άδένους, ραχιτισμόν και όλες τις άδυναμίες του παιδικού άργανισμού. “Επομένως ή ήλιοθεραπεία στα μεσόγεια ωφελεί 100 %, ένῶ στη θάλασσα, και μάλιστα όπως γίνεται σήμερα, βλάπτει τις περισσότερες φορές. “Η άτμοσφαίρα στα μεσόγεια και ίδίως της “Αττικής, είναι καθαρά, σπανίως θά συναντήση κανείς υγρασία, πού τόσο πειράζει τούς άρθρικούς. Και γενικώς ο παραθερίζων στο πεύκο, εάν δεν στενοχωρηται, διότι του λείπουν αί άπολαύσεις της θάλασσας και εάν δεν αφήνη τὸν έαυτόν του να πλήτη, αίσθάνεται πραγματικά και διαρκώς την υγεία και τη χαρά στον άργανισμόν του.

Εις τὸ έπόμενον άρθρον θά άσχοληθούμε με τη θαλασσία έξοχή, όποτε θά μάς δοθί ή εύκαιρία να μιλήσωμε για τά μπάνια και την ήλιοθεραπεία.

Γ. Μπαμπούρης
Παιδίατρος

Οι γεωγραφικοί χάρται ησαν γνωστοί από αρχαιοτάτων χρόνων. Πρό τριών χιλιάδων ἐτών οἱ Αἰγύπτιοι ἐχρησιμοποιοῦσαν γεωγραφικούς χάρτας σχεδιασμένους ἐπὶ φύλλων παπύρου. Οἱ Ἀσσύριοι ἐγνώριζαν ἐπίσης τὴν τέχνην τῆς σχεδίασεως χαρτῶν, ἀλλὰ τοὺς ἐχάραζαν ἐπάνω σὲ πέτρες. Γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸ λόγο τὰ βασιλικά ἀνάκτορα τῶν Ἀσσυρίων ἦσαν διακοσμημένα με ὑπερλαμπρά «γεωγραφικά» ἀνάγλυφα, παριστάνοντα τὰ σχέδια μεγάλων πόλεων ἢ ὁλοκλήρων ἡπείρων.

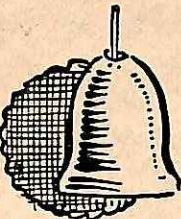
λων πόλεων ἢ ὁλοκλήρων ἡπείρων.

Οἱ Φοίνικες, οἱ πρῶτοι μεγάλοι ποντοπόροι καὶ κυριώτεροι ἔμποροι κατὰ τὴν ἀρχαιότητα, εἶχαν κατασκευάσει χάρτας, τοὺς ὁποίους κρατοῦσαν μυστικούς, γιὰ νὰ μὴ μποροῦν νὰ ἐπωφεληθοῦν ἀπ' αὐτοὺς οἱ ἀντίπαλοί των ποντοπόροι.

Ἀργότερα οἱ Ῥωμαῖοι συνέταξαν χάρτας ὅλων τῶν χωρῶν, τὰς ὁποίας εἶχαν ὑποτάξει. Στὴν Ῥώμην, ὁ Αὐγουστος διέταξε καὶ ἐχάραξαν ἐπάνω σὲ μιά ἀσημένια πλάκα ἕνα χάρτην ὅλου τοῦ κόσμου, τόσον μεγάλον, ὥστε ἐκάλυπτεν ὁλόκληρον πλευρὰν τοῦ τεραστίου ἀνακτόρου του.

Τέλος, κατὰ τὸ 135 μ. Χ. ὁ περίφημος Ἑλλην ἀστρονόμος Πτολεμαῖος ἀποτελείων τὸν «Παγκόσμιον Ἀτλαντὰ» του.

Στὴν ἐποχὴ δὲ τοῦ Πτολεμαίου ὁ κόσμος ἦταν ἐλάχιστα γνωστός καὶ αἱ μέθοδοι μετρήσεως ποὺ ἐχρησιμοποιοῦν οἱ γεωγράφοι λανθασμένοι. Ἐπὶ τοῦ χάρτου ποὺ κατασκεύασεν ὁ Πτολεμαῖος βλέπει κανεῖς τὴν Ἀσία νὰ ἐπεκτείνεται πρὸς ἀνατολὰς ὑπερμέτρως καὶ ὅχι μόνον νὰ καλύπτῃ τὴν θέσιν τῆς Ἀμερικῆς, ποὺ δὲν ἀναφερόταν καθόλου, ἀλλὰ καὶ νὰ εἰσχωρῇ κατὰ τὸ ἥμισυ περίπου τὸν Ἀτλαντικὸν Ὠκεανόν.

Ὁ Σωβιετικός Κώδων

Τὸ δρᾶμα τοῦ πληρώματος τοῦ βυθισθέντος Ἀμερικανικοῦ υποβρυχίου «Σκουά-λους» καὶ οἱ μεγάλες προσπάθειες ποὺ κατέβαλε ἡ Κυβέρνησις τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν γιὰ νὰ διασώσῃ τὰ ναυτόπουλά της ἀπὸ τὴν ὑγρὴ καὶ μαύρην ἀγκαλιά τῶν βυθῶν, συνεκίνησε βαθεῖα ὁλόκληρον τὸν κόσμον.

Τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο τὰ τηλεγραφήματα ἀγγέλλαν τὶς προσπάθειες αὐτῆς ποὺ εὐτυχῶς ἐπέτυχαν γιὰ νὰ πιστοποιήσουν τὴν τελείαν ὀργάνωσιν τοῦ Ἀμερικανικοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ καὶ τὸν ρόλον ποὺ ἔπαιξε τὸ εἰδικὸ ὄργανον, ὁ «κώδων διασώσεως», ὁ ὁποῖος, πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι γιὰ πρώτη φορά ἐχρησιμοποιήθη ἀποτελεσματικὰ διὰ πραγματικὴν ἀνάγκην καὶ ὅχι χάριν δοκιμῶν. Τὶ εἶναι ὁ κώδων; ὁ περίφημος αὐτὸς «κώδων διασώσεως»;

Εἶναι ἕνα χαλύβδινο κιβώτιον, γεμάτον ἀπὸ ἀτμοσφαιρικὸν ἀέρα, τὸ ὁποῖον καταλήγει σ' ἕνα στόμιον ποὺ κλείνει στεγανῶς διὰ χαλύβδινον καλύμματός. Τὸ κιβώτιον αὐτὸ κρέμεται ἀπὸ ἕνα συρματόσχοινο, ἀπὸ τὸν

γερανὸ τοῦ ναυαγοσωστικοῦ καὶ κατεβαίνει μέχρι τοῦ βάθους ὅπου βρίσκεται τὸ ναυαγισμένον πλοῖον. Εἰς τὸ στόμιον τοῦ σωστικοῦ κώδωνος ὑπάρχει μιά συσκευή, χάρις σὴν ὁποία κατορθώνεται ἡ στεγανὴ προσαρμογὴ σὲ μιά ἀπὸ τὰς καθόδους τοῦ υποβρυχίου. Τὴν προσαρμογὴ τοῦ κώδωνος τὴν κάνουν δύοτες ποὺ βρίσκονται μέσα σ' ἕνα μεταλλικὸ σκάφανδρο καὶ οἱ ὁποῖοι μποροῦν νὰ κατεβῶν ὁ βάθος 100 καὶ πλέον μέτρων, χωρίς φόβον νὰ πάθουν τίποτε, χάρις εἰς τὴν μεγάλην ἀντοχὴ τοῦ σκαφάνδρου σὴν πίεσιν τοῦ νεροῦ. Οἱ δύοτες με ὠρισμένες μηχανικὲς συσκευές, τὶς ὁποῖες διευθύνουν ἀπὸ τὸ ἑσωτερικὸν τοῦ σκαφάνδρου, χωρίς νὰ ἐρχῶνται εἰς ἐπαφὴν με τὴν θάλασσαν, ἐργάζονται με ἱκανοποιητικὴν ἀποδοσίαν.

Ὅταν ἐφαρμοσθῇ στεγανῶς ὁ κώδων ἀπὸ τοὺς δύοτες, τὸ ἐντὸς τοῦ υποβρυχίου πληρῶμα ἀνοίγει τὴν ὀθὴν καὶ μπαίνει σ' αὐτὸν καθ' ὁμάδας, ἀναλόγως με τὸ μέγεθος τοῦ κώδωνος. Ὁ κώδων ὕστερα ἀνασύρεται, κατόπιν συνεννοήσεως με τὸ πληρῶμα τοῦ ναυαγοσωστικοῦ καὶ ἡ ὁμάς ἐκ τῶν ἀνδρῶν τοῦ πληρώματος φθάνει σὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης καὶ μετὰ εἰς τὸ ναυαγοσωστικόν, μέσα εἰς τὸ ὁποῖον ὑπάρχει εἰδικὸς θάλαμος ὁ ὁποῖος εἶναι ἀπαραίτητος διὰ νὰ ἀποκατασταθῇ ἡ ὁμαλὴ πίεσις τοῦ αἵματος τῶν ναυαγῶν. Μέσα στὸν θάλαμον αὐτὸν εἰσάγονται ἀμέσως οἱ ναυαγοὶ πρὶν τοὺς παρῶν ἄλλῃ βοήθειαν, ἐκεῖ διοχετεύεται καὶ πιεσιζόμενος ἀέρας τόσοσων ἀτμοσφαιρῶν, ὅση ἦταν ἡ μεγίστη πίεσις εἰς τὸ βάθος τῆς θαλάσσης ποὺ εὐρίσκοντο. Σιγὰ-σιγὰ ἐλαττώνεται ἡ πίεσις. Π.χ. ἐάν ἕνας ναυαγὸς παραμείνῃ ἐπὶ 3 λεπτά τῆς ὥρας εἰς βάθος 50 μέτρων, ἡ «ἀποπίεσις» θὰ διαρκέσῃ τρεῖς ὥρες.

Εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ «Σκουάλους», ἡσυχία γεννήθη ἡ ἐξῆς ἀπορία: Γιατί δὲν κατεκλύσθη ὁλόκληρον τὸ υποβρύχιον ἀπὸ τὰ νερά; Αὐτὸ γίνεται εὐκολὰ νοητό, ὅταν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι ὅλα τὰ υποβρύχια χωρίζονται σὲ διάφορα στεγανά διαμερίσματα, τὰ ὁποῖα χωρίζονται πάλιν μεταξὺ τῶν μετὰλλινες πόρτες, ποὺ κλείνουν ἀεροστεγῶς. Μόλις λοιπὸν συμβῇ τὸ ἀτύχημα, τὰ διαμερίσματα κλείνουν καὶ τὰ διάφορα τμήματα ἀπομονοῦνται τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ἐπίσης μέσα σὲ κάθε υποβρύχιον ὑπάρχουν συσκευαὶ δξυγόνου ὑπὸ πίεσιν, τὸ ὁποῖον ἀφίεται με ρυθμό, ὀριζόμενον ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν τοῦ πληρώματος.

Σ' ὅλο τὸ σκάφος ὁ ἀὴρ εἶναι τῆς αὐτῆς πυκνότητος, αὐτὸ δὲ κατορθώνεται χάρις εἰς τὴν ἰσοποσὸν κυκλοφορίαν τοῦ ἀέρος. Κατὰ τὰς καταδόσεις ὁ τεχνιτὸς ἀὴρ ἐπαρκεῖ διὰ 12-14 ὥρας, σὴν περίπτωσιν δὲ τοῦ ἀμερικανικοῦ υποβρυχίου, τὸ διάστημα τῶν 40 ὥρῶν (τόσο παρέμειναν οἱ ναυαγοί), κατωρθώθη χάρις εἰς τὴν ὑπεράνθρωπον προσπάθειαν καὶ φειδὴ ἡ ὁποία ἐφθασε σὲ τέτοιο σημεῖον, ὥστε μόλις νὰ διατηροῦνται εἰς τὴν ζωὴν οἱ ναυαγοί.

M. K.

Μ' ΕΝΑ ΣΚΙΤΣΟ ΚΑΙ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

Τὸ σύνολον τῶν δρόμων τοῦ Παρισιοῦ ἀντιπροσωπεύει μιά ἑκτασί ποὺ θὰ ἐκάλυπτε ἕνας δρόμος μήκους 2 χιλιάδες χιλιόμετρα, περίπου.

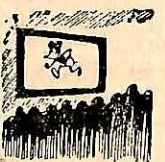
Ὁλόκληρος ὁ πληθυσμὸς τοῦ κόσμου ὑπολογίζεται εἰς 2.250.000.000 κατοίκους. Ἐξ αὐτῶν 1.100.000 εἶναι οἱ κάτοικοι τῆς Ἀσίας.

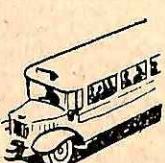
Τῷ 1894 ὑπῆρχαν στὴν Γερμανίαν 200 ἐν ὅλῳ αὐτοκίνητα. Σήμερα κυκλοφοροῦν 12.500 φερές περισσότερες, δηλαδὴ 2.500.000 περίπου.

Τὸ πόσιμον νερὸ καὶ τὸ νερὸ ποὺ χρησιμοποιεῖται διὰ τὰς κατασκευὰς τῶν δρόμων τοῦ Λονδίνου διέρχεται διὰ σωλῶνων 3.000 χιλιομέτρων μήκους.

Σ' ὅλο τὸν κόσμον ὑπάρχουν 62.000 κινηματογράφοι καὶ 3.000 σάλλες, οἱ ὁποῖες συγκεντρώνουν 200 ἑκατομμύρια περίπου θεατὰς κάθε ἑβδομάδα.

Στὸ Παρίσι ὑπάρχουν περισσότερα τῶν 3.000 λεωφορείων, τὰ ὁποῖα διατρέχουν καθ' ἑκάστην 550.000 χιλιόμετρα, κατὰ μέσον ὅρον.

Ἡ ἄμυνα τῶν φυτῶν

Σὲ πολλοὺς ἀνθρώπους ἀσφαλῶς θὰ γεννήθηκε ἡ σκέψις, γιατί ἡ φύσις ποὺ ἐδημιούργησε τὰ ἄνθη μετὰ ὡραία χρώματα καὶ τὰ θαυμάσια ἀρώματά τους, τὰ ὥπλισε καὶ με ἀγκάθια, δηλητήρια κλπ., ὅπλα δηλαδή, ποὺ πολλὰς φορὲς εἶναι ὅχι μόνον δυσάρεστα, ἀλλὰ καὶ ἐπικίνδυνα; Μιά τέτοια σκέψις ἔρχεται αὐτόματα στὸ νοῦ κάθε ἀνθρώπου, ποὺ βλέπει καὶ δὲν μπορεῖ νὰ ἐξηγήσῃ γιατί τὰ ὡραία τριαντάφυλλα ἔχουν ἀγκάθια.

Ὡστόσο τὸ σφάλμα δὲν εἶναι τῆς φύσεως, ἀλλὰ τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ φαντάζεται ὅτι ὅλα ὅσα ὑπάρχουν στὴ φύσιν, ἔχουν πρὸς χάριν του γιὰ νὰ τὸν ἐξυπηρετήσουν. Τὰ ἄνθη ὅμως ἔχουν ἀνώτερο, πολὺ σπουδαιότερο προορισμὸ ἀπὸ τὸν ὑποτιθέμενον ρόλον, ποὺ θέλει νὰ τοὺς ἀποδώσῃ ὁ ἀνθρώπος.

Στὸν περὶ ὑπάρξεως ἀγῶνα, ποὺ διέπει καὶ θὰ ἐξακολουθῇ νὰ διέπῃ πάντοτε τὴ φύσιν, τὰ φυτὰ εἶναι τὰ θύματα τῶν ζώων ποὺ τρέφονται δαπάναις αὐτῶν. Τὶ μεγάλη δὲ σημασία ἔχει αὐτὸ γιὰ τὴν ἐν γένει οἰκονομίαν τῆς φύσεως καὶ γιὰ τὴν ὑπόστασιν τῶν ζώων, καταφαίνεται ἀπὸ τὸ ἐξῆς γεγονός:

Τὰ φυτὰ παραλαμβάνουν, ὡς γνωστὸν, ἀνοργανοὺς οὐσίας ἀπὸ τὸν ἀέρα καὶ τὸ ἔδαφος καὶ μετὰ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ἡλιακοῦ φωτός τὰς μετατρέπουν σὲ ὀργανικὰς ἐνώσεις. Μόνο δὲ μετὰ τὰς τελευταῖας αὐτῆς μετατροπῆς τὰς ζῶα, δεδομένου ὅτι ὁ ὀργανισμὸς τοὺς δὲν εἶναι ἱκανὸς νὰ χρησιμοποιήσῃ ὡς τροφὴ τὴν ἀνόργανον ὕλην. Ἀπὸ αὐτὸ δὲ καταφαίνεται ὅτι, ἂν δὲν ὑπῆρχον τὰ φυτὰ, τὰ ζῶα θ' ἀπέθνησκον. Τοῦτο ἰσχύει καὶ γιὰ τὰ σαρκοφάγα ζῶα διότι καὶ αὐτῶν ἡ ζωὴ συντηρεῖται ἐμμέσως μετὰ τὰ φυτὰ, δηλαδὴ μετὰ τὰ φυτοφάγα ζῶα.

Τὶ φθορὰ ὕφιστανται τὰ φυτὰ καὶ μάλιστα τὰ φύλλα καὶ τὰ πράσινα τρυφερά μέρη τους ἀπὸ τὰ φυτοφάγα ζῶα, εἶναι γνωστὸν. Φθάνει ν' ἀναφέρῃ κανεῖς τὸ κλασικὸ παράδειγμα τῆς νήσου Ἀγίας Ἐλένης, γνωστῆς ἀπὸ τὴν ἐξορία καὶ τὸν θάνατον τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος. Ὅταν τῷ 1500 ἀνε-

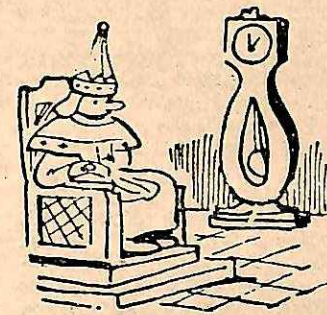
καλύφθη τὸ νησί αὐτό, ἦταν κατὰφυτο ἀπὸ πυκνὰ δάση, ἀλλ' ἐξ αἰτίας τῶν αἰγοπροβάτων ποὺ γιὰ πρώτη φορά ἔφεραν στὸ νησί οἱ Πορτογάλοι τῷ 1513, μετεβλήθη σὲ διάστημα τριῶν αἰώνων εἰς γυμνὸν βράχον.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ὁ περὶ ὑπάρξεως σκηνὸς ἀγῶν βρίσκεται τὰ φυτὰ μᾶλλον ἀπροστάτευτα. Εἶναι καθηλωμένα στὸ ἔδαφος καὶ ἐνθάδε σπερνοῦνται τοῦ κυριώτερου μέσου ἀμύνης, ποὺ ἔχουν ὅλα τὰ ζῶα ἐν ὥρᾳ κινδύνου, δηλαδὴ τῆς φυγῆς πρὸ τοῦ ἐπιτιθεμένου ἐχθροῦ. Ὡστόσο ὅμως δὲν ἔμειναν καὶ αὐτὰ ἐντελῶς ἀπροστάτευτα, γιατί, μετὰ τὴν ἐξέλιξιν, ἀπέκτησαν μερικές ιδιότητες ποὺ συντελοῦν εἰς τὴν ἀμύναν τους. Αὐτῆς οἱ ιδιότητες ἀποτελοῦν κυριολεκτικῶς τὰ ὅπλα τῶν φυτῶν, μετὰ ὁποῖα ὅχι μόνον παρεμποδίζονται τὴν ἐπιθεσὶν τῶν ζώων, ἀλλὰ καὶ τὰ βλάπτουν.

Καὶ πρῶτ' ἀπ' ὅλα, πολλὰ φυτὰ παρασκευάζουν πικρὰς ἢ δηλητηριώδεις οὐσίας ποὺ ἡ γεύσις τοὺς ἀποβαίνει, ἀναλόγως, δυσάρεστη, ἐπιβλαβὴς ἢ καὶ θανατηφόρος. Ἀλλὰ πάλιν παρασκευάζουν ὀσμηρὰς οὐσί-

ες καὶ μάλιστα αἰθέρια ἔλαια, ἐρεθιστικὰ ἢ δηλητηριώδη, ὅπως π.χ. εἶναι μερικά ὀσμήματα γιὰ τὰ ἔντομα. Ἐτσι, μερικά φυτὰ, ὅπως οἱ νάρκισσοι, τὰ σπαράγνια κλπ., ἔχουν λεπτοτάτους καὶ αἰχμηροὺς βελονοειδεῖς κρυστάλλους ἀπὸ ὀξεία καὶ ἀσθενή, ποὺ διατρύχουν σάν ὀξυτάτα ἐγχειρίδια τὸ στόμα τῶν ἐπιτιθεμένων ἐντόμων καὶ αὐτοὺ τοῦ φοβεροῦ καὶ ἀδηφάγου κοχλίου.

Τὸ σπουδαιότερον δὲ καὶ τὸ πῶς διαδεδομένο μέσον ἀμύνης εἶναι τ' ἀγκάθια, ποὺ ἀναπτύσσονται εἰς τὰ πολυτιμότερα μέρη τοῦ φυτοῦ, τὰ πῶς εὐπρόσβλητα καὶ μᾶλλον εὐπαθῆ. Εἶναι προφανές ὅτι, ὅταν τὸ φυτὸ ἀναπτυχθῇ καὶ γίνῃ δένδρον, δὲν κινδυνεύει, γιατί ὁ κορμὸς τοῦ σκληρύνεται καὶ δὲν τρώγεται. Γι' αὐτὸ δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ἀγκάθια ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς θάμνους καὶ τὰ νεαρὰ φυτὰ, ποὺ ἔχουν τέτοια στὸ στέλεχος καὶ τὰ κλαδιά τους, ὅπως παρατηρεῖται π.χ. στὰ ἐσπεριδοειδῆ, στὴν ἀκκακίαν κλπ., ποὺ ἡ ὅλη τους ἄμυνα στὸν σκληρὸν περὶ ὑπάρξεως ἀγῶνα ἔγκειται στὰ ἀφθονὰ τους ἀγκάθια.

Κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ἀντὶ ἀμμοδοχείων - ὥρολογίων, χρησιμοποιοῦσαν ἐπίσης δοχεῖα γεμάτα νερὸ (κλεψύδρας), ποὺ ἀδείαζαν ἀπὸ μιά μικρὴ τρυπίτσαν ποὺ βρισκόταν στὸ κάτω μέρος τοῦ δοχείου.

Κατὰ τὸ 135 π.Χ. ἕνας Ἀλεξανδρινὸς σοφὸς, ὁ Κτησίβιος, ἐφευρὲ τὸ ὕδραυλικὸ ὥρολόγιον. Τὸ ὥρολόγιον αὐτὸ συνίστατο ἀπὸ μιά στήλη διηρημένη σὲ δώδεκα μέρη, κατὰ μήκος τῆς ὁποίας μετεκινεῖτο ἕνα μικρὸ ἀγαλματάκι, ποὺ ἔδειχνε τὶς ὥρες. Ὡς πρὸς τὸν μηχανισμό του, ἦταν πολὺ ἀπλός: Δίπλα στὴ στήλῃ ὑπῆρχε ἕνα δοχεῖο με νερὸ, τὸ ὁποῖον, πέφτοντας, περὶεστρεφεν ἕνα τροχόν, ὁ ὁποῖος μετὰ τὴν σειρά του πάλιν ἔσπινε τὸ ἀγαλματάκι.

Τὰ πρῶτα μηχανικὰ ἐκκρεμῆ ὥρολόγια, ἐφευρεθέντα ὑπὸ τοῦ Γάλλου μοναχοῦ Γκερμπέρτ, ὁ ὁποῖος ἐγένε Παπᾶς τὸ 991, ἐνεφάνισθησαν στὶς ἀρχὰς τοῦ 10ου αἰῶνος. Ὡς πρὸς τὰ κοινὰ ὥρολόγια, κατεσκευάσθησαν στὴν Νυρεμβέργην περὶ τὸ 1500, ἦσαν δὲ πολὺ χονδρὰ καὶ σχήματος ὠειδοῦς.

Ἐκτοτε ἡ βιομηχανία τῶν ὥρολογίων διεδόθη ταχύτατα καὶ πολὺ σύντομα κατεσκευάσθησαν ὥρολόγια, τὰ ὁποῖα ἐθεωρήθησαν ὡς πραγματικὰ ἔργα τέχνης.

Μ' ΕΝΑ ΣΚΙΤΣΟ ΚΑΙ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

Κατ' ἔτος ἐξάγεται ἀπ' ὅλα τὰ χρυσωρυχεῖα τοῦ κόσμου χρυσὸς ἐνὸς ἑκατομμυρίου ἑκατὸν χιλιάδων χιλιόγραμμων.

Ὁ μακρότερος ὀβόγειος αἰθροδρόμος εἶναι τῆς Ν. Υόρκης, ὁ ὁποῖος διαστέλλεται 432 χιλ., ἐνῶ τῶν Παρισίων δὲν ὑπερβαίνει τὰ 200.

Τὸ ταχύτερον τρένο τῆς Εὐρώπης εἶναι ἕνα «αὐτοκίνητον», τὸ ὁποῖον καλύπτει μίαν διαδρομὴν 177 χιλιομ. μετὰ ταχύτητα 138 χιλιομέτρ. τὴν ὥραν.

Τὸ μεγαλύτερον ἐπιβατικὸ πλοῖον τοῦ κόσμου εἶναι τὸ «Κ. Ο. Ἡ. Ν. Ἐλζιμπερ» τὸν 85.000, τὸ ὁποῖον καθελκύθη στὶς 27 Σεπτεμβρίου π.έ.

Ἐνα γραμμάριον ραδίου στοιχίζει 6 ἑκατ. περίπου δραχμὰς καὶ ἡ ἐτήσια παραγωγή αὐτοῦ δὲν ὑπερβαίνει τὰ 60-70 γραμμάρια.

Ἡ ὑψηλότερα κορυφὴ τοῦ κόσμου εἶναι τὸ ὄρος Ἐβερεστ ποὺ εἰς ὕψος φθάνει τὰ 8.840 μ., ἢ 3.000 μ. ὑψηλότερον τοῦ Λευκοῦ Ὄρους.

Τὸ βουνό τῆς Ἑλληνικῆς ποιήσεως

Ο ΘΕΙΟΣ ΟΛΥΜΠΟΣ

1151

λίγη ευθυμία

Το χιούμορ
των προγόνων μας
Ο άνθρωπος έμαθε ότι ο
κόρακας ζή περισσότερο από
200 χρόνια. Και για να
βεβαιωθεί, έκλεισε ένα κό-
ρακα στο κλουβί!

Ο άνθρωπος, βλέποντας σ'
ένα ναυάγιο τους άλλους ν'
άρπάζουν διάφορα σκεύη
του καραβιού, γιά να σω-
θούν, άρπαξε κι' αυτός την
αγκυρά κι' έπεσε στη θά-
λασσα!

Ο άνθρωπος είπε σε κά-
ποιον, που συνήντησε: «Ε-
μαθα ότι πέθανες»... «Αλ-
λά με βλέπεις ζωντανό»,
είπε εκείνος. Και ο άνθρω-
πος: «Ναι, αλλά εκείνος
που μου το είπε είναι πολύ
άξιοπιστότερος από σένα.
Εκείνον πιστεύω!»

Ο άνθρωπος είδε στον ύ-
πνο του ότι έπάτησε ένα
καρφί. Νόμιζε λοιπόν ότι
του πονούσε το πόδι του και
το έδεσε. Και ένας άλλος
μωρός, που έμαθε την αι-
τία: «Καλά να πάθης, του
είπε. Γιατί κοιμήθηκες ξυ-
πόλητος!»

Ο άνθρωπος, θέλων να πω-
λήσει ένα σπίτι, γύριζε με
μια πέτρα απ' αυτό και την
έδειχνε για δείγμα!

Εξηγείται...

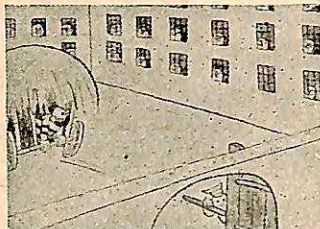
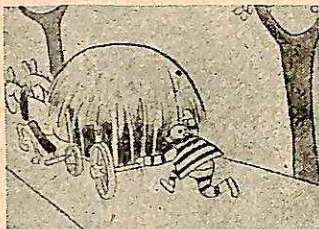
—Α! αγαπητέ μου φίλε,
εγώ δεν τα παίρνω ποτέ κα-
τάκαρδα τα πράγματα. Έ-
χω άλλως τε το «γνώθι σ'
αυτόν» και κρίνω πάντοτε
με αυστηρότητα τα πράγ-
ματα.

—Αυτό είναι ένα μεγάλο
προτέρημα. Μπράβο!

—Ευχαριστώ. Έτσι που
λές, όταν κάποιος καμιά με-
γάλη άνοησία, καμιά κου-
ταμάρα ή βλακεία, το αντι-
λαμβάνομαι άμέσως. Αντί
δμως να στενοχωρηθώ, ό-
πως κάνουν όλοι οι άνθρω-
ποι, το παίρνω το πράγμα
φιλοσοφικά και γελάω!...

—Τώρα εξηγείται γιατί
γελάς συνεχώς!

ΕΠΕΣΤΡΕΨΕ ΣΤΗ ΦΥΛΑΚΗ ΤΟΥ...

Ο φυλακισμένος ύστερα από πολλούς κόπους κατόρθωσε να δρα-
πεύσει απ' τη φυλακή. Έτρεχε επί μια ώρα σαν τρελλός, γιά να μη
τόν πιάσουν, όταν αντίκρισε μια σιγνή, σ' ένα άγνωστο δρόμο, ένα
κάρρο με σανό. Έδω θά κρυφτώ καλά, σκέφθηκε, και θά βγώ μακριά,
όπου πάει το κάρρο. Άνέθηκε λοιπόν στο πίσω μέρος του κάρρου και
χώθηκε μέσα στο σανό...

Το κάρρο άφου ταξίδευσε 2—3 ώρες, στάθηκε επί τέλους. Ο
δραπέτης έβγαλε το κεφάλι του απ' το φόρτωμα του σανού και έβριζε
μια ματιά γύρω του, γιά να δει πού είναι... Άλλά ο Θεός, όπως λέει
και η παροιμία, αγαπά τον κλέφτη, αλλά καλύτερα αγαπά τον νοικο-
κύρη. Κι' έτσι ο δραπέτης είδε με πικρία ότι το κάρρο που νόμιζε ότι
θα τον σώσει, είχε σταθή στην αλή της φυλακής, στην οποία επρόκειτο
να ξεφορτώσει το σανό!...

ΕΝΑ ΧΑΣΤΟΥΚΙ «ΕΞΠΡΕΣ» ΑΠ' ΤΗ ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ ΣΤΟ ΣΙΚΑΓΟ!

Είναι γνωστή ή υπερηφά-
νεια που έχουν οι άνθρωποι
για κάθε πράγμα της πα-
τρίδος τους. Καμιά φορά
δμως, στην προσπάθειά
τους να παρουσιάσουν κάτι
ως εξαιρετικό, παρασύρον-
ται σε τερατολογίες, άρκε-
τά χαριτωμένες. Μια τέτοια
ιστορία είναι και ή εξής:

Κάποτε ταξίδευαν στην
Άγγλία με τραίνο, στο ίδιο
διαμέρισμα, ένας Γάλλος
και ένας Άμερικανός. Συν-
ωμιλούσαν απ' άρκετη ώρα
για διάφορα πράγματα, ό-
ταν ο Γάλλος, θέλοντας να
καταπλήξη τον συνταξιδι-
ώτη του, άνοιξε κουθέντα
για τα τραίνα.

—Πώς σας φαίνονται τα
τραίνα της Άγγλιας;

—Καλά, αρκετά καλά, ά-
πήντησεν ο Άμερικανός.

—Βεβαίως, καλά είναι,
αλλά ύστεροδν σε ταχύ-
τητα.

—Ε, βέβαια. Όλίγον...

—Όχι όλίγον, αγαπητέ
μου κύριε, αλλά πολύ, πάρα
πολύ. Στην πατρίδα μου, τη
Γαλλία, τα τραίνα τρέχουν
σαν άστραπή!

—Μπα;

—Βεβαίως. Και γιά να
καταλάβετε, θά σας πω τό
έξής: Ταξιδεύω συχνά, γιά
δουλειές μου, απ' το Πα-
ρίσι στη Μασσαλία, σιδηρο-
δρομικώς έννοείται. Μόλις
εξεκίνηση τό τραίνο πηγαί-
νω γιά να φάγω, στο ει-
δικόν όχημα — εστιατόριον.
Λοιπόν, αγαπητέ μου κύ-
ριε, δεν προφθαίνω καλά-
καλά να τελειώσω τό γεύ-
μα μου και τό τραίνο έχει
φθάσει στη Μασσαλία! Πολ-
λές φορές μάλιστα άναγ-
κάσθηκα ν' αφήσω τό φα-
γητό μου στη μέση, γιάτί τό
τραίνο είχε φθάσει στη
Μασσαλία και ήμουν άναγ-
κασμένος να κατέβω!...

Ο Άμερικανός χαμογέ-
λασε:

—Αυτό που μου λέτε, εί-
πεν, είναι άξιοθαύμαστο.
Μπορώ όμως να σας διαβε-
βαιώσω ότι τα τραίνα της
Άμερικής είναι πολύ ταχύ-
τερα απ' τα δικά σας.

Ο Γάλλος εξεπλάγη.

—Αδύνατον! φώναξε. Δεν
υπάρχουν στον κόσμο ταχύ-
τερα τραίνα απ' τα δικά
μας.

—Μου διηγηθήκατε, είπε
ο Άμερικανός, γιά τό φα-
γητό σας, τό όποϊον αφή-
νετε στη μέση καμιά φορά.
Θά σας πω κι' εγώ μια ί-
στορία, που είναι καταπλη-
κτική και που θά σας πεί-
σει άσφαλώς γιά την ύπε-
ροχή των ιδικών μας τραί-
νων. Κάποτε, λοιπόν, επρό-
κειτο να ταξιδεύσω από τη
Νέα Υόρκη στο Σικάγο. Κατέβηκα στο σταθμό και
πήκα στο βαγόνι. Τό
τραίνο δεν είχε ξεκινήσει ά-
κόμη και άναψα ένα τσι-
γάρο γιά να καπνίσω. Ξα-
φικά όμως έρχεται ο στα-
θμάρχης του σιδηροδρομι-
κού σταθμού της Νέας Υ-
όρκης και χωρίς να μου πη

Εξήγησις!

Η κυρία, θυμωμένη, στην
υπηρέτρια:

—Δεν κάνεις τίποτα! Πώς
συμβαίνει, Μαρία, κάθε φο-
ρά που μπαίνω στην κου-
ζίνα, να σε βλέπω να μην
κάνεις τίποτα;

—Είναι γιάτί φοράτε μα-
λακές παντοφλές και δεν
σας ακούω που έρχεσθε!...

τίποτα, άρπάζει τό τσιγάρο
από τό στόμα μου και
τό πετάει έξω από τό παρά-
θυρο. Τό τραίνο, όπως σας
είχα πη, δεν είχε ξεκινήσει
άκόμη και σάς τό έπανα-
λαμβάνω αυτό γιάτί έχει
σημασία και πρέπει να τό
συγκρατήσετε στη μνήμη
σας.

—Τό συγκρατώ. Προχω-
ρείτε.

—Έννοείται ότι έγινε ξέ-
λω φρενών από την άπρεπή
διαγωγή του σταθμάρχου
της Νέας Υόρκης. «Γιατί,
κύριε, τού είπα, πετάξατε
τό τσιγάρο μου;» «Γιατί,
μου άπήντησε, άπαγορεύε-
ται τό κάπνισμα στο τραί-
νο». «Καλά, τού είπα, και
γιάτί δεν μου τό λέγατε να
τό πετάξω εγώ; Είναι τρό-
πος αυτός, να μου τό άρπά-
ξετε απ' τό στόμα, χωρίς να
μου πητε κουθέντα;» Εκεί-
νος μου είπε: «Δεν με ξε-
φορτώνεσαι!» Λοιπόν εγώ έ-
θύμωσα, τσακώθηκα με
γερά και σε μια στιγμή σή-
κωσα τό χέρι μου γιά να
τόν χαστουκίσω.

—Τού άξίζει τού παληαν-
θρώπου!

—Τή στιγμή ακριβώς που
είχα σηκώσει τό χέρι μου
γιά να τον χαστουκίσω, ξε-
κίνησε τό τραίνο απ' τη Ν.
Υόρκη γιά τό Σικάγο.

—Λοιπόν!

—Ακούστε λοιπόν, αγα-
πητέ μου κύριε, τή συνέ-
χεια! Χωρίς να διστάσω κα-
θόλου κατέβασα τό χέρι
μου με δύναμη.

—Θά έφαγε γερό χαστοού-
κι αυτός ο σταθμάρχης της
Νέας Υόρκης!

—Δεν έγιναν έτσι τα πρά-
γματα, γιάτί όσο να κατε-
βάσω τό χέρι μου, τό τραίνο
είχε φθάσει στο Σικάγο και
είχε χαστουκι τό έφαγε ο σι-
δηροδρομικός σταθμάρχης
του Σικάγου!

για να ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

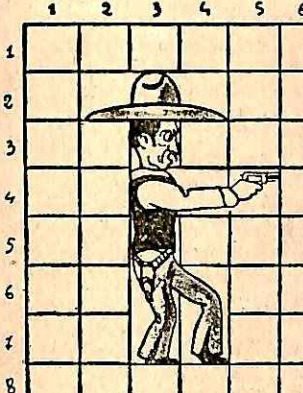

ΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ
ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΑ ΜΑΣ

Ο «Κάου-μπόυ»

Οριζοντίως:

1. Αρχαίος Βασιλεύς των
Αθηνών, ή αυτοθυσία
του όποιου διά την σωτη-
ριαν της πατρίδος του ά-
ναφέρεται ως έξοχον πα-
ράδειγμα πατριωτισμού
εις την ιστορίαν.
2. Υπάρχων, δεν απέθανα
(ρήμα).
3. Της όποιας — Καύσιμος
ύλη.
4. Άρθρον (πληθυντικός).
5. Νήσος (γαλλιστί) — Α-
ψητα, άδραστα.
6. Μία των Δωδεκανήσων
(δοτική) — Ένα φωνήεν
και ένα σύμφωνον από
την λέξιν «αυτός».
7. Το υπάρχον — Νότα της
Βυζαντινής μουσικής.
8. Πολεμικόν μέσον διά να
βυθίζονται τα πλοία, άλ-
λά και βαθύς ύπνος (γε-
νική).

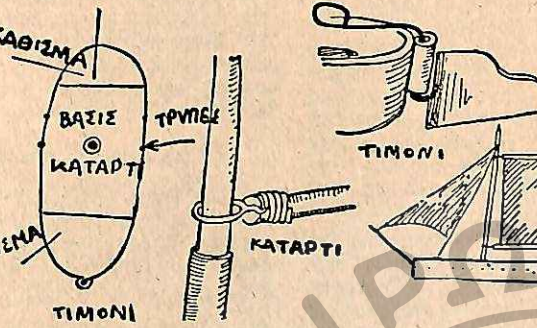
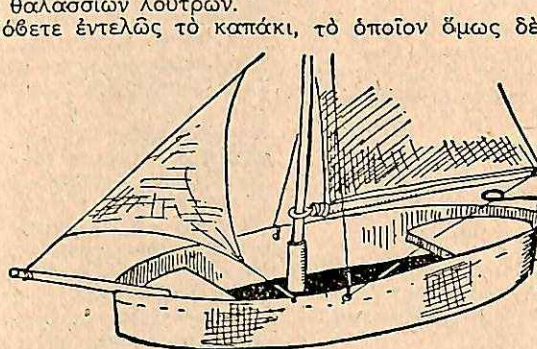
Καθέτως:

1. Έλληνικόν πέλαγος, τό
όποϊον φέρει τό όνομα
νήσου.
2. «Στά... σφάζουν άρ-
νιά», όπως λέει τό τρα-
γοόδι.
5. Μυρίζω, όχι καλά πάν-
τως (ρήμα)... — Ηρωϊ-
κή περιφέρεια της Πελο-
ποννήσου.
6. Αρχαίος φιλόσοφος, που
με τον θάνατόν του έδω-
σε τό παράδειγμα της ύ-
ποταγής εις τους νόμους
της πατρίδος.

ΜΕ ΕΝΑ ΤΕΝΕΚΕΔΕΝΙΟ ΚΟΥΤΙ
ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΕΤΕ ΕΝΑ ΙΣΤΙΟΦΟΡΟΝ...

Ένα άδειανό στενόμακρο κουτί από σαρδέλλες ή
ρέγγες, μπορεί να γίνει με λίγη προσπάθεια ένα ωραίο
μικρό ιστιοφόρο, κατάλληλο παιχνίδι γιά την εποχή αυτή
των θαλασσίων λουτρών.

Κόβετε έντελώς τό καπάκι, τό όποϊον όμως δεν πρέ-

πει να πετάξετε, γιάτί θά χρειασθή. Χτυπάτε καλά γύρω-
γύρω τα χείλη του κουτιού μ' ένα σφυράκι, γιά να μη
κόβουν. Με στάχτη ή με άμμο τρίβετε τό έσωτερικό του
κουτιού και έπειτα τό πλύνετε με ζεστό νερό και σα-
πούνι, γιά να καθαρίση έντελώς.

Παίρνετε έπειτα ένα στενό τενεκεδένιο σωληνάριο—
από τη βέργα που στηρίζει τα κουρτινάκια στο παράθυρο
λ. χ.—μήκους 3—4 εκατοστομέτρων, τό όποϊον κολλάτε
ή δίνετε να τό κολλήσουν με λίγο καλά, μέσα στο κουτί,
όπως φαίνεται στην εικόνα. Εκεί μέσα στο σωληνάριο θά
τοποθετήσετε έπειτα τό εύλινο κατάρτι.

Συνεχίζοντες την εργασία, κόβετε τις δυο γωνίες του
καπακιού και τις προσαρμύζετε (τις κολλάτε κι' αυτές
με καλά ή με καλό βουλοκέρι, γιά εύκολία σας) στις
δυο άκρες του κουτιού γιά καθίσματα.

Τό τιμόνι γίνεται συνήθως από ένα σωληνάριο, κολ-
λημένο έξω από τό κουτί. Μέσα στο σωληνάριο περνάτε
ένα σύρμα, με ένα τενεκεδάκι ή ένα κομματάκι πλατύ
εύλο στην άκρη. Αυτό είναι τό τιμόνι. Επίσης ανοίγετε
στά πλευρά του κουτιού δυο τρύπες, στην κάθε πλευρά,
γιά να περάσουν τα σχοινιά που θά συγκρατούν τα πανιά.

Δύο ευλαράκια και λίγο πανί συμπληρώνουν έπειτα
την εξάρτυσι του πλοίου, τό όποϊον, τελειωμένο πιά,
όπως δείχνει τό σχέδιο, είναι έτοιμο γιά καθέλκυσι....

Αι λύσεις του 34ου φύλλου.

Ναι ή όχι: 1, 2, 3, 6 όχι. 4, 5, 7, 8 ναι.
Μαγική εικόνα: Ο λύκος, που παραμονεύει την
Κοκκινόσκυφίτσα φαίνεται στα κάτω μέρη των κορμών
των 2 δένδρων άριστερά, άν αναποδογυρίσετε την εικόνα.

ΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ
ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΑ ΜΑΣ

Ο «Μεξικανός»

Οριζοντίως:

1. Περιήγμος όρσοειρά της
Ευρώπης, πάντοτε χιονι-
σμένη, Άπό αυτήν έδόθη
τό όνομα εις τους ανθρώ-
πους οι όποιοι άσχολού-
νται με την όρειβάσιαν.
2. Νότα της Ευρωπαϊκής
μουσικής — Άντωνυμία
(γενική).
4. Δέκατος τέταρτος — Υ-
ποθετικόν, εις την άρ-
χαίαν γλώσσαν.
5. Μόριον της υποτακτικής
και δεκτικόν εις την κα-
θομιλουμένην — Προστα-
κτική ρήματος σημαίνον-
τος πρόσκλησιν.
6. Ζώσα ύπαρξις, τό υπάρ-
χον — Όμοιωματικόν εις
την δημοτικήν και ή πρώ-
τη λέξις της όνομασίας
πολλών ξένων πόλεων.
7. Άρθρον — Άρθρον.
8. Μικρόν έρπετόν (αιτια-
τική πληθυντικού).

Καθέτως:

1. Βασιλεύς, άναφερόμενος
εις την Όδύσειαν. Έπι-
λοξέννησε θερμώς τον Ό-
δυσσέα και τον έστειλε
με πλοϊον εις την πατρί-
δα του, την Ιθάκην.
2. Νότα της Ευρωπαϊκής
μουσικής, ή αυτή με την
2 όριζοντίως — Μικρόν
κράτος της βορειοδυτι-
κής Ευρώπης.
4. Η πρόθεσις «εις», εις την
άρχαϊαν — Η ίδια με την
προηγούμενην πρόθεσις.
5. ΙΟ — Ωραία και ύψηλά
δένδρα.
6. Κάτοικος νήσου των Κυ-
κλάδων.

Η Ε. Ο. Ν. ΕΙΣ ΡΟΥΜΑΝΙΑΝ

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς τῆς Ρουμανίας προσεκάλεσε τὴν Α. Β. Υ. τὸν Διάδοχον Παῦλον νὰ μετὰσχῃ εἰς τὰς ἑορτὰς τῆς Ἑθνικῆς Νεολαίας τῆς Ρουμανίας.

Ἡ Α. Β. Υ. ὁ Διάδοχος, ἀποδεχθεὶς τὴν πρόσκλησιν, ἀνεχώρησεν εἰς Ρουμανίαν.

Τὴν Α. Β. Ὑψηλότητα συνοδεύει εἰς Ρουμανίαν ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Ἀλέξ. Ν. Καλλιόπουλος, ὅστις καὶ θὰ παραμείνῃ ἐπὶ εἰκοσαήμερον διὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὰς ἑορτὰς τῆς Ὁργανώσεως τῆς Ρουμανικῆς Νεολαίας.

Μετέβησαν ἐπίσης εἰς Ρουμανίαν ὁ διευθυντὴς τοῦ γραφείου στρατιωτικῆς προπαιδεύσεως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Θεοτοκίος, λοχαγός, ὁ ὑπασιπότης τοῦ Κ.Ε.Ν. κ. Ι. Νικολόπουλος, ὁ διοικητὴς κ. Ι. Καψάλης καὶ ὁ ζωγράφος κ. Μακρῆς, ὅπως ἐπιβλέψῃ τὴν ὀργάνωσιν τῆς ἐν τῷ Ἑλληνικῷ Περιπτέρῳ αἰθούσης τῆς Ε.Ο.Ν.

Ὡς γνωστὸν, τὴν 18 Ἰουνίου ἀνοίγει εἰς τὸ Βουκουρέστι ἡ ἑκθεσις τῆς Διεθνούς ὀργανώσεως «Χαρὰ καὶ Ἔργασίαν». Ἡ Ε.Ο.Ν. συμμετέχει δι' ἐιδικῆς αἰθούσης ἐν τῷ Ἑλληνικῷ Περιπτέρῳ.

Εἰς τὸ ἐν λόγῳ περίπτερον ἡ Ε.Ο.Ν. παρουσιάζει δι' ἐκθεμάτων καὶ φωτογραφιῶν τὴν κοινωφελὴ ἀπασχόλησιν τῶν μελῶν τῆς, τὴν σωματικὴν ἀγωγὴν καὶ τὴν ψυχαγωγίαν αὐτῶν.

Πλαστικά κακέτται, ἐκτιθέμενα εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Ε.Ο.Ν., θ' ἀναπαριστοῦν τὰς ἐγκαταστάσεις τῆς Ὁργανώσεως εἰς τὸ «Στρατόπεδον Ἰω. Μεταξᾶ», τὸ γυμναστήριον τῆς Ε.Ο.Ν., τὸν πρότυπον τομέα καὶ τὰς ἐγκαταστάσεις τῆς Γυμναστικῆς Ἀκαδημίας.

Ἐπίσης εἰς ἐιδικὰς προθήκας θὰ ἐκτεθῇ ἡ ἐκδοτικὴ ἔργασία τῆς Ὁργανώσεως, ἥτοι σειρά τευχῶν τοῦ περιοδικοῦ «Ἡ Νεολαία» καὶ διάφοροι ἄλλαι ἐκδόσεις τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως, ὡς καὶ μετάλλια, διπλώματα καὶ διακριτικὰ τῆς Ὁργανώσεως.

Ἐπίσης εἰς περιβλεπτον θέσιν τοῦ Περιπτέρου θὰ ἀναρτηθῇ ὡραιότατος συμβολικὸς πίναξ παριστῶν τὸν Ἀρχηγὸν ἐναγκαλιζόμενον μικρὸν Σκαπανέα, ἐνῶ εἰς τὸ βάθος τῆς εἰκόνας διακρίνονται ἀρχαῖκαι παραστάσεις καὶ κάτωθι αὐτῆς τὸ ρητὸν τοῦ Ἀριστοτέλους:

«Ἄν θέλουν οἱ νομοθέται νὰ μὴ φθείρωνται τὰ πολυτεύματα, ὅς λάθουν μέριμναν περὶ τῆς ἀγωγῆς τῶν νέων».

Θὰ ἀναρτηθῇ ἐπίσης παραστατικὸς πίναξ, ἐμφαίνων τὴν διοικητικὴν διάρθρωσιν τῆς Ὁργανώσεως, με φωτογραφίας τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Διαδόχου, τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ τοῦ Κυβ. Ἐπιτρόπου.

Τὴν ὅλην ὀργάνωσιν τῆς αἰθούσης ἀνέλαθεν ὁ κ. Ἰωάννης Καψάλης, διευθυντὴς τοῦ καλλιτεχνικοῦ τμήματος τῆς Διεθνούς Ἐπικοινωνίας, βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ ζωγράφου κ. Θ. Μακρῆ.

ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ

Ὁ Ἀρχηγός, ὡς Γενικός Ἐπιθεωρητὴς τῆς Ε.Ο.Ν., ἐκφράζει δι' ἡμερησίας διαταγῆς τοῦ τὴν εὐαρέσκειάν του πρὸς τὴν ὀργανωτικὴν ἐπιτροπὴν τῶν Ἀ' Πανελληνίων ἀθλητικῶν ἀγῶνων τῆς Ε.Ο.Ν.

Ἡ ἐπιτροπὴ, ὡς γνωστὸν, ἀπετελέσθη ἐκ τῶν κ.κ. Ι. Μουνδρέα, Θεοτοκί, λοχαγοῦ, Κ. Μπέμπη, Στ. Καψάλη, Ι. Καψάλη, Α. Ἀραβσοιτᾶ, Ρ. Δαρίγου, Ε. Μοιροπούλου, Ν. Μαντζόγλου, Ὁττο Σίμιτσεκ καὶ Ρ. Φραγκοῦδη.

Ἐπίσης ἐξέφρασε τὴν εὐαρέσκειάν του πρὸς τὸν λοχαγὸν κ. Βλ. Κόλλαν, τὸν κ. Ε. Βαλαωρίτην, ὡς καὶ τοὺς γυμναστὰς τῶν Περιφ. Διοικήσεων Ἀρρένων καὶ Θηλέων, ὡς καὶ τῆς Διοικήσεως Ἀνωτάτων Σχολῶν.

Ὁ Ἀρχηγός ἐκφράζει ἐπίσης τὴν εὐαρέσκειάν του πρὸς τὰ τμήματα τῶν Περιφ. Διοικήσεων τὰ μετασχόντα εἰς τοὺς ἀγῶνας.

ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΠΡΟΣ ΜΕΛΟΠΟΙΗΣΙΝ ΕΜΒΑΤΗΡΙΟΥ ΤΗΣ Ε. Ο. Ν.

Ἡ κριτικὴ ἐπιτροπὴ διὰ τὸν διαγωνισμὸν πρὸς μελοποίησιν ἐμβατηρίου τῆς Νεολαίας, ἐξετάσασα (57) πενήντα ἐπτὰ μελοποιήσεις, ἀπέρριψεν 7 ὡς μὴ πληροῦσας τυπικῶς τοὺς ὅρους τῆς προκηρύξεως καὶ τελικῶς ἀπεφάσισε παμψηφεί: 1) Εἰς οὐδὲν τῶν υποβληθέντων ἔργων ἀπονέμει τὸ ἄ' βραβεῖον. 2) Πρὸς ἐνθάρρυνσιν τῶν σχετικῶς καλυτέρων, δεδομένου ὅτι ὁ διαγωνισμὸς οὗτος θὰ ἐπαναλαμβάνεται κατ' ἔτος, ἀπονέμει ἄ' μὲν ἔπαθλον εἰς τὸ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον «Σοφὸν τὸ σαφές» τοῦ συνθέτου Παναγιώτου Κουτσοπούλου, καθηγητοῦ μέσης σχολῆς ἐν Χαλκίδι, β' δὲ ἔπαινον εἰς τὸ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον «Ἄμμες δὲ γ' ἐσόμεσθα πολλῶ κάρρονες» τοῦ συνθέτου κ. Βασ. Θεοφάνους, ὁδὸς Σαρανταπόρου 11β, Θεσσαλονίκη. Διότι χωρὶς καὶ τὰ ὡς ἀνω ἐπαινούμενα νὰ παρουσιάξουν ἰδιαίτερον πρωτοτυπίαν, τὸ μὲν ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον «Σοφὸν τὸ σαφές» ἔχει μίαν ἀπλήν, εὐληπτον καὶ ἀβίαστον, ἀλλὰ δυσσυχῶς ἐπίσης τετριμμένην μελωδικὴν γραμμὴν, τὸ δὲ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον «Ἄμμες δὲ γ' ἐσόμεσθα πολλῶ κάρρονες» παρουσιάζει κάποιαν καλυτέραν ἀρμονικὴν ἐπεξεργασίαν, ἀλλὰ εἶναι καὶ αὐτὸ σχοινιοτενὲς καὶ εἰς πολλὰ σημεῖα πλατυάζει τὴν μελωδικὴν του καὶ ἀρμονικὴν ἐξέλιξιν. 3) Ἐκφράζει τὴν εὐχὴν νὰ προκηρυχθῇ νέος διαγωνισμὸς πρὸς δύνθεισιν ἀπλῶν ἐμβατηρίων, ὅπου οἱ διαγωνιζόμενοι ἄνευ στίχων νὰ προσπαθήσουν ὅσον τὸ δυνατόν νὰ ἀποφύγουν τὸν τόνον τῆς ἐλαφροῦς ὑπερέττας καὶ τῆς ἐπιθεωρήσεως, λαμβάνοντες ὡς ὑποδείγματα, ἐφ' ὅσον δὲν ἡμποροῦν νὰ ἐμπνευσθοῦν ἀπὸ τὸν τόνον τῆς λαϊκῆς καὶ ἐν γένει τῆς ἰδικῆς μας μουσικῆς, τοῦλάχιστον τὰ τῆς καλῆς μουσικῆς τῶν στρατιωτικῶν καὶ πατριωτικῶν ἐμβατηρίων ἄλλων προηγμένων μουσικῶς λαῶν.

ΠΑΡΑΤΑΣΙΣ ΠΡΟΘΕΣΜΙΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Ἡ κριτικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ δραματικοῦ διαγωνισμοῦ, τοῦ προκηρυχθέντος ὑπὸ τῆς Ε.Ο.Ν., λαθοῦσα ὑπ' ὅψιν τὴν παράκλησιν πολλῶν συγγραφέων ἐπιθυμούντων νὰ μετὰσχουν τούτου, κατέληξεν εἰς τὴν ἀπόφασιν ὅπως παρατείνῃ τὴν προθεσμίαν μέχρι 30 Ἰουνίου.

ΑΙ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Τὴν Κυριακὴν τὸ ἀπόγευμα καὶ ὥραν 6 μ. μ. εἰς τὸ Δημοτικὸν Θέατρον Πειραιῶς ἐδόθη ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως Ψυχαγωγίας τῆς Ε.Ο.Ν. παράστασις κωμικοθεάτρον διὰ τῶν Σκαπανεῖς τῆς Ὑποδιοικήσεως Πειραιῶς. Κατ' αὐτὴν ἐπαίχθη ἡ ὡραία κωμῶδις «Ὁ Μαρουλῆς στὴν Ἀθήναν».

Ἐπίσης τὴν πρωΐαν τῆς αὐριον Κυριακῆς ἐπαναλαμβάνεται ἡ παιδικὴ αὐτὴ παράστασις εἰς Καλλιθέαν, πρὸς ψυχαγωγίαν τῶν Σκαπανέων τῆς Ὑποδιοικήσεως Νότου, εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Γυμναστηρίου Καλλιθέας.

Εἰς τὸ Δημοτικὸν Θέατρον τοῦ Πειραιῶς ἀνεβιβάσθη τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν καὶ ὥραν 7ην ἀπογευματινὴν ἡ τραγωδία τοῦ Εὐριπίδου «Ἐλένη».

Τὴν παράστασιν διωργάνωσε τὸ Πειραικὸν Λύκειον «Παντάνασσα» τοῦ κ. Παν. Παπαδογεωργῆ. Μαθηταὶ καὶ μαθήτριαι τοῦ Λυκείου ἐξέτελεσαν τὴν τραγωδίαν, διὰ τὴν ὁποῖαν ἐπὶ τρίμηνον ἡτοιμάζοντο ὑπὸ τὴν διευθύνσιν τοῦ κ. Θάνου Τράγκα καὶ αἱ εἰσπράξεις τῆς ὁποίας διετέθησαν ἐξ ὁλοκλήρου ὑπὲρ τῶν σκοπῶν τῆς Ἑθνικῆς Ὁργανώσεως Νεολαίας.

Ἡ παράστασις τῆς «Ἐλένης» θὰ ἐπαναληφθῇ καὶ εἰς τὴν Σπάρτην τὴν 24ην Ἰουνίου ὑπὲρ τοῦ ἰδίου σκοποῦ καὶ ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Δημάρχου κ. Γκορτσολόγου.

ΕΠΑΙΝΟΣ ΕΙΣ ΑΘΛΗΤΑΣ

Δι' ἡμερησίας διαταγῆς τῆς Ὑποδιοικήσεως Πειραιῶς ἐπηνέθησαν οἱ ἀθληταὶ Σωτήριος Νᾶνος, Δημήτριος Βασιλείου καὶ Δημ. Μηλιδωνῆς διὰ τὰς ἐν τῷ Σταδίῳ νι-

κας τῶν κατὰ τοὺς τελευταίους Πανελληνίους ἀθλητικῶν ἀγῶνας τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ διὰ τὰς φιλοτίμους προσπάθειάς τὰς ὁποίας κατέβαλον εἰς τὸν ἀθλητικὸν στίβον.

ΣΠΑΡΤΙΑΤΑΙ ΦΑΛΑΓΓΙΤΑΙ ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ

Καθὼς εἶχομεν ἀναγράψῃ εἰς τὸ προηγούμενον τεύχος, ἀφίχθη εἰς τὴν Πρωτεύουσαν ὁμάς ἐκδρομῶν Φαλαγγιτῶν μαθητῶν τῆς Σπάρτης, με ἐπὶ κεφαλῆς τὸν καθηγητὴν τῶν κ. Παπαδόπουλον.

Οἱ ἐκδρομεῖς Φαλαγγίται κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς ἐδῶ παραμονῆς τῶν ἐπεσκέψθησαν τὰ πλέον ἀξιόλογα καὶ ἀρχαιολογικὰ μέρη τῆς πόλεως, μείναντες κατενθουσιασμένοι διὰ τὴν φιλοεὐρίαν τῆς ὁποίας ἔτυχον ἀπὸ τοὺς συναδέλφους τῶν τῆς Πρωτεύουσας.

Τὴν πρωΐαν τῆς προπαραελθούσης Τετάρτης ἐπεσκέψθησαν τὴν Σχολὴν τῶν Εὐελπίδων, ἐνθα τοὺς ὑπεδέχθη ὁ Διοικητὴς Στρατηγὸς κ. Μπατᾶς.

Ἀμα τῇ ἀφίξει τῶν οἱ Φαλαγγίται ἐν σώματι μετέβησαν εἰς τὸ Μνημεῖον τοῦ Ἀγνωστοῦ Στρατιώτου καὶ εἶτα εἰς τὸν ἀνδριάντα τοῦ Στρατηλάτου Βασιλέως Κωνσταντίνου, ἐνθα κατέθεσαν στεφάνους.

Κατὰ τὴν κατάθεσιν τῶν στεφάνων τιμὰς ἀπέδωσε Τμήμα Φαλαγγιτῶν τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Πρωτεύουσας.

Κατὰ τὴν κατάθεσιν τοῦ στεφάνου ἐπὶ τοῦ τύμβου τοῦ Ἀγνωστοῦ Στρατιώτου προσεφώνησεν ὁ μικρὸς Σκαπανεύς Δ. Βλάχος, κατὰ δὲ τὴν κατάθεσιν τοῦ στεφάνου εἰς τὸν ἀνδριάντα τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου προσεφώνησεν ὁ Φαλαγγίτης Α. Λάσκαρης.

Ἀκολουθῶς οἱ Σπαρτιάται Φαλαγγίται ἐγένοντο δεκτοὶ ὑπὸ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως εἰς τὰ Ἀνάκτορα, ἐνθα ὁ συνοδεύων αὐτοὺς καθηγητὴς κ. Παπαδόπουλος προσεφώνησε τὸν Ἀνακτα ὡς ἑξῆς:

«Μεγάλε μάς Ἀρχηγέ,

Ἡ Σπαρτιατικὴ Νεολαία διὰ 40 Φαλαγγιτῶν μίς τάξεως τοῦ Γυμνασίου τῆς πόλεως τοῦ δονακοτρόφου Εὐρώτα υποβάλλει τὰ ταπεινὰ σέβη πρὸς τὸν ἀντάξιον υἱὸν ἐκείνου, ὁ ὁποῖος, κατὰ τὸ λέγειν τοῦ ἱστορικοῦ Ντριά, ὑπῆρξεν ἕνας Βασιλεὺς Ἕλληνας, τίποτε ἄλλο ἀπὸ Ἕλληνας».

Μετὰ τὴν προσφώνησιν τοῦ κ. Παπαδοπούλου ὁ Φαλαγγίτης Γκορτσολόγος Νικ. προσέφερεν εἰς τὸν Βασιλέα ὀλόχρυσον Ἀσπίδα, σύμβολον τοῦ ἀρχαίου Σπαρτιάτου.

Ἐπίσης οἱ ἐκδρομεῖς Φαλαγγίται ἐγένοντο δεκτοὶ ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως, τὸν ὁποῖον προσεφώνησεν ὁ κ. Παπαδόπουλος ὡς ἑξῆς:

«Μεγάλε μάς Ἀρχηγέ,

Ὑστερα ἀπὸ τὴν ἐκφρασί τῆς ἀφοσιώσεώς μας πρὸς τὸ πρόσωπο τοῦ λατρευτοῦ μας Βασιλῆα, θεωρήσαμε χρέος μας ἐπικαιρὸν ἐγὼ καὶ οἱ μαθηταὶ μου Φαλαγγίται, ἐκπροσωποῦντες αὐτὴν τὴν στιγμὴν σύμπασαν τὴν Σπαρτιατικὴν Νεολαίαν, νὰ χαιρετήσουμε καὶ Σᾶς, τὸν ἀκούραστον Κυβερνήτην με τὴν μεγάλη καρδιά καὶ τὴ θερμουργὸ πίστι, ποὺ δὲν ὤκνησε νὰ ἐπωμισθῇ τὴν ἱστορικώτερη αὐθῆνη, τολμῶ νὰ εἶπω, ἀπὸ καταβολῆς τοῦ ἔθνους αὐτοῦ.

Θὰ ἐπιτρέψετε τώρα, Ἐξοχώτατε, στὰ Σπαρτιατόπουλα νὰ Σᾶς εἰπουν δυὸ λόγια, βγαλμένα ἀπὸ τὴ δική τους καρδιά, γιὰ νὰ ἐκδηλώσουν τὰ αἰσθήματα, ποὺ συνεχῶς τὴν ψυχὴ τους γιὰ τὸν Μεγάλον τους Πατέρα».

Τέλος οἱ Φαλαγγίται καὶ Σκαπανεῖς τῆς Σπάρτης ἐγένοντο δεκτοὶ ὑπὸ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου κ. Καυελλοπούλου, τὸν ὁποῖον ὁ κ. Παπαδόπουλος προσεφώνησεν ὡς ἀκολουθῶς:

«Κύριε Κυβερνητικὲ Ἐπίτροπε τῆς Ἑλληνικῆς Νεολαίας, θὰ σᾶς παρακαλέσω πολὺ νὰ δεχθῆτε νὰ ἀκούσετε τὴν προσλαλίαν τῶν μαθητῶν μου Φαλαγγιτῶν Γυμνασίου Σπάρτης, ποὺ θὰ θεωρήσουν τὸν ἑαυτὸ τους εὐτυχὴ σὰν ἀξιοῦν νὰ προσφέρουν ἕνα μικρὸν ἐνθύμιον στὸν Κυβερνητικὸ Ἐπίτροπο τῆς Ἑλληνικῆς Νεολαίας μας, ποὺ δὲν κουράσθηκε ὑπὸ τὴν πνοὴν τῆς Ἑθνικῆς μας Κυβερνήσεως ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ τῆς ἀναλήψεως τὸσον βαρέων καθηκόντων νὰ περιάγῃ κρατώντάς τὴν πάντοτε πολὺ

ὕψηλὰ ἀνὰ τὰ πέρατα τῆς Ἑλληνικῆς Γῆς τὴν ἰδέαν τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος καὶ νὰ μεταλαμπαδεύῃ ἀπ' ἄκρῃ σ' ἄκρην τὸ ἄσβεστον ἱερὸν πῦρ, ποὺ κρύβει μέσα του γιὰ κάποιες ἀνώτερες ἠθικὰς ἀξίες».

Οἱ ἐκδρομεῖς ἐνθουσιασμένοι ἀνεχώρησαν τὴν ἐσπέραν τῆς παρελθούσης Κυριακῆς ἐπιστρέφοντες εἰς Σπάρτην.

ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΑΝΩΤΑΤΩΝ ΣΧΟΛΩΝ

(Ὑποδιοικήσις Παντείου)

Κατὰ τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ἐγένετο συγκέντρωσις τῶν μελῶν τῆς Ὑποδιοικήσεως Παντείου. Κατ' αὐτὴν ὤμιλησεν ὁ Διοικητὴς τῆς Ὑποδιοικήσεως, ὑποδείξας τὴν ἐργασίαν τῶν σπουδαστῶν, οἵτινες θὰ μεταβοῦν κατὰ τὰς διακοπὰς εἰς τὰς πατρίδας τῶν καὶ ἐκείνων οἵτινες θὰ παραμείνουν ἐνταῦθα.

Τὴν παρελθούσαν Τρίτην ἐγένετο συγκέντρωσις πάντων τῶν βαθμοφόρων τῆς αὐτῆς Ὑποδιοικήσεως. Εἰς αὐτοὺς ὤμιλησεν ὁ Διοικητὴς, τονίσας ὅτι πρέπει κατὰ τὸν τρέχοντα μῆνα νὰ καταβληθῇ κάθε δυνατὴ προσπάθεια ἐκ μέρους τῶν διὰ τὴν εὐδωσίαν τοῦ ἔργου τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ τὴν ἀνάπτυσιν τῆς Ὑποδιοικήσεως τῶν.

Διὰ διαταγῆς τοῦ Διοικητοῦ διεκόπησαν ἐπὶ 20ήμερον αἱ συγκεντρώσεις τῶν μελῶν τῆς Παντείου, λόγω τῶν ἐξετάσεων.

Ἡ ἐπιτροπὴ ἐλέγχου αἰτήσεων Φαλαγγιτῶν συνελθοῦσα τὸ Σάββατον ἐνέκρινε τὰς αἰτήσεις 11 Φαλαγγιτῶν, οἵτινες καὶ ἐνεγράφησαν εἰς τὴν δύναμιν τῆς Ὑποδιοικήσεως.

Ἡ Ὑποδιοικήσις Παντείου, μεριμνῶσα διὰ τὴν πνευματικὴν ἀνάπτυσιν τῶν μελῶν τῆς, προεκήρυξε διαγωνισμὸν καλυτέρας διαλέξεως μεταξὺ αὐτῶν. Ἐκ τῶν υποβληθησομένων διαλέξεων αἱ τρεῖς καλυτέραι θὰ τιμηθῶσι δι' ἐπαινοῦ, ἐπὶ δὲ ἡ πρώτη τούτων θὰ ἀμειφθῇ διὰ δραχμῶν 100.

Ἀνεχώρησε τὴν λήξασαν ἐβδομάδα διὰ Πάτρας ἡ χορῶδις Ὑποδιοικήσεως Παντείου. Οὐδεὶς ἐκ τῶν παρακολουθησάντων τὰς δοκιμὰς τῆς χορῶδις ὡς καὶ τὴν φιλότιμον προσπάθειαν τῶν μελῶν τῆς πρὸς ἀπόδοσιν τοῦ ἀρίστου εἶναι δυνατόν νὰ ἀμφιβάλῃ ὅτι ἡ χορῶδις θὰ κάμῃ τὴν πλέον καλὴν ἐντύπωσιν εἰς τὸ Πατραϊκὸν κοινόν.

Σοβαρὰ ἔργασία ἐκτελεῖται ἐν τῇ Ὑποδιοικήσει Παντείου. Καθορίζονται ἤδη οἱ σκοποὶ καὶ τὰ καθήκοντα τῶν φοιτητῶν ἐκείνων, οἵτινες θὰ μεταβοῦν εἰς τὰς ἐπαρχίας τῶν κατὰ τὰς θερινὰς διακοπὰς καὶ ἐκείνων οἵτινες θὰ παραμείνουν ἐν Ἀθήναις. Προσέτι ἡ Ὑποδιοικήσις, μεριμνῶσα διὰ τὴν καλλιτεχνικὴν ἀνάπτυσιν τῶν μελῶν τῆς ὡς καὶ διὰ τὸν στενότερον μεταξὺ τῶν σύνδεσμον, προσέβη εἰς ἀγορὰν ραδιοφῶνων ὡς καὶ εἰς τὴν σύστασιν ἐντευκτηρίου, εἰς 8 οἱ Φαλαγγίται διέρχονται ὥρας τινὰς εὐχαρίστως, ἀσχολούμενοι μὲ πνευματικὰ καὶ ἄλλα ζητήματα.

ΥΠΟΔΙΟΚΗΣΙΣ Γ.Σ.Σ. καὶ Τ.Τ.Τ.

Παρά τὰς ἐξετάσεις καὶ τὴν ἔνεκα τούτων ὑπερβολικὴν μελέτην τῶν σπουδαστῶν συνεχίζεται κανονικῶς ἡ ἰδεολογικὴ διαφώτισις καὶ ἡ στρατιωτικὴ προπαιδεύσις τῶν Φαλαγγιτῶν τῆς Ὑποδιοικήσεως ταύτης.

Κατὰ τὴν λήξασαν ἐβδομάδα ἐλάσθη τέλος τὰ μαθήματα τῆς σχολικῆς πολιτικῆς διαφώτισεως. Κατὰ τὸν χρόνον τῆς λειτουργίας τῆς οἱ ἐν αὐτῇ φοιτήσαντες ἐλαβον τὴν ἀπαιτούμενην ἰδεολογικὴν καὶ ἐπιστημονικὴν μόρφωσιν, ἥτις θὰ τοὺς ἐπιτρέψῃ νὰ εἶναι ἐνσυνείδητος μέλη τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ ἀκόμη νὰ εἶναι ἱκανοὶ νὰ μεταδώσουν τὰς γνώσεις τῶν καὶ εἰς ἄλλους, μαζὶ με τὴν πίστιν τῶν καὶ τὸν ἐνθουσιασμὸν τῶν, οὕτως ὥστε κάθε Φαλαγγίτης καὶ κάθε Ἕλληνας νὰ γίνῃ ὀργανικὸν μέλος τοῦ Νέου Κράτους.

ΠΕΡΙΦ. ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΑΡΡΕΝΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα 1200 Φαλαγγίται τῆς Περιφερείας Πρωτεύουσας ἐξέδραμον εἰς Θεσσαλονικὴν πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς Μακεδονικῆς πρωτεύουσας. Οἱ ἐκδρομεῖς

άνεχώρησαν δι' ειδικής έκδρομικής άμαξοστοιχίας τὸ ἀπόγευμα τοῦ παρελθόντος Σαββάτου 27 παρελθόντος, ἀφοῦ προηγουμένως ἐν πλήρει έκδρομικῇ ἐξαρτύσει παρήλασαν διὰ τῶν κεντρικῶν ὁδῶν τῆς Πρωτεύουσας, καταχειροκροτηθέντες. Εἰς τὴν Θεσσαλονίκην ἡ άμαξοστοιχία κεκαλυμμένη μετ' σημαίας καὶ σήματα τῆς Ὁργανώσεως, ἀφίχθη τὴν 10ην πρωϊνὴν. Εἰς τὸν σταθμὸν εἶχον παραταχθῆναι πρὸς ἀπόδοσιν τιμῶν τμήματα τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Θεσσαλονίκης καὶ ἡ μουσικὴ τοῦ Δήμου. Ἐπίσης ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς καὶ οἱ ἀνώτατοι καὶ ἀνώτεροι βαθμοφόροι τοῦ Ἐπιτελείου του. Μετὰ τὴν ἀποβίβασιν ἐκ τῆς άμαξοστοιχίας καὶ μετ' ἐπὶ κεφαλῆς τὰς σημαίας καὶ τὴν μουσικὴν, τὰ τμήματα Πρωτεύουσας καὶ Θεσσαλονίκης κατηυθύνθησαν εἰς τὴν πλατείαν τοῦ Διοικητηρίου, ὅπου εἶχον παραταχθῆναι πρὸς ὑποδοχὴν 600 Φαλαγγίται καὶ Σκαπανεῖς ὡς καὶ πλῆθος κόσμου, τὸ ὁποῖον ἐξεδήλωνε τὸν ἐνθουσιασμόν του διὰ ζωηρῶν χειροκροτημάτων καὶ ζητωκραυγῶν. Εἰς τὴν ἐπὶ τούτῳ στηθεῖσαν ἐξέδραν ἀνῆλθε κατ' ἀρχὰς ὁ Διοικητὴς, ὁ ὁποῖος ἐχαίρειται τοὺς Φαλαγγίτας τῆς Πρωτεύουσας ἐκ μέρους τῆς Ε. Ο. Ν. Θεσσαλονίκης εὐχηθεὶς εἰς αὐτοὺς τὸ «καλῶς ἦλθον».

Ἀκολούθως τὸν λόγον ἔλαβεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς έκδρομῆς, Διευθυντὴς τῆς Ψυχαγωγίας, τόνισας τὰ αἰσθητήματα ἀλληλεγγύης μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς Ε. Ο. Ν. καὶ τὴν προσήλωσην αὐτῶν εἰς τοὺς Ἐθνικοὺς σκοποὺς, ζητωκραυγῶν ἐν τέλει ὑπὲρ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως, τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Διαδόχου, τοῦ Γενικοῦ μᾶς Ἀρχηγοῦ, τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως καὶ τῆς 4ης Αὐγούστου. Τὸ τέλος τοῦ λόγου του ἐκάλυψαν φρενιτιώδεις ζητωκραυγαὶ καὶ τέλος ἐξεφώνησε λόγον ὁ κ. Κυριαζῆς.

Η ΣΤΕΨΙΣ ΤΩΝ ΜΝΗΜΕΙΩΝ

Μετὰ τὸ τέλος τῶν λόγων οἱ Φαλαγγίται, ἔχοντες πάντοτε ἐπὶ κεφαλῆς τὰς σημαίας καὶ τὴν μουσικὴν τοῦ Δήμου, μετέβησαν καὶ κατέβησαν στεφάνους εἰς τὸ Ἡρώων τοῦ Γ' Σώματος Στρατοῦ, εἰς τὸ μνημεῖον τοῦ Ἐθνομάρτυρος Βασιλέως Γεωργίου καὶ εἰς τὸν ἀνδριάντα τοῦ Ναυάρχου Βότση.

Μετὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ ἱεροῦ τούτου καθήκοντος οἱ Φαλαγγίται κατηυθύνθησαν εἰς τὸν χώρον τῆς ἐκθέσεως, ὅπου παρεκάθησαν εἰς γεῦμα, τὸ ὁποῖον διεξήχθη εἰς ἀτμόσφαιραν ἐγκαρδιότητος καὶ συναδελφικότητος. Μετὰ τὸ γεῦμα καὶ τὴν σχετικὴν ἀνάπαυσιν οἱ Φαλαγγίται μετέβησαν εἰς τὸ γήπεδον τῆς Χ. Α. Ν., ὅπου παρηκολούθησαν τὰς γυμναστικὰς ἐπιδείξεις τῶν μαθητῶν Φαλαγγιτῶν τῶν Γυμνασίων Θεσσαλονίκης. Εἰς τὸ Στάδιον οἱ έκδρομεῖς ἐγένοντο ἀντικείμενον θερμῶν ἐκδηλώσεων ἐκ μέρους τοῦ λαοῦ, γεγονός ποῦ παρετηρήθη καὶ εἰς ὅλας τὰς ἐμφανίσεις τῶν έκδρομῶν, ποῦ ἀποδεικνύει πόσον ὕψηλόν καὶ βαθύ εἶναι τὸ ἔθνικόν φρόνημα τῶν κατοίκων τῆς ὠραίας μας Θεσσαλονίκης.

Τὸ ἑσπέρας τὸ μουσικόν τμήμα τῆς Διευθύνσεως Ψυχαγωγίας, τὸ ὁποῖον συμμετέχε τῆς έκδρομῆς, ἔδωκεν εἰς τὸ θέατρον τοῦ Λευκοῦ Πύργου παράστασιν μετ' ὠραιότατην ἐπιθεώρησιν «Ἡ παρέλασις» ὑπὲρ τῶν Φαλαγγιτῶν Θεσσαλονίκης. Εἰς αὐτὴν παρευρέθη ὁ ἀναπληρωτὴς τοῦ Γενικοῦ Διοικητοῦ καὶ στρατιωτικὰ καὶ πολιτικὰ Ἀρχαὶ ὡς καὶ ἐκλεκτὴ μερὶς τῆς κοινωνίας τῆς Θεσσαλονίκης.

Τὴν ἐπομένην οἱ Φαλαγγίται μετέβησαν διὰ βενζινοπλοίου εἰς τὴν τουριστικὴν ἀκτὴν τῆς Θεσσαλονίκης, ἐνῶ εἰς τὸ θέατρον «Πατὲ» τὸ κοικλοθέατρον τῆς Διευθύνσεως Ψυχαγωγίας ἔδωκε μιά ἐξαιρετικὴ παράστασι ὑπὲρ τῶν Σκαπανέων τῆς Θεσσαλονίκης.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς δευτέρας ἡμέρας ἀφιερῶθη ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τὴν ἐπίσκεψιν τῆς πόλεως, τῇ συνοδείᾳ βαθμοφόρων τῆς Θεσσαλονίκης, τὸ δὲ ἑσπέρας ἔδωκε ἀποκαρτεριστὴριος παράστασις ὑπὸ τοῦ καλλιτεχνικοῦ τμήματος τῆς Διευθύνσεως Ψυχαγωγίας. Κατ' αὐτὴν ἐπαίχθη τὸ πατριωτικὸν ἔργον «Ἦλθε μιά μέρα» καὶ ἡ κομωδία «Ὁ μεγαλοβιομήχανος τῆς ρέγγας» ἐνώπιον πυκνοτάτου κοι-

νοῦ, τὸ ὁποῖον ἐχειροκρότησε ζωηρὰ τὴν ὠραίαν προσπάθειαν τῶν Φαλαγγιτῶν.

Τέλος περὶ τὴν 10.30' μ. μ. ἡ φάλαγξ τῶν έκδρομῶν συνταχθεῖσα παρήλασε διὰ τῶν κεντρικῶν ὁδῶν τῆς Θεσσαλονίκης, κατευθυνθεῖσα εἰς τὸν σιδηροδρομ. σταθμὸν. Ἀξίον παρατηρήσεως ἀποτελεῖ τὸ γεγονός ὅτι καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς διαδρομῆς οἱ Φαλαγγίται ἐγένοντο ἀντικείμενα θερμότητων ἐκδηλώσεων ἐκ μέρους τῶν κατοίκων τῆς Θεσσαλονίκης, οἱ ὁποῖοι ἐξεδήλωσαν διὰ μίαν ἀκόμη φοράν τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην μετ' ὅποιαν περιβάλλουν τὴν Βασιλικὴν μας Οἰκογένειαν, τὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ τὸν δημιουργόν του.

Αἱ ἐκδηλώσεις αὗται ἐσυνεχίσθησαν καὶ καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς διαδρομῆς τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς εἰς τοὺς ἐνδιάμεσους σταθμοὺς τῆς ὁποίας τὰ κατὰ τόπους τμήματα τῆς Ε. Ο. Ν. εἶχον παραταχθῆναι καὶ ἐξέσπων εἰς φρενιτιώδεις ζητωκραυγὰς ὑπὲρ τοῦ Ἀρχηγοῦ μας. Γενικῶς ἡ ὅλη έκδρομὴ ὑπῆρξεν ἐπιτυχὴς ἀπὸ πάσης ἀπόψεως, ἐδόθη δὲ ἡ εὐκαιρία εἰς πλείστους ὁσους Φαλαγγίτας νὰ γνωρίσουν τὴν ὠραίαν πρωτεύουσαν τῆς Μακεδονίας μας, τὴν Ἑλληνικωτάτην Θεσσαλονίκην.

— Εἰς ἀπάσας τὰς Ὑποδιοικήσεις τῆς Περιφερείας Πρωτεύουσας ἐσυνεχίσθησαν ἐντατικῶς αἱ ἐργασίαι διὰ τὴν διεκπεραίωσιν τῶν διαφόρων ὑπηρεσιῶν, ἐγένοντο ἐπίσης ἅπασαι αἱ προβλεπόμεναι συγκεντρώσεις θεωρητικῆς ἐκπαιδεύσεως, ὡς καὶ αἱ τοιαῦται τῶν εἰδικῶν μαθημάτων.

— Ἐπίσης εἰς τὴν ἐορτὴν τῆς Παιδικῆς Χαρᾶς ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ Σταδίῳ παρέστησαν καὶ τμήματα τῆς Ὑποδιοικήσεως Ἀθηνῶν, ἐνῶ ἕτερα τοιαῦτα ἀπέδωσαν τιμὰς κατὰ τὴν ἀλλαγὴν τῆς φρουρᾶς τοῦ Μνημείου τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου.

— Ὑπὸ τῆς Ὑποδιοικήσεως Βορρᾶ κατηρτίσθη πλήρες πρόγραμμα έκδρομῶν τῶν τμημάτων ταύτης, ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ ὁποίου θ' ἀρχίσῃ ἐντὸς τοῦ ἀρξαμένου μηνός.

Ἡδὴ τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν δύναμις ἐξ ἐξήκοντα Φαλαγγιτῶν τοῦ 3ου Ὑποτομέως ἐξέδραμεν εἰς Ραφίαν ἐνθα καὶ διημέρευσεν.

ΠΕΡΙΦ. ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΘΗΛΕΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Γενομένης ἐπιθεωρήσεως εἰς τοὺς Ὑποτομεῖς, οἱ περισσότεροι ἐξ αὐτῶν εὐρέθησαν ἀριτώτατα πλουτισμένοι μετ' βιβλιοθήκας, πάγκους, ραδιόφωνο, παιχνίδια, χάρις εἰς τὴν πρωτοδουλίαν τῆς Ὑποτομεάρχου καὶ τὴν προθυμίαν τῶν Φαλαγγιτιστῶν καὶ τῶν Σκαπανιστῶν.

Δύναμις τῆς Ὑποδιοικήσεως Θηλέων παρηκολούθησε μετ' ἐξαιρετικὴν εὐχαρίστησιν εἰς τὸ Στάδιον τὴν ἐορτὴν τῆς Παιδικῆς Χαρᾶς. Εἰς τὸν βῶν καὶ 16ον Ὑποτομέα ἐξακολούθηον τὰ μαθήματα τῶν Γαλλικῶν καὶ εἰς τὸν βῶν τὰ μαθήματα τῶν Ἀγγλικῶν. Τακτικώτατα γίνονται αἱ συγκεντρώσεις. Εἰς τὸν 19ον Ὑποτομέα ὠμίλησεν ἡ Ὑποτομεάρχης μετ' ἑμὰ: «Ὁ τρίτος Ἑλληνικὸς πολιτισμός».

Φαλαγγίτισσαι καὶ Σκαπάνισσαι τοῦ 9ου Ὑποτομέως τῆς Ὑποδιοικήσεως Θηλέων Πειραιῶς ἔκαμαν ὠραιότατην έκδρομὴν εἰς τὸ εἰς Ἁγίον Ἀνδρέαν «Στρατόπεδον Ἰωάννου Μεταξᾶ». Μέσα στὸ πλοῦσιον πρόγραμμα τῆς έκδρομῆς ὑπῆρχε καὶ ὁμιλία τῆς Ὑποδιοικητρίδος τῆς Υ. Θ. Π. «Περὶ τῶν σκοπῶν τῆς Ε. Ο. Ν.». Εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ὑποδιοικήσεως Θηλέων Πρωτεύουσας ἤρχισε μάθημα ζωγραφικῆς ὑπὸ τοῦ ζωγράφου Λαζαρή.

Εἰς τὸ Λύκειον Σταυριανοῦ ὠμίλησεν ἡ Ὑποτομεάρχης τοῦ 1ου Ὑποτομέως «Περὶ τῆς Ὁργανώσεως», εἰς δὲ τὸν 1ον Ὑποτομέα εἰς τοὺς λόγους Σκαπανιστῶν ὠμίλησεν ἡ Ὑποτομεάρχης μετ' ἑμὰ: «Ἀγάπη πρὸς τὸν Κυβερνήτην μας».

Εἰς τὸ λειτουργοῦν εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Θηλέων Βορρᾶ ἐργαστήριον ἀπεπερατώθησαν πλείστα χειροτεχνήματα ὠραιότατα κατὰ τὴν τρέχουσαν ἐβδομάδα. Ἐπίσης ἤρχισε τὴν λειτουργίαν του, διευθυνόμενον ὑπὸ τῆς Διοικητρίδος τῆς Υ. Θ. Β., Ἰατρεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον προσέρχονται πρὸς ἐξέτασιν Φαλαγγίτισσαι καὶ Σκαπάνισσαι τῆς Ὑποδιοικήσεως, εἰς τὰς ὁποίας καὶ ἐγένετο τὴν πα-

ρελθοῦσαν ἐβδομάδα ἀντιτυφικὸν ἐμβόλιον. Εἰς τὸν Ὑποτομέα Μελισσιῶν ὠμίλησε μίαν βαθμοφόρος «Περὶ τῶν καθηκόντων τῶν Σκαπανιστῶν», ἐπίσης καὶ εἰς τοὺς Ὑποτομεῖς Κηφισιάς καὶ Καλογρέζας μετ' ἑμὰ: «Θρησκευτικὰ καθήκοντα». Εἰς δὲ τὸν πυρρὴν Μελισσιῶν ὠμίλησεν ἡ ὑπεύθυνος τοῦ πυρρῆος: «Περὶ τῆς θέσεως τῆς γυναικὸς ἐν τῇ Ὁργανώσει».

ΚΙΝΗΣΙΣ Π. Δ. ΘΗΛΕΩΝ ΑΤΤΙΚΟΒΟΙΩΤΙΑΣ

Περὶσσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλην φοράν ζωηρὰ ἐξακολούθει ἡ κίνησις τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Θηλέων Ἀττικοβοιωτίας.

Εἰς ὅλους τοὺς Σχηματισμοὺς τῆς Διοικήσεως τακτικώτατα ἐξακολουθοῦν τὰ μαθήματα τῆς ὕγιεινῆς, πρώτων βοηθειῶν καὶ στρατιωτικῆς προπαιδεύσεως.

Ἐπίσης μετὰ μεγάλης ἐπιτυχίας διεξάγονται οἱ κατὰ τόπους ἀθλητικοὶ ἀγῶνες βόλεϋ, σκυταλοδρομίας κλπ.

Αἱ γινόμεναι συχναὶ έκδρομαὶ μετ' ἰδίαν δαπάνην τῶν Φαλαγγιτιστῶν καὶ Σκαπανιστῶν μᾶς δίδουν μίαν ἱκανοποιητικὴν εἰκόνα τῆς ὅλης προσπάθειας ἡ ὁποία καταβάλλεται ἐκ μέρους τῶν στελεχῶν τῆς Διοικήσεως.

ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ ΔΙΑ ΤΗΝ Ε.Ο.Ν.

Ὁ πρεσβευτὴς καὶ συνεργάτης τῆς Ε. Ο. Ν. κ. Β. Παπαδάκης ἀνεχώρησε τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν δι' ὅκτα ἡμερον περιοδεῖαν εἰς Μακεδονίαν καὶ Θράκην, ὅπου θὰ δώσῃ σειράν διαλέξεων ἐθνικῶν περιεχομένου.

Ὁ κ. Παπαδάκης θὰ ὁμιλήσῃ εἰς τὴν Ἀλεξανδρουπόλιν, Κομοτινὴν, Ξάνθην, Καβάλλαν, Σέρρας, Θεσσαλονίκην, Βέρροιν, Ἐδεσσαν καὶ Φλώριναν.

ΔΩΡΕΑΙ

Οἱ ἐν Ἀμερικῇ ἐγκατεστημένοι Ἰταλιανοί, ἀπέστειλαν πρὸς τὴν Ε.Ο.Ν. τοῦ σχηματισμοῦ Ἰταλιῶν, διὰ τῆς κ. Γεωργίας Δημ. Σαρρή, 87 δολλάρια διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ σχηματισμοῦ. Τὴν ἐπιταγὴν συνοδεύει ἐπιστολὴ συγκινητικῶν περιεχομένου καὶ ἀφθάστου πατριωτισμοῦ καὶ ἐνθουσιασμοῦ διὰ τὸ συντελούμενον ἐν Ἑλλάδι μετὰ τὴν 4ην Αὐγούστου ἔργον τοῦ Ἀρχηγοῦ.

Οἱ Φαλαγγίται τῆς Ε.Ο.Ν. τοῦ σχηματισμοῦ Ἰταλιῶν εὐχαριστοῦν θερμῶς τοὺς ἐν Ἀμερικῇ συμπατριώτας τῶν διὰ τῆς «Νεολαίας» καὶ διαδηλοῦν τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν πρὸς τοὺς μοχθοῦντας εἰς τὴν ξένην συγχωριανοὺς τῶν.

Ἐξ ἄλλου ὁ κ. Κωνστ. Ν. Μίχαλος ἐδώρησεν εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Ε.Ο.Ν. τῆς νήσου Κέας δρχ. 5.000 διὰ τὴν στολὴν τοῦ Φαλαγγίτου.

Ἐπίσης ὑπὲρ τοῦ αὐτοῦ σκοποῦ καὶ εἰς τὴν αὐτὴν Ὑποδιοίκησιν ἐδώρησαν αἱ κ. κ. Μαρ. Α. Ρεδιάδου καὶ Θηρεσία Ἰ. Πολίτη ἀνά 1.000 δραχμὰς ἡ πρώτη καὶ 500 ἡ δευτέρα.

ΚΕΡΚΥΡΑ.—Ὁ Περιφ. Διοικητὴς Κερκύρας, συνοδούμενος ὑπὸ τοῦ ἐπιτελείου του, ἐπεσκέψθη καὶ ἐπεθεώρησε τοὺς σχηματισμοὺς τῶν χωρίων Πετρεμιάδων, Ἀρμενάδων, Καθσαδάδων, Μαγουλάδων, Προυλάδων, Καραυσάδων καὶ Αὐλιωτῶν, παραστὰς εἰς τὴν ὀρκωμοσίαν τῶν τμημάτων.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ὠμίλησε πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας καὶ τοὺς κατοίκους τῶν χωρίων ἐξάρας τὴν ὕψηλὴν ἀποστολὴν τῆς Νεολαίας.

Ἐν συνεχείᾳ ὁ κ. Διοικητὴς ὑπενθύνισε πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας τὰ ἐναντι τοῦ ἔθνους καθήκοντά των.

ΣΧΗΜΑΤΑΡΙ.—Τὴν παρελθοῦσαν ἐβδομάδα ὠμίλησε πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας καὶ Σκαπανεῖς τοῦ Σχηματρίου ὁ ἱατρός κ. Ἀνδρ. Παπανδρέου περὶ τῆς «Εἰσβολῆς τοῦ Ἀλεξάνδρου Ὑψηλάντου εἰς Μολδοβλαχίαν». Ἐπίσης τὸ ἀπόγευμα τῆς παρελθούσης Κυριακῆς ὠμίλησε πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας καὶ Σκαπανεῖς Σχηματρίου ὁ παρὰ τὴν Κεντρικὴν Διοίκησιν Διευθυντὴς τῆς Πολιτικῆς Διαφωτίσεως «Περὶ τῶν ἐθνικῶν κατευθύνσεων τῆς Ε.Ο.Ν.». Τὴν

ὁμιλίαν παρηκολούθησαν αἱ τοπικαὶ ἀρχαὶ καὶ πλείστοι τῶν κατοίκων Σχηματρίου, οἵτινες κατεχειροκρότησαν τὸν ὁμιλητὴν καὶ διεδήλωσαν τὴν πίστιν καὶ ἀφοσίωσίν των πρὸς τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα, τὸν Ἀρχηγὸν καὶ τὴν Ε.Ο.Ν.

ΑΡΤΑ.—Ὁ Γενικὸς Ἐπόπτης τῆς Ε. Ο. Ν., συνοδούμενος ὑπὸ τοῦ Περιφερειακοῦ Διοικητοῦ Ἀρτίης, ἐπεθεώρησε τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν τοὺς Σχηματισμοὺς τῶν χωρίων Κομμένου, Λουτροτόπου, Νεοχωρίου, Ἀγ. Σπυρίδωνος καὶ Γραμμενίσσας. Οἱ Φαλαγγίται καὶ τὸ πλῆθος ὑπεδέχθησαν τὸν Γενικὸν Ἐπόπτην καὶ τὸν Περιφερειακὸν Διοικητὴν μετ' ἐνθουσιώδεις ἐκδηλώσεις ὑπὲρ τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ ὑπὲρ τῆς Νεολαίας. Ὁ Γενικὸς Ἐπόπτης ἔμεινεν ἀπολύτως ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὴν συντελουμένην ἐργασίαν. Τὰ τμήματα Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτιστῶν τῶν Σχηματισμῶν Ἀρτίης ἐξέδραμον μετ' ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Περιφερειακὸν Διοικητὴν καὶ τοὺς βαθμοφόρους τῶν εἰς τὸ ἱστορικὸν Πέτα. Οἱ Φαλαγγίται καὶ ὁ πλῆθος τοῦ ἐνδόχου χωρίου ὑπεδέχθησαν τοὺς έκδρομεῖς μετ' ἀπερίγραπτον ἐνθουσιασμόν. Οἱ έκδρομεῖς Φαλαγγίται κατέβησαν στέφανον εἰς τὸ μνημεῖον τῶν πεσόντων Ἑλλήνων καὶ φιλελλήνων κατὰ τὴν μάχην τοῦ Πέτα, ἐπέστρεψαν δὲ τὴν ἐσπέραν εἰς Ἀρταν κατευχαριστήμενοι ἀπὸ τὴν ἐκδρομὴν.

ΛΑΡΙΣΑ.—Ἡ ἐργασία εἰς τοὺς διαφόρους Σχηματισμοὺς τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ε. Ο. Ν. Ἀρρένων τοῦ Νομοῦ Λαρίσης συνεχίζεται ἐντονωτάτῃ πρὸς τὴν κατεύθυνσιν τῆς διαπαιδαγωγήσεως τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανέων διὰ διαλέξεων καὶ ἐορτῶν. Μετ' ὁργὸν ἐπίσης ρυθμὸν διεξάγεται καὶ τὸ ἔργον τῆς συμπληρώσεως τῶν Σχηματισμῶν διὰ βαθμοφόρων.

Ὁτῶ ἡ κίνησις παρουσιάζεται ὡς ἐξῆς: Περιφερειακὴ Διοίκησις. Ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς κ. Πέτρος Ἰατροῦ ἐξέδωκε διαταγὴν διὰ τῆς ὁποίας ὁ Προϊστάμενος τῆς Γεωργικῆς Ὑπηρεσίας κ. Σ. Παναγιωτᾶτος, κατόπιν ἐπιθυμίας του, τοποθετεῖται εἰς τὸ 111 Ἐπιτελικὸν Γραφεῖον ὡς συνεργάτης ἵνα προσφέρῃ πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας τὰς ὑπηρεσίας του ἐν τῷ κύκλῳ τῆς ἀρμοδιότητός του. Εἰς ἐκτέλεσιν τῆς ἐπιθυμίας ταύτης τοῦ κ. Παναγιωτάτου ὁ κ. Περιφερειακὸς Διοικητὴς ἐξέδωκε διαταγὴν πρὸς τοὺς Διευθυντὰς τῶν Σχολείων Μέσης Ἐκπαιδεύσεως, διὰ τῆς ὁποίας παρακαλεῖ αὐτοὺς ὅπως παράσχουν κάθε δυνατὴν συνδρομὴν εἰς τὸν κ. Παναγιωτᾶτον, διὰ τὴν ὑπ' αὐτοῦ κατάρτισιν ὀνομαστικῶν καταλόγων τῶν μαθητῶν, οἵτινες θὰ ἐκπαιδευθῶν εἰς τὴν εἰδικώτατα τῆς Γεωργικῆς Ἐκπαιδεύσεως. Οἱ μαθηταὶ οὗτοι θὰ εἶναι τῶν τάξεων Γ', Δ' καὶ Ε' τάξεων, θὰ χρησιμοποιηθῶν δὲ ἐν καιρῷ ἐπιστρατεύσεως τῆς Χώρας ὡς βοηθοὶ Γεωργικῶν Ὁργάνων (Γεωπόνων).

Ὑποδιοικήσις Τυρνάβου. Ὁ Πρόεδρος τῆς Νομαρχιακῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Ε.Ο.Ν.κ. Τσάφος μετέβη εἰς Τύρναβον καὶ ἐπεθεώρησε τὰ Γραφεῖα τῆς Ὑποδιοικήσεως. Ὁ ἐκκλησιαστικὸς συντελεῖται ἀνελλιπῶς, λαμβάνουν δὲ χώραν συνεχεῖς διδασκαλῖαι καὶ θεωρίαι πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας. Ὁ ἀξιωματοῦχος Ἐπιτελὴς κ. Α. Καλέντζος μετέβη εἰς Γιάννουλην, ὅπου ὠμίλησε «Περὶ Πατρίδος, Θρησκείας καὶ Οἰκογενείας», ὁ δὲ ἀνθυπολοχαγὸς κ. Πετράτος ὠμίλησεν ἐν Τυρνάβῳ πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας «Περὶ παθητικῆς ἀεραμύνσεως». Τὴν 21ην τρέχοντος μηνός οἱ Ὑποδιοικηταὶ Θηλέων κ. Παπαγιάννη καὶ Ἀρρένων κ. Σ. Παπαγιάννης μετέβησαν εἰς Μυλόγουστον καὶ Βλαχογιάννην. Ἐκεῖ ὠμίλησεν ὁ Τετράρχης τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως καθηγητὴς κ. Παρῆς περὶ τῶν σκοπῶν τῆς Ε.Ο.Ν., μετ' αὐτὸν δὲ ὠμίλησαν οἱ Ὑποδιοικηταί. Οἱ ἀνωτέρω ἐπέστρεψαν εἰς τὸν Τύρναβον, ὅπου ὁ κ. Παρῆς ὠμίλησε περὶ τῆς Ὁργανώσεως πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας καὶ Φαλαγγιτίσας.

Ὑποδιοικήσις Ἐλασσόνης. Ἐγένοντο δύο συγκεντρώσεις Φαλαγγιτῶν, καθ' ἃς ἔλαβον χώραν ἀσκήσεις ἐκ τοῦ προσωρινοῦ κανονισμοῦ τῶν ἀσκήσεων, ὡς καὶ διδασκαλῖαι ἰδεολογικοῦ περιεχομένου. Τὴν 14ην ἡ δύναμις τῆς Ὑποδιοικήσεως μετέβη εἰς τὴν Μονὴν Ὀλυμπίωσις, ὅπου ἐκκλησιάσθη καὶ κατόπιν ἐξέδραμεν εἰς παρακείμενον λόφον. Τὴν ἰδίαν ἡμέραν ὁ Διοικητὴς Ὑπο-

Κίνησις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

διοικήσεως μετέβη καὶ ἐπεθεώρησε τὴν Ε.Ο.Ν. Σκοπιάς, ὅπου καὶ ὤμιλησε. Τὰ Τμήματα τῆς Ὑποδιοικήσεως ἐργάζονται ἱκανοποιητικῶς.

Ὑποδιοικήσεις Βελεστίνου. Τὴν Πρωτομαγιάν ἡ δύναμις τῆς Ὑποδιοικήσεως μετέβη εἰς Βόλον καὶ μετέσχε τῆς θριαμβευτικῆς ὑποδοχῆς τῆς γενομένης πρὸς τὸν κ. Ἀποστολίδην. Ἐπιστρέψασα εἰς Βελεστίνον μετέσχε συγκεντρώσεως καθ' ἣν ὤμιλησεν ὁ λοχαγὸς κ. Γρηγορέας.

Ὑποδιοικήσεις Βόλου. Εἰς δύο συσκέψεις μετὰ τῶν προϊσταμένων τῶν Γεωργικῶν Ὑπηρεσιῶν ἀπεφασίσθη ὅπως καταρτισθῇ ἐπιτελεῖον ἐκ τεχνικῶν συνεργατῶν ἐπὶ τῶν ἀγροτικῶν ζητημάτων. Ἐπὶ τῇ βάσει τούτων καθιερώθησαν αἱ κάτωθι ἐπιτροπαί:

Α') Δενδροκομία: 1) Γεωργικὴ Περιφέρεια Λαρίσης (διὰ τοῦ τοπικοῦ Γεωπόνου), 2) Ὑποκατάστημα Α. Τ. Ε. Βόλου (διὰ τῆς Τεχνικῆς Ὑπηρεσίας), 3) Φυτοπαθολογικὸς Σταθμὸς Βόλου, 4) Γεωργικὴ Σχολὴ Λαρίσης, 5) Προϊστάμενος Τεχνικῆς Ὑπηρεσίας Ἑταιρείας Λιπασμάτων ἐν Βόλῳ, 6) Ἀγρονομεῖον Βόλου.

Β') Πράσινοι: 1) Δασαρχεῖον Βόλου, 2) Φυτοπαθολογικὸς Σταθμὸς Βόλου, 3) Φιλοδοσιακὴ Ἑταιρεία Βόλου, 4) Ἐπιθεωρητὴς Σιδηροδρόμων Θεσσαλίας κ. Τσιμόπουλος.

Γ') Ἐκτέλεισις κοινωφελῶν καὶ ἐξωραϊστικῶν ἔργων: 1) Φυτοπαθολογικὸς Σταθμὸς Βόλου, 2) Ὑγειονομικὸν Κέντρον Βόλου, 3) Μηχ. Ὑπηρεσία Κοινοτήτων Πηλίου, 4) Προϊστάμενος Τεχν. Ὑπηρεσίας Ἑταιρείας Λιπασμάτων Βόλου.

Δ') Οἰκίστις κτηνοτροφία, οἰκιακὴ βιοτεχνία καὶ καμποτεχνία: 1) Ἀγροτικὴ Τράπεζα Βόλου (διὰ τεχνικῆς ὑπηρεσίας), 2) Φυτοπαθολογικὸς Σταθμὸς Βόλου, 3) Γραφεῖον Προστασίας Ἑλληνικοῦ Καπνοῦ, 4) Κτηνιατρικὴ Ὑπηρεσία Βόλου, 5) Προϊστάμενος τεχνικῆς ὑπηρεσίας Ἑταιρείας Λιπασμάτων ἐν Βόλῳ.

Ὑποδιοικήσεις Ἀλμυροῦ. Ἐγένετο ἡ κεκαυνομένη συγκέντρωσις τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ ἐφηρμοσθῇ τὸ πρόγραμμα ἐκπαιδεύσεως. Ὁ καθηγητὴς κ. Γρομπιαννίτης ὤμιλησε πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας «Περὶ Πατρίδος καὶ τῶν συμβόλων αὐτῆς».

Ὑποδιοικήσεις Σποράδων. Τὴν 3ην Μαΐου οἱ Φαλαγγίται ὑπεδέχθησαν ἐνθουσιωδῶς τὸ Διαδοχικὸν ζεύγος τῆς Ἑλλάδος ἐπισκεφθὲν τὰς νήσους τῶν Βορείων Σποράδων.

ΚΑΛΑΜΑΙ. — Εἰς τοὺς τελεσθέντας ἐν τῇ ἔδρᾳ τῆς Διοικήσεως Γ' Παμπελοποννησιακοὺς ἀγῶνας μετέσχον πλείστοι ἀθληταὶ Φαλαγγίται, οἵτινες τυγχάνουσι μέλη τοῦ Μεσσηνιακοῦ Γυμναστικοῦ Συλλόγου. Ἡ ἐπίδοσις τῶν ἐν λόγῳ ἀθλητῶν εἰς τὰ περισσότερα ἀγωνίσματα ἦτο ἐξαιρετικὴ. Οὕτω εἰς τὴν ἐλευθερὰν διακοβολίαν, εἰς τὸ ἔλμα εἰς ὕψος, εἰς τὸν ἀκοντισμὸν, εἰς τὸν δρόμον 1500 μέτρων, εἰς τὸν δρόμον τῶν 100 μέτρων πρῶτοι ἦλθον Φαλαγγίται τῆς Διοικήσεως με ἐξαιρετικὰ καλὰς ἐπιδόσεις, εἰς πλείστα δὲ ἄλλα κατέλαβον τὰς δευτέρας θέσεις. Γενικῶς τὸ ἀθλητικὸν αἶσθημα καλλιεργεῖται ἐντατικὰ μετὰ τῶν μελῶν τῆς Ὁργανώσεως.

Ἡ πρώτη διαφωτιστικὴ κινηματογραφικὴ ταινία, ἀποσταλείσα εἰς Γαργαλιάνους καὶ Φιλιατρὰ καὶ προβληθεῖσα εἰς τοὺς ἐκεῖ κινηματογράφους, ἔσχεν ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν. Παρηκολούθησαν τὴν προβολὴν τῆς ταινίας ἅπαντες οἱ Σχηματισμοὶ Ἀρρένων καὶ Θηλέων, οἱ γονεῖς καὶ οἱ κηδεμόνες αὐτῶν ὡς καὶ πλῆθος κόσμου, ὧν δὲ αἱ ἐντυπώσεις ἦσαν ἀριστοί.

Συνεχίζεται τακτικῶς ἡ λειτουργία τῶν σχολῶν ἐκπαιδεύσεως βαθμοφόρων, βάσει τοῦ ἀναλυτικοῦ προγράμματος, συμφώνως πρὸς τὸ πνεῦμα καὶ τὰς κατευθύνσεις.

Παραλλήλως ἤδη λειτουργοῦν καὶ αἱ σχολαὶ νοσοκόμων ἀρρένων καὶ θηλέων ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῶν συνεργατῶν τῆς Ε. Ο. Ν. ἱατρῶν κ. κ. Ι. Ἀναγνωστοπούλου καὶ Γ. Σουρέα.

ΔΡΑΜΑ. — Ἡ Περιφ. Διοικητρία Δράμας δι' ἀναφορὰς τῆς πρὸς τὴν Κεντρικὴν Διοίκησιν τῆς Ε.Ο.Ν. ἐκφορᾷ

τὰς εὐχαριστίας τῆς διὰ τὴν θερμὴν φιλοξενίαν, τῆς ὁποίας ἔτυχεν ἐν Ἀθήναις ἡ ἀντιπροσωπεία Φαλαγγιστῶν Δράμας κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν Πανελληνίων ἀθλητικῶν ἀγῶνων τῆς Ε.Ο.Ν.

ΙΩΑΝΝΙΝΑ. — Ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου καὶ διευθυντὴς τῆς Ἑθνικῆς Ἀγωγῆς τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Δασκαλάκης ἐπισκέφθη τὴν Ἑπείρον πρὸς ἐρευναν τῆς γινομένης εἰς τὰς ἐκεῖ διοικήσεις ἐργασίας ἐθνικοῦ φρονηματισμοῦ.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ὤμιλησεν εἰς τὰ Ἰωάννινα με θέμα: «Διδάγματα ἀπὸ τὴν Ἑθνικὴν μας ἱστορίαν, χρήσιμα διὰ τὸ παρὸν καὶ διὰ τὸ μέλλον τῆς φυλῆς μας».

Ἡ ὁμιλία ἐπροκάλεσε τὸν ἐνθουσιασμὸν τῶν Ἑπειρωτῶν, οἱ ὅποιοι διεθίσασαν τὴν παράκλησιν ὅπως ἀποστέλῶνται ἐκ τοῦ Κέντρου διαπρεπεῖς ὁμιληταὶ πρὸς ἰδεολογικὴν διαφώτισιν καὶ τόνωσιν τοῦ ἐθνικοῦ φρονήματος.

ΠΥΡΓΟΣ. — Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν τμήματα τῶν σχηματισμῶν ἀρρένων καὶ θηλέων τῆς Ε.Ο.Ν. Πύργου ἐξέδραμον εἰς τὸ χωρίον Σταυγες Μονοφατισίου.

Τοὺς ἐκδρομεῖς συνώδευσαν ὁ κ. Περιφ. Διοικητὴς, ὁ εἰρηνοδίκης, ὁ ὑποδιοικητὴς Χωροφυλακῆς καὶ πλείστοι ἄλλοι ἐπίσημοι.

Οἱ κάτοικοι τῶν χωρίων, ἐκ τῶν ὁποίων διήρχοντο οἱ Φαλαγγίται, τοὺς ὑπεδέχοντο με ἐλκρικὴν ἐνθουσιασμόν.

Οἱ ἐκδρομὴς ἐπέστρεψαν τὴν ἐσπέραν εἰς Πύργον με τὰς ἀρίστας τῶν ἐντυπώσεων.

ΠΛΩΜΑΡΙΟΝ. — Ὁ νεκρὸς τοῦ ὑπὸ τὸσον τραγικὰς συνθήκας φονευθέντος κατὰ τὸ αὐτοκινητιστικὸν δυστύχημα, τὸ ἐπισυμβάν κατὰ τὴν ἐκδρομὴν τῶν μαθητῶν τῆς Γυμναστικῆς Ἀκαδημίας Φαλαγγίτου Δ. Μαλλιαροῦ, τῆς Δ.Α.Σ., κατόπιν ἐντολῆς τοῦ Ἀρχηγοῦ, ταριχευθεὶς ἐν Ἀθήναις, ἀπεστάλη εἰς Μυτιλήνην.

Ὁ Νομάρχης καὶ γενικὸς ἐπόπτης Ε.Ο.Ν. Λέσβου κ. Κοζύρης συνώδευσε τὸν νεκρὸν εἰς Πλωμάριον, ὅπου καὶ ἐτελέσθη ἡ κηδεία τὴν ὁρίαν παρηκολούθησε οὐσώωμος ὁ λαὸς Πλωμαρίου με συγκινητικὰς ἐκδηλώσεις.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ. — Αἱ Σκαπάνισσαι τοῦ σχηματισμοῦ Ἑρακλείου Κρήτης ἐξέδραμον τὴν παρελθούσαν ἑβδομάδα εἰς τὸ ἀεροδρόμιον ἀπὸ πρωΐας.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀναπαύσεως βαθμοφόρος τοῦ σχηματισμοῦ ὤμιλησε διὰ μακρῶν πρὸς τὰς Σκαπανίσσας, τονίσασα τὴν σημασίαν καὶ τὰς ὠφελείας τῆς ἀεροπορικῆς συγκοινωνίας, ἥτις ἐπ' ἐσχάτων συνέδεσε στενότερον τὴν μεγαλόνησον μετὰ τῆς λοιπῆς Ἑλλάδος.

Ἡ ὁμιλήτρια ἐν συνεχείᾳ ἐτόνισε τὴν στοργὴν, τὴν ὁποίαν τὸ Νέον Κράτος δεικνύει συνεχῶς δὲ τὰς ἀνάγκας τῆς ἡρωϊκῆς νήσου.

ΦΛΩΡΙΝΑ. — Μετὰ πάσης ἐπισημότητος ἐγένετο εἰς τὴν Φλώριναν ἡ τελετὴ τῆς θεμελιώσεως τοῦ «Σπιτιοῦ τοῦ Φαλαγγίτου».

Κατὰ τὴν τελετὴν παρέστησαν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης, ὁ κ. Νομάρχης, ὡς Γενικὸς Ἐπόπτης Ε.Ο.Ν. Φλωρίνης, αἱ πολιτικαὶ καὶ στρατιωτικαὶ Ἀρχαὶ τῆς πόλεως, ἅπασα ἡ δύναμις τῶν Τμημάτων Ἀρρένων καὶ Θηλέων, ὡς ἐπίσης καὶ πλῆθος κόσμου.

Ὁ κ. Γεν. Ἐπόπτης ἐξήρε τὴν σημασίαν τοῦ «Σπιτιοῦ τοῦ Φαλαγγίτου», τὸ ὁποῖον, ὡς εἶπε, θὰ ἀποτελέσῃ τὸ ψυχικὸν ἐργαστήριον μέσα εἰς τὸ ὁποῖον θὰ σφυρηλατηθοῦν αἱ ψυχαὶ τῶν νέων.

Τὸ τέλος τῆς ἑορτῆς ἐκάλυψαν ἐνθουσιώδεις ζητωκραυγαὶ ὑπὲρ τοῦ Κράτους τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ τῆς Ε. Ο. Ν.

ΠΑΤΡΑΙ. — Ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου καὶ διευθυντὴς τῆς Ἑθνικῆς Ἀγωγῆς τῆς Ε. Ο. Ν. κ. Δασκαλάκης ὤμιλησεν ἐνώπιον Φαλαγγιτῶν καὶ πλῆθους ἄλλων ἀκροατῶν με θέμα: «Διδάγματα ἐκ τῆς Ἑθνικῆς μας ἱστορίας». Τὴν διάλεξιν παρηκολούθησαν ὅλαι αἱ στρατιωτικαὶ καὶ πολιτικαὶ Ἀρχαὶ τῆς πόλεως.

Τὴν ἐπομένην ὁ κ. Δασκαλάκης ὤμιλησεν ἐνώπιον

Κίνησις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

2000 Φαλαγγιτῶν ἐν στολῇ με θέμα: «Τὰ ιδεώδη τῆς Ἑλληνικῆς Νεολαίας».

ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ (Κρήτης). Εἰς συγκέντρωσιν τῶν δοκίμων βαθμοφόρων τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Θηλέων Ἑρακλείου ὤμιλησε λοχίτης «Περὶ καθήκοντος». Ἡ ὁμιλήτρια καταλήγουσα ἐτόνισεν ὅτι ὅλα τὰ παιδιά τῆς Ἑλλάδος — ἀγόρια καὶ κορίτσια — πειθαρχοῦν σ' ἓνα Μεγάλο Βασιλεῖα καὶ σ' ἓνα δυνατὸ Κυβερνήτη, ποὺ δημιουργοῦν τὸν περίλαμπρον Γ' Ἑλληνικὸν Πολιτισμὸν.

ΤΡΙΚΚΑΛΑ. — Ὁ Νομάρχης καὶ Ἐπόπτης τῆς Ε.Ο.Ν. Τρικκάλων, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν Διοικητὴν καὶ τὸν Ὑποδιοικητὴν τῆς Ε. Ο. Ν., τὴν Διοικητρίαν καὶ τὴν Ὑποδιοικητρίαν ἐπισκέφθη τὰ χωρία Πύλη καὶ Μαζάνη.

Εἰς τὸ Μαζάνη παρηκολούθησαν παρέλασιν 1700 Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγισσῶν.

Χαρακτηριστικὸν τῆς καταβαλλομένης προσπάθειας εἰς τὸν Νομὸν εἶναι καὶ τὸ γεγονός ὅτι οἱ κάτοικοι τῶν περισσοτέρων χωρίων κατασκευάζουν καὶ ὑπεσέχθησαν νὰ κατασκευάσουν ἐξ ἰδίων τὰς στολὰς τῶν ἐγγεγραμμένων εἰς τὴν Ε. Ο. Ν. τέκνων τῶν.

Τὸ Τμήμα Θηλέων Τρικκάλων καθήρτισε πλήρως πρόγραμμα σειρᾶς διαλέξεων, ἐναρξίς τῶν ὁποίων ἐγένετο προχθὲς με ὁμιλήτριαν τὴν κ. Ρίταν Μπούμη - Παπᾶ καὶ θέμα: «Ἡ Ἑλληνὶς ὡς μητέρα».

Ὁ κ. Νομάρχης μετέβη ἐπίσης εἰς Σοφάδες, ὅπου ἐπεθεώρησε τὰ Τμήματα τῆς Ε. Ο. Ν., παρηκολούθησε δὲ καὶ παρέλασιν 1300 Φαλαγγιτῶν, τῶν πλείστων ἐν στολῇ. Ὁ κ. Νομάρχης ὤμιλησε βραδύτερον εἰς συγκέντρωσιν τῶν ἀξιωματοῦχων τῆς Ε. Ο. Ν., συστήσας ζήλον, ἐργασίαν καὶ ἀφοσίωσιν.

ΣΥΝΕΧΙΣΤΑΙ ΚΑΙ ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΙ ΤΩΝ ΤΙΜΙΩΝ ΜΑΧΗΤΩΝ

Δημοσιεύομεν κατωτέρω τὸν ἐπίλογον τῆς ἡμερησίας διαταγῆς τοῦ Ὑποδιοικητοῦ τῆς Ε. Ο. Ν. Πάλλης (Κεφαλῆνης) ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἑορτῶν τῆς Ἑπτανήσου, λυπούμενοι καθότι ὁ χώρος τοῦ περιοδικοῦ δὲν ἐπιτρέπει τὴν ὅλην δημοσίευσίν τῆς.

«Κλίνομεν εὐλαδῶς τὸ μέτωπον πρὸ τοῦ μεγαλείου τῆς ἀφάρτου καὶ ἀμαράντου δόξης σας, ὦ ἱερὰ ψυχὰ τῶν πρωταθλητῶν τοῦ Ριζοσπαστισμοῦ καὶ προμάχων τῆς Ἑπτανήσιας ἀπελευθερώσεως, οἵτινες πρωταγωνιστήσαντες ἐν τῷ ἐθνικῷ τῆς ἐνώσεως δράματι ἐνεγράψατε παγχρύσειν σελίδας θαμβούσης αἴγλης εἰς τὴν περίλαμπρον βίβλον τῆς ἱστορίας τῆς Ἑπτανήσου, ἀποδώσαντες οὕτω διὰ τῶν ἱερῶν ἀγῶνων σας τὴν περιπόθητον ἐλευθερίαν εἰς τὸν κατὰ πάντα ἀξίον καὶ φιλοπάτριδα γενναῖον λαὸν τῆς Ἑπτανήσου.

»Σὺ δὲ Ἑθνικὴ Νεολαία, ἥτις ἀποτελεῖς τὴν παρήγορον ἐλπίδα τοῦ μέλλοντος καὶ ἡ ὁποία γαλουχεῖσαι καὶ ἀνατρέφεσαι με τὴν θερμουργὸν πνοὴν τοῦ Μεγάλου μας Κυβερνήτου καὶ Ἀρχηγοῦ μας Ἰωάννου Μεταξᾶ, ὅστις ἀπέδωκε τὴν πραγματικὴν ἐλευθερίαν πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν ὁλόκληρον, καὶ διὰ τῆς λευκῆς ἐπαναστάσεως τῆς 4ης Αὐγούστου, ἔσωσε τὴν Χώραν ἀπὸ τὸν ὀλεθρον καὶ τὴν καταστροφὴν καὶ διὰ τῆς σιθερᾶς χειρὸς τοῦ ἀνὴρπασε ταύτην ἐκ τοῦ χελοῦς τῆς ἀβύσσου, πρὸς ἣν ὀρμητικῶς ἐφέρετο, πραγματοποιήσας οὕτω καὶ τὸν ὄραματισμὸν τοῦ μεγάλου ποιητοῦ Παλαμά, ὅστις ἐν τῷ ποιήματι αὐτοῦ τὰ «Ἑπτὰ Νησιά» μετὰ ἄλλων ἀναγράφει:

«Ἀμποτε ἀπὸ τὸ ταίριασμα κι' ἀπὸ τὸ φίλημα τους κάποιος νὰ γεννηθῇ

Πλάστης ἀπάνω ἀπ' τοὺς γκρεμοὺς κι' ἀπάνω ἀπ' τοὺς θανάτους με λόγο ἢ με σπαθί»

νὰ γίνης συνεχιστὴς καὶ κληρονόμος τῶν μεγάλων ὑποθηκῶν τῶν εὐθαρῶν καὶ τιμῶν μαχητῶν τοῦ ἱεροῦ Ριζοσπαστικοῦ ἀγῶνος καὶ νὰ ἀρύσῃ εἰς γενεὰς γενεῶν ἐκ τῶν ἡρωϊκῶν ἀγῶνων τῶν, τῶν μεγάλων θυσιῶν τῶν, ὑπέ-

ροχα φιλοπατρίας διδάγματα, καὶ ἐμπλῶς θαυμασμοῦ καὶ αἰσθημάτων ἐνθέων, νὰ μὴ παύσῃ ἀναδεικνυομένη ἀνταξία τῆς μεγαλόφρονος ἀρετῆς τῶν καὶ τῆς ιδεώδους αὐτοθυσίας τῶν, ἔχουσα πάντοτε πρὸ ὀφθαλμῶν ὅτι εἰς οἶον ἀριστος ἀμύνεσθαι περὶ Πάτρης».

ΒΙΑΝΝΟΣ, (ἀντ)σις. — Γνωρίσαμε τὸν Κανελλόπουλον τὸν εὐσταθὲ καὶ σφιχτοδεμένο νέο, τὸν ἀκούραστο κι' ἀκατάβλητο ἐντολοδόχον καὶ συνεργάτη τοῦ Ἑθνικοῦ Κυβερνήτου μας. Νοιώσαμε τὸν ἐνθουσιασμὸ καὶ τὴν συγκίνησιν τῶν ὠραίων καὶ διδακτικῶν λόγων του. Αἰσθανθήκαμε ὑπερφάνεια κι' εὐχαρίστησιν ἀπὸ τῆς τιμητικῆς ἐπίσκεψίς του στὸν ἀλάργο τόπο μας. Βρήκαμε τὴν ποθητὴ εὐκαιρία νὰ διαβιβάσωμε ζωντανὰ κι' ἐλεύθερα στὸν λαοφιλεῖ Βασιλεῖά μας τὴν πίστιν μας, στὸ Μεγάλο μας Ἀρχηγὸ τὴν βαθεῖα ἀγάπην καὶ προσήλωσίν μας καὶ τὴ μεγάλη μας εὐχαρίστησιν γιὰ τὰ ὅσα εὐεργετήματα προσέφερε καὶ προσφέρει στὴ τὰξιν μας τὴν ἀγροτικήν, καὶ τὴν εὐγνώμοσυνήν μας στὴν Ἑθνικὴ Κυβέρνησιν γιὰ τὴν προτομή τοῦ Γιάννη Κονδυλάκη «Διαδότη» ποὺ ἔστησε δαπάναις τῆς Πρωτεύουσῃς τὴν ὠραία μας κωμόπολιν.

ΑΓΡΙΝΙΟΝ. — Συνεχίζονται τὰ μαθήματα τοῦ Ὑγειονομικοῦ Τμήματος Ἀγρινίου ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ τῆς Ὑποδιοικήσεως.

Εἰς Μύτικαν τοῦ Ξηρομέρου οἱ Φαλαγγίται καὶ Σκαπανεῖς ἐφύτευσαν μεγάλην περιοχὴν με πεύκα καὶ ἐκαλύπτους. Οἱ Φαλαγγίται Κανδήλας καὶ Ἀρχοντοχωρίου διήνοιξαν ἀγροτικούς δρόμους διὰ προσωπικῆς ἐργασίας.

ΛΕΒΑΔΕΙΑ. — Διακόσιοι φαλαγγίται καὶ σκαπανεῖς τῆς Ὑποδιοικήσεως Λεβαδείας ἐξέδραμον δι' ἑπτὰ ἐπιβατηγῶν αὐτοκινήτων εὐγενῶς προσφερθέντων παρὰ τοῦ Δημάρχου εἰς Ἀράχωβαν.

Τοὺς ἐκδρομεῖς οἵτινες ἄμα τῇ ἀφίξει τῶν μετέβησαν εἰς τὸ μνημεῖον τοῦ Καραϊσκάκη, ὅπου κατέθεσαν στέφανον καὶ ἔψαλαν τοὺς ὕμνους Ἑθνικὸν καὶ Νεολαίας, ὑπεδέχθη ὁ ὑποτομαρχὴς Ἀραχώδης.

Μετὰ μικρὰν παραμονὴν εἰς Ἀράχωβαν οἱ ἐκδρομεῖς μετέβησαν εἰς Δελφούς, ὅπου παρήλασαν πρὸ τοῦ Περιφ. Διοικητοῦ Ἀττικοβοιωτίας. Ἐπακολούθησεν ὁμιλία τοῦ λοχίου Δάλκα καὶ γεῦμα τῶν ἐκδρομῶν εἰς τὴν Κασταλίαν πηγὴν. Οἱ ἐκδρομεῖς ἐνθουσιασμένοι ἐπέστρεψαν τὸ ἐσπέραν εἰς Λεβάδειαν.

ΤΟ Β' ΓΥΜΝΑΣΙΟΝ ΘΗΛΕΩΝ

Τὴν περασμένη Κυριακὴ τὸ Β' Γυμνάσιον Θηλέων ἀνοίξε τὴν ἑκθεσὶ τῆς χειροτεχνίας τῶν μαθητρίων του. Ἄν ἀπὸ τῆς χιλιάδας τῶν ἐκθεμάτων τοῦ ξεχωρίσῃ κανεῖς ἐλάχιστα, κατεσκευασμένα ἀπὸ πολὺ μικρὰ κορίτσια, με καθαρὴ τὴ συνείδησιν, θὰ πῇ γιὰ τὰ ὑπόλοιπα ὅτι εἶναι ἔργα ἐμπειρῶν καλλιτεχνικῶν χειρῶν.

Η «ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΕΣΤΙΑ»

Πρὸ ἡμερῶν ἔδωσε στὰ «Ὀλύμπια» ἡ χοροδία τῆς Ἑργατικῆς Ἑστίας μιά συναυλία.

Θὰ ἔπρεπε νὰ διεθέταμε χώρον γιὰ νὰ δικαιολογήσουμε τὸ θαυμασμὸ καὶ τὴ συγκίνησιν ποὺ μᾶς πλημμύρισε ἡ χοροδία αὐτὴ ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἐργάτες καὶ ἐργάτριες.

Ὁ μαέστρος τῆς, ἕνας νέος, σχεδὸν παιδί, εἶναι μιά ἀληθινὴ ἀποκάλυψις. Ἐχει βραβευθῇ γιὰ πολλὰς του συνθέσεις μετὰ τῶν ὁποίων εἶναι καὶ τὸ «Δάφνις καὶ Χλόη» ποὺ βραβεύθηκε στὸν πανελλήνιον μουσικὸ διαγωνισμὸ τῆς Ἑλληνικῆς Χοροδίας.

Καὶ ὡς μαέστρος ὅμως ἔδειξε ἀκόμη πλούσιο ταλέντο. Ὁ κ. Ὑπουργὸς τῆς Ἑργασίας με τὴν ἐκλογὴ αὐτοῦ τοῦ νέου γράφει μιά ἀκόμη σπουδαία ἐπιτυχία στὸ ἐνεργιστικὸ τοῦ Ὑπουργείου του.

Μ. Δ.

ΑΝ. Γ. ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ, Χαλκίδα. Το πρώτο σταυρόλεξο δεν διασταυρώνονται αρκετά αί λέξεις, επειδή τα μαύρα τετραγωνίδια είναι συγκεντρωμένα σε ορισμένα σημεία. Το δεύτερο έχει καθέτως και οριζοντίως τις ίδιες λέξεις. Απορρίπτονται.—ΙΩ. Δ. ΑΛΕΒΙΖΟΠΟΥΛΟΝ, Κυπριασίαν. Συγχαρητήρια. Θά δημοσιευθούν μερικά.—ΑΡ. Γ. ΣΑΝΝΑΝ, Κηφισίαν. Έκτός της λέξεως «δίνω», που είναι λανθασμένη, το σταυρόλεξο σου είναι άριστον. Απορρίπτεται με την συμβουλήν να προσέχης περισσότερο. Το άνορθογραφον τρίγωνον δεν δημοσιεύεται· ο άναγραμματισμός γνωστός. Ο παωδήςποτε ο κάπρος, αν μυρίλη άηδώς, μυρίζεται άηδώς και έπ' ούδενι λόγω άηδ' ίως, ως ίσχυρίζεται. Προσοχή λοιπόν.—Γ. Δ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ, Σαλαμίνα. Ο μεταγραμματισμός έδημοσιεύθη. Έγκρίνεται έπίσης το «ένα γράμμα».—Π. ΠΑΠΑΝΤΩΝΗΝ, Μεσολόγγιον. Γιατί έπιμένεις να γράφης από τις δυο όψεις του χαρτιού; Είναι και πολλοί άλλοι που έπιμένουν σ' αυτό το ζήτημα, αλλά πρέπει να καταλάβουν ότι είναι περιπτώσεις εις την όποιαν δεν ίσχύει το ρητόν «ο έπιμένων νικά». Αντιθέτως, ο έπιμένων απορρίπτεται.—Δ. Σ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ, ένταύθα. Απορρίπτονται τα πράγματα που μάς έστειλεις για τον ίδιο ως άνω λόγο.—Γ. Κ. ΤΖΑΝΕΤΟΝ, Μεγαλόπολιν. Τα προβλήματα δεν μάς ένδιαφέρουν. Το σταυρόλεξο άνεπιτυχές. Έγκρίνεται ή μεσοστιχίς.—Σ. Α. ΚΟΝΤΟΝ, Αμφίκλειαν. Ο Κινέζος φιλόσοφος, που άναφέρει στο σταυρόλεξο σου, πιθανόν να ήκμασε στα 600 π. Χ., αλλά είναι πολύ άγνωστος εις τους άναγνώστας μας. Κακόν και δάθρριον και το «όπτα».—Ι. Ν. ΓΚΙΟΚΑΝ, Σαλαμίνα. Γνωστό το αίνιγμα και άνεπιτυχές το σταυρόλεξο που έχει οριζοντίως και καθέτως τις ίδιες λέξεις.—Κ. Η. Π. Δημοσιεύονται.—ΝΟΥΛΗΝ, Λιδωρικιον. Έγκρίνονται.—ΑΓΝΩΣΤΟΝ. Γράφεις ότι είσαι παιδί 10 έτών, αλλά υπογράφεις έν τούτοις με μίαν μεγαλοπρεπή και γριφώδη τζιφραν. Έπιπροσθέτως άπασχολείς και τις δυο όψεις του χαρτιού.—Γ. Ι. ΘΑΝΟΝ, Χίον. Έχει έλάχιστες λέξεις το σταυρόλεξο σου και άπειρα μαύρα τετραγωνίδια.—Δ. ΚΟΥΤΣΟΥΛΕΛΑΝ, Ασθέσιον. Έγκρίνονται.—Σ. Ν. ΚΑΡΥΩΤΗΝ, Μεγαλόπολιν. Δεν άμφισβητούμε ότι ή λέξις «όρσο» συναντάται εις το βιβλίον της Ε' τάξεως, άλλ' έχουμε τη γνώμη ότι δεν πρέπει να συναντηθή και στο σταυρόλεξο. Έπομένως... Τα προβλήματα γνωστά.—Α. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΗ, Χαλκίδα. Κρίμα στο ώραίο σου σταυρόλεξο. Η Α' σ' ία, έστω και αν σημειωθή ή έπελήγησις «άνορθογράφως», δεν μπαίνει ες σταυρόλεξο.—Α. Ε. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΝ, Εύξεινούπολιν. Απορρίπτεται διά τά: ΣΩΡ, ΣΣΣ κλπ.—Α. ΚΟΥΤΣΟΥΦΑΚΗΝ, Φλώριναν. Καλό το σταυρόλεξο, άλλ' έχει λίγες λέξεις, ένω είναι μεγάλο (15X11).—Α. ΜΑΝΩΛΙΔΗΝ, Βέροιαν. Και το δικό σου σταυρόλεξο έχει το ίδιο μειονέκτημα. Στο άλλο υπάρχουν άκατάλληλες λέξεις (ΑΣΣΑ, τοίπ). Τον μηχανισμό του κρυπτογραφικού φαίνεται ότι δεν τον κατάλαβες, έφ' όσον χρησιμοποίησις γράμματα (άρθρους) που δεν υπάρχουν στην πρώτη λέξι.—Ν. ΚΑΝΑΡΗΝ. Σωστός ο λύσις.—Η. Π. ΜΑΝΩΛΑΚΟΝ, Σάρτην. Η ποικίλη άκροστιχίς απορρίπτεται, γιατί χρησιμοποίησις τις λέξεις παραινό, παραίσιος, εηφηνής, που είναι δύσκολα. Και της άλλης αι λέξεις άνεπιτυχείς.—Γ. Α. ΜΑΚΚΑΝ, Ριζό. Το νησί της πυρκαϊάς, επειδή έχει και σχέδιο, δεν είναι δυνατόν να δημοσιευθή.—Σ. ΓΟΥΡΜΟΝ. Καλύτερα να έστειλλες ένα και καλό. ΑΙ λέξεις ΜΕΜΕΛ, ΑΧΑΖ, ΙΣΠ, ΑΛΑ, ΛΑΤΑ, ΣΚΗΑ κλπ. καταδικάζουν το σταυρόλεξο σου. Και αι άσκήσεις δεν έχουν ένδιαφέρον.

Η ΙΔΕΑ ΤΗΣ 4ης ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΚΑΙ Η ΤΕΧΝΗ

(Συνέχεια από τη σελίδα 1139)

τέλειος, δυνατός κι' άφθαρτος, δηλαδή άθάνατος.

Η Ιδέα του Θεού ήταν ή μόνη που τους κρατούσε στη ζωή και γι' αυτό και ή τέχνη τους, όχι μονάχα παρασταίνει σκηνές άπ' την Ιστορία της Χριστιανικής θρησκείας, μά και είναι και πνευματική τέχνη, δηλαδή εκφράζει την άληθινή ζωή καθώς την έζη-

σαν στην πραγματικότητα οί Έλληνες του Βυζαντίου.

Και βλέπουμε πώς ένφ οι άρχαίοι Έλληνες που πίστευαν όλιγώτερο στον Θεό άπ' τους Βυζαντινούς και είχαν συμβιβάσει τα δύο κύρια στοιχεία της ζωής, που είναι το πνεύμα και ή ύλη, όταν έκαναν κανένα σπουδαίον κατόρθωμα δεν μιλούσαν για τόν Θεό επειδή πίστευαν στη δική τους την ανθρώπινη δύναμη, ένφ οί Βυζαντινοί κι' όταν ακόμα πολεμούσαν και νικούσαν τόν έχθρό, καθώς όταν έδιωξαν τους Άθάρους που είχαν πολιορκήσει την Κωνσταντινούπολη, και τότε ακόμα, ούτε καμάρωναν, ούτε ξεχνούσαν τόν Θεό, μά σ' εκείνον απέδιδαν τη σωτηρία τους. Γι' αυτό ένφ οι άρχαίοι έγγραφαν εκείνο το έπίγραμμα: «Ω ξείν άγγέλειν Λακεδαιμονίους ότι τήδε κείμεθα τοις κείνων ρήμασι πειθόμενοι», που θέλει να πη «Ξένε, πήγαινε να πής στους Λακεδαιμονίους ότι πεθάναμε έδω ένδόξως, πιστοί στούς νόμους και τα ψηφίσματα του κράτους», οί Βυζαντινοί ύστερ' άπ' τη νίκη μαζεύονταν στην Άγία Σοφία κι' έψαλλαν τν τροπάριο: «Τή υπερμάχω στρατηγώ», γιατί πίστευαν ότι κάθε εύτυχία και κάθε κατόρθωμα το χρεωστούσαν στο Θεό και στην Παναγία.

Φ. Θ. Κωνσταντινίδης

ΦΩΝΗ ΑΠΟ ΤΑ ΣΥΝΝΕΦΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 1141)

πιστικούς μου, περάσαμε το ποτάμι στού Ράικου το Γεφύρι, κι' άπ' εκεί στην Βαλαώρα. Κάναμε με τόν κύκλο του Γεφυριού δυο ώρες και πλειότερο. Χύμησαν τὰ σκυλιά άπάνω μας, άμα μάς ώσμιόστηκαν, κι' έτρεξαν οί πιστικοί να μάς άπαντήσουν και μάς ρώτησαν τί θέλομε εκεί.

—Τί θέλομε; τούς είπα, τόν Σιουτό-Κάλεσιο γρήγορα! "Η θ' άρχίσω με πόλεμο! Δεν φεύγομε άπ' έδω χωρίς το κριάρ' μας!

Στην αρχή θέλησαν ν' άρνηθούν κι' ότι δεν ήξεραν τίποτε, άλλ' έγώ τούς τώκοσα:

—Φέρτε γλήγορα το κριάρ' και μὴν κρούετε την κλειδιά σας! Μας έφερε το σύννεφο την φωνή σας, που λέγανταν: «Τέτοιο κριάρ' δεν έχει π'θενά ολόγουρα. Ούτε θα τούς πάη ο νοός ότι το κριάρ' είν' έδω. Αυτοί θα το γυρεύουν εκεί γύρα και δεν θα ριχτούν δώθε. "Ας είν' καλά ο Καλαμάς που μάς χωρίζει. Χαχαχαχαααά!» Μας την έφεραν την όμιλία σας τα σύννεφα!

Οί κλέφτες του Σιούτου-Κάλεσιου κυττάχτηκαν ο ένας με τόν άλλον και δεν ήξεραν τί ν' άπολογηθούν.

—Γρήγορα! τούς είπα, το κριάρ' μας και το ποδοκόπι μας! Άλλοιώςτικα πιανόμαστε άπ' άρματα στη στιγμή!

Πήγε ένας τους στο κοπάδι, πώθοσκε λίγο παραπάνω, και μάς έφερε τόν Σιουτό μας και μάς παρακάλεσαν να μὴν έπιμείνουμε για ποδοκόπι, άλλ' οί πιστικοί μου έπέμειναν να μάς δώκουν ένα άρνι καλό για ποδοκόπι μας.

—Χώρ'ς το ποδοκόπ' δεν το κουνούμε άπ' έδω, παληοκλέφτες! Τούς εί-

παν οί πιστικοί μου άγρια. Το ποδοκόπι γλήγορα!

Το ποδοκόπι σε τέτοιες περιστάσεις είναι νόμος, κι' ο νόμος είναι σεβάστος, όταν εκείνος που το ζητάει έχει δύναμη. Κι' έμεις είχαμε την δύναμη, που χρειάζονταν, το πήραμε και γυρίσαμε από τόν ίδιον δρόμο με τόν Σιουτό και μ' ένα άρνι ποδοκόπι, που τώφαξαν οί πιστικοί και τώφαγαν.

Η ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΜΟΡΦΩΣΙ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 1131)

θρῶπος μπορεί εύκολα, να ακολουθήση τη συμβουλή του έπαγγελματικού συμβουλευτικού σταθμού και να λάβη ύπ' όψη και την έπαγγελματική κατεύθυνσιν τών νέων, ως και την ανάγκη του συνόλου.

Από όλα αυτά μπορούν να έννοήσουν οί γονείς πόσο σπουδαία είναι σήμερα ή έκλογη έπαγγέλματος και πόσο σπουδαία είναι ή έπαγγελματική συμβουλευτική θέσι, που έχει μελετήσει όλες τις έπαγγελματικές προϋποθέσεις, από την πλευρά όλων τών παραγόντων της οικονομίας και της τοποθετήσεως ανθρώπων.

Μόνο με τη συνεργασία μεταξύ έπαγγελματικού συμβούλου και έπαγγελματικού εκπαιδευτού, ως και μεταξύ έπαγγελματικού συμβούλου, σχολείου και οικογενείας μπορεί να προκύψη από την έπαγγελματική έκλογήν μια σωστή κατεύθυνσι τών νέων, όσον άφορᾷ το έπάγγελμα.

Μ' αυτό όμως δεν πρέπει να πιστεύη κανείς ότι θα άφαιρεθή από το άτομο και ή έλευθέρα έκλογη. Το νέον Κράτος δεν θέλει έργάτας του πνεύματος και του χεριού, που να ορίζονται με το έτσι θέλω στο έπάγγελμά τους, που θ' άποτελέσει τη βάση της ζωής των. Θέλει ανθρώπους, που έχουν έννοήσει την άποστολή τους και γι' αυτό από δική τους όρμη και θέλησι συλλαμβάνουν και έξασκούν το έπάγγελμα της ζωής των, προς όφελος του έαυτού των και του συνόλου.

Από τα νέα παιδιά, που κάθε χρόνο αφήνουν τα σχολικά θρανία για να μπουν στην έπαγγελματική ζωή, θα γίνουν οί δημιουργικοί πολίται, που θα αισθανθούν χαρά στή δουλειά τους. Γιατί μόνον από το έπάγγελμα ως έπαγγελία βλαστάνει ή χαρά και μόνο γνήσια έπαγγελματική εύχαρίστησι, ως έκφρασι της δημιουργικής ένώσεως έργου και προσωπικότητος, μπορεί να προσφέρει τη βάση της άληθινής εύτυχίας στη ζωή.

Μόνον εκείνος, που ακόμα και εις τα οικονομικά του ζητήματα ενεργεί από έσωτερικότητα, από έναν ψυχικό πληθωρισμό, άναγνωρίζει ότι το σύνολο είναι πολύ περισσότερο από το άτομο.

Για όλους τούς λόγους αυτούς, που άνεφέραμε, ανέλαβε ή Έθνική Όργανωσις Νεολαίας να καθοδηγήση και να βοηθήση την εργαζομένη νεότητα και σήμερα βλέπουμε στο «πρόγραμμα έκπαίδευσως έθνικής άγωγής» και τόν έπαγγελματικό προσανατολισμό, που είναι σπουδαίος τόσο για την ευημερία του συνόλου, όσο και για την εύτυχία του συνόλου.

Σ. Κ.

Τύποις: «ΠΥΡΣΟΥ» Α. Ε.

ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΟΝ ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ ΥΠΟ ΤΗΝ ΕΓΓΥΗΣΙΝ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΔΕΧΕΤΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΕΝΤΟΚΩΣ ΠΡΟΣ 4% ΕΤΗΣΙΩΣ

Έσωτερικού από δραχ. 1 έως 100.000.—

Έξωτ. ρικου » » 1 » 500.000.—

Κεφάλαιον καταθετών Δραχ. 3.760.000.000.—

Πᾶς κάτοχος βιβλιαρίου Ταχυδρομικού Ταμειυτηρίου δύναται να ενεργή καταθέσεις και αναλήψεις εις όλα τα Ταχυδρομεία του Κράτους και δι' όλων τών άγροτικών διαιομέων.—Οί τόκοι τών αποταμιευομένων ποσών κεφαλαιοποιούνται κατ' έτος και ανατοκίζονται.—Το 1/3 του άνωτάτου ούιου τών καταθέσεων, ήτοι δραχ. 33.500, δεν κατάσχονται εις ούδεμίαν περίπτωση.—Διά την διευκόλυνσιν της οικονομίας και της αποταμιεύσεως, το Ταχυδρομικόν Ταμειυτήριον διαθέτει ειδικούς καλλιτεχνικούς κομπάρδες, πωλουμένους εις όλα τα Ταχυδρομικά Γραφεία του Κράτους.—Όταν έχετε ένα κομπάρδι δύνασθε να έξυπηρετήσετε κατά τόν καλλίτερον τρόπον τας οικονομίας σας, διότι συνηθίζετε εύκολώτερα στην αποταμίευσιν.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1841

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ & ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΝ ΔΡΑΧ. 1.205.000.000
ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ (τῇ 31 Δεκεμβρίου 1938)..... » 10.800.000.000

Διοικητής
ΙΩΑΝ. Α. ΔΡΟΣΟΠΟΥΛΟΣ

Υποδιοικητής
ΑΛΕΞ. Γ. ΚΟΡΙΖΗΣ

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ: Όδός Μητροπόλεως 9

Έν Καλλιθέα

Έν Νέα Ίωνία

Έν Παγκρατίω

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΕΙΣ ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΧΩΡΑΣ ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΠΑΣΗΣ ΦΥΣΕΩΣ ΤΡΑΠΕΖΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ ΥΠΟ ΛΙΑΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑΣ ΟΡΟΥΣ

ΑΥΤΟΝΟΜΟΣ ΣΤΑΦΙΔΙΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΔΕΩΦΟΡΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 53

ΤΗΛΕΦΩΝΑ: 22-721, 30-601, 30-602

ΚΥΡΙΩΤΕΡΟΙ ΣΚΟΠΟΙ. Προστασία παραγωγής και έμπορίας της κορινθιακής σταφίδος.— Βελτίωσις της ποιότητος. Κοινή έναποθήκευσις της σταφίδος.— Οίνοποιήσις χλωρᾶς σταφίδος.— Διαφήμισις της σταφίδος εις το Έξωτερικόν και το Έσωτερικόν.

ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΗ ΣΤΑΦΙΣ. Ό πλέον εύθηνός, υγιεινός και εύγευστος ξηρός καρπός της παγκοσμίου γεωργικής παραγωγής.— Είναι πλουσιωτάτη εις σάκχαρον και βιταμίνας.— Έχει μεγίστην θερμικότητα δύναμιν.— Περιέχει μαγνήσιον ένδεικνυόμενον κατά του καρκίνου, αλκαλικᾶς ουσίας ωφέλιμους εις τὸ αἷμα, σίδηρον, άλτατα κλπ. ωφέλιμα εις τόν οργανισμόν του ανθρώπου. Τρώγοντες κορινθιακήν σταφίδα έξασφαλίζετε την υγιάν σας, έχετε οικονομίαν και ένισχύετε την έθνικήν μας οικονομίαν.

Η ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΗ ΣΤΑΦΙΣ ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

